XIX. évfolyam 23. szám **Ára: 1 forint** 1963. június 6.

Ludas Matyi

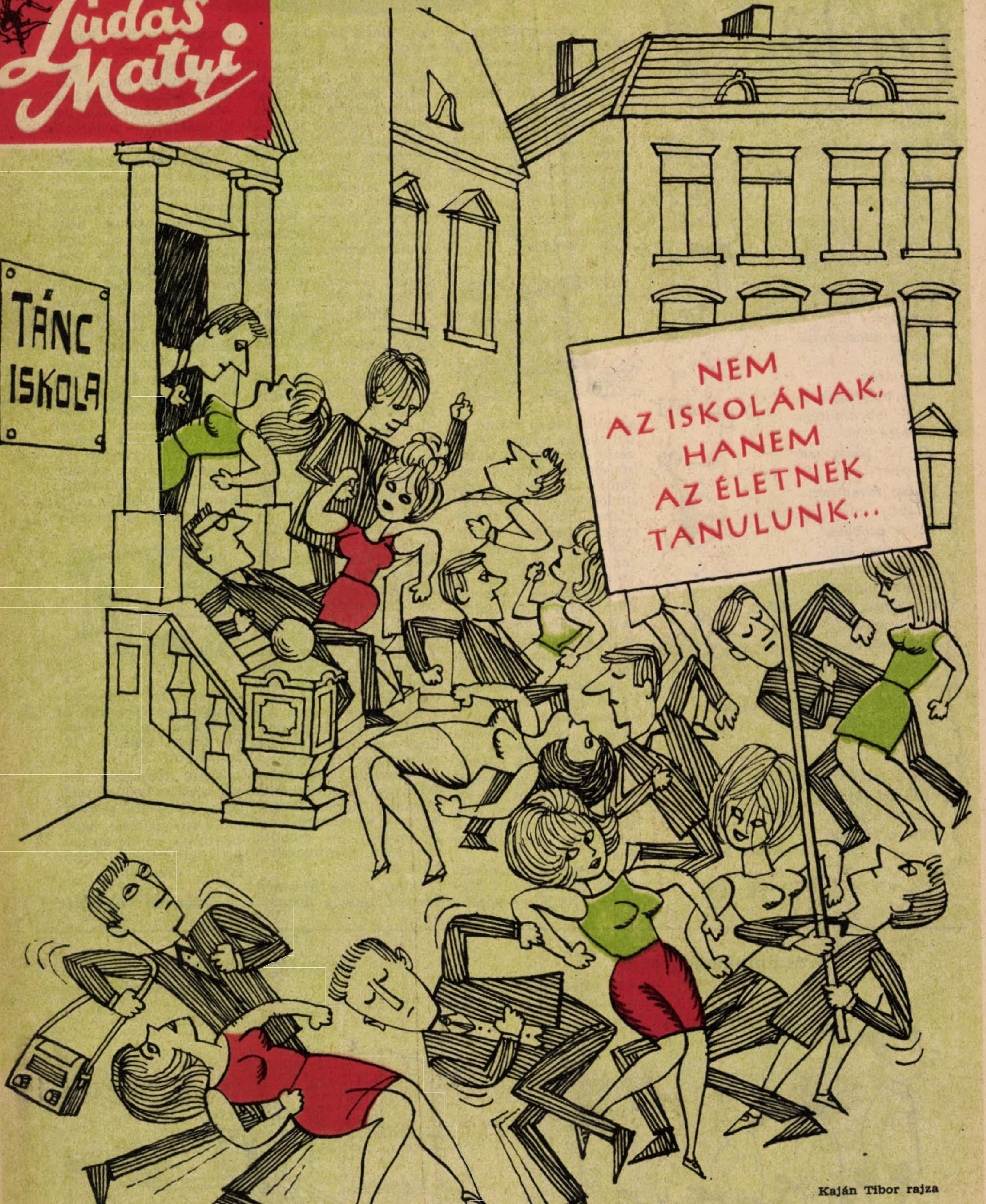
TÁNC ISKOLA
NEM AZ ISKOLÁNAK, HANEM AZ ÉLETNEK TANULUNK...

Kaján Tibor rajza

Ballagnak a tánciskola végzős növendékei

A Pulyka

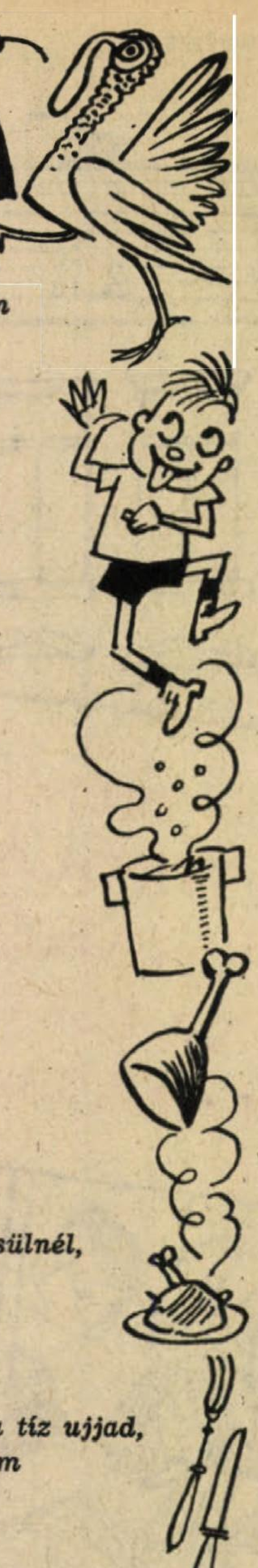

Egy legényke vígan
fújta:
„Szebb a páva,
mint a púlyka...”
Bujtotta a
púlyka-bút:
hogy „... a púlyka
rút, rút, rút...!”
A púlykának gyűlt
a baja —
vérveres lett
a taraja,
méreg dagasztotta
begyét,
alig várta,
hogy megegyék...
Dühe lobbant rém
hevesre:
„Ó, bár főnék már
levesbe!
Ó, bár sütne már
a tepsi,
akkor próbáld,
ott nevess ki!
Púlykasültnél
hogyha ülnél,
istenúgyse, megbecsülnél,
csemegéznéd,
adta-fékom!
zúzám, májam,
aprólékom...
S inkább nyalnád a tíz ujjad,
minthogy csúfolásom
fújjad...”

Ám a fickó
csak azt fújta:
„Szebb a páva,
mint a púlyka...”

Békés István

DÉLELŐTTI MOZI

Az előcsarnokban a pénztár felett riasztó feliratú tábla fogadta a jegyre szomjazókat: A 11 órai előadásra minden jegy elkelt.

A zsúfolásig telt nézőtéren Opera-kölni, savanyúcukor és friss vadászszalámi illata terjengett. A vásznon a Robinson család című amerikai szuper-produkció pergett. A magányos szigetre vetődött rokonszenves svájci család izgalmas kalandjait lélegzetfojtva figyelte a közönség. A szigetet ostromló mintegy ötszáz undok kalóz végső támadásra indult a szellemesen védekező ötfőnyi család ellen. Hatalmas farönkök zúdultak a neveletlen banditákra, de mindig újabb támadók nőttek ki a földből. Már-már minden veszni látszott, mikor hirtelen felgyúlt a villany a nézőtéren.

A közönség dühös morajjal vette tudomásul a filmszakadást. Ekkor a vászon előtti dobogón alacsony, középkorú férfi jelent meg. A nézőtéren ülő diákok egyenesen a vészkijárat felé indultak, de már késő volt. Babolcsai tanár úr éles baritonja megállította őket:

— Senki sem hagyhatja el a nézőteret! Kérem — fordult a közönség felnőtt tagjai felé —, ezúttal ne szidják a MOKÉP-et. A film nem szakadt el. Én kértem némi lehetőséget, hogy feleltethessem az osztályomat. Ugyanis jelenleg földrajzórám lenne, és diákjaim egy része inkább a Robinson család életét tanulmányozza a moziban. No, nézzük csak — mondta Babolcsai tanár úr, elővéve félelmetes szürke noteszét: Felelni fog... Dános Ilonka. A nézőtéren senki sem mozdult.

— Álljon fel, ha kérdezem! — vonta össze szigorú szemöldökét Babolcsai tanár úr.

Dános Ilonka kicsit sápadtan állt fel a zsöllye negyedik sorban.

— Beszéljen nekünk, mondjuk, Olaszország hegy- és vízrajzáról.

Ilonka megköszörülte a torkát, és feltűnően értelmesen hallgatott.

— Szóval nem készült? A felelete egyes — közölte Babolcsai tanár úr, és gyönyörűen rajzolt számjeggyel a félelmetes, szürke noteszbe jegyezte az osztályzatot. Majd így folytatta: — Természetes, hogy nem tud semmit. Érthető, hiszen a tanítás ideje alatt moziban ül. Mondja, Ilonka, mit szólna az édesapja, ha megtudná, hogy maga iskola helyett moziba jár? Ő elvégzi a kötelességét, bizonyára a lányától is megkívánja ugyanezt. Kérem, Dános, hívassa be holnapra az édesapját! — mondta Babolcsai ellentmondást nem tűrően.

Dános Lajos idegesen rezzent össze a huszonnegyedik sorban. Felháborító! — futott át rajta a gondolat. — Ki gondolta volna, hogy a lányom iskola helyett moziba jár! Majd adok neki odahaza! — határozta el keményen.

Dános Lajos igazán véletlenül került a moziba. A gyárból a szőke Sommernéval a Vegyianyagellátóban jártak, hogy megsürgessék a kiutalást. Visszafelé itt mentek el a mozi előtt. Dános kedvesen belekarolt Sommernéba: a gyárban úgy sem tudják, mennyit időztünk a Vegyianyagellátóban. Nézzük meg ezt a filmet! Azt mondják, nagyon jó. Így kerültek a nézőtérre. De ki gondolta volna, hogy ilyen a lányom? Vajon kitől örökölte a természetét? — töprengett borúsan Dános, s a nézőtér bejárata felé pillantott: Rettenetes! Mintha a főnöke állna az ajtóban vésztjóslóan. Dános villámgyorsan felugrott, és hivatalos hangon Sommernéhez fordult: — Írja, kérem!

Kezét hátratéve, fel-alá sétált a zsöllye mellett és diktálni kezdett:

... Anyagellátás ügyében folyó hó 16-án kelt levelükre válaszolva, közöljük, miszerint...

Galambos Szilveszter

Ügyes munkamegosztás

Schwott Lajos rajza

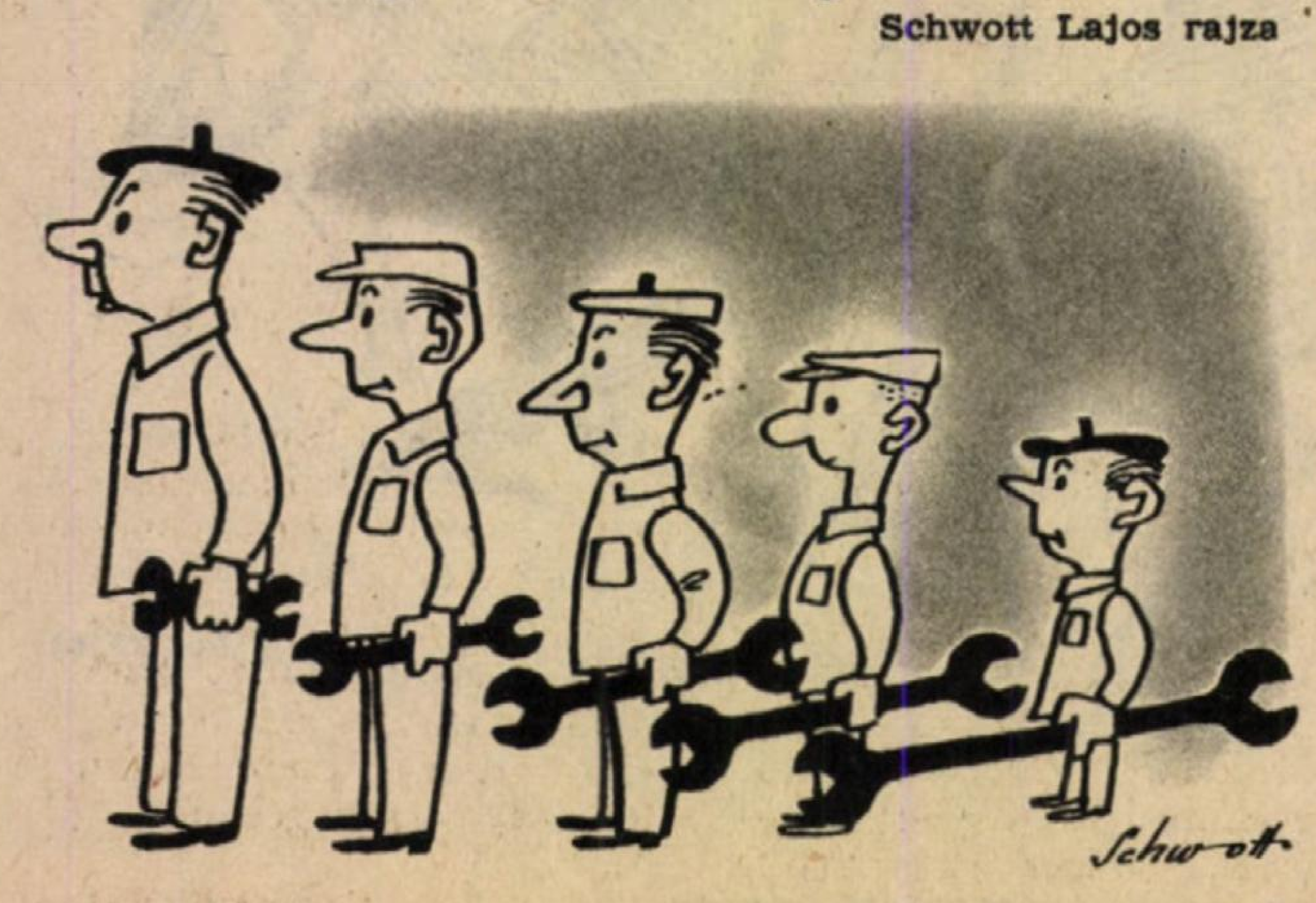

Nem rágalom-ária

Szür-Szabó József rajza

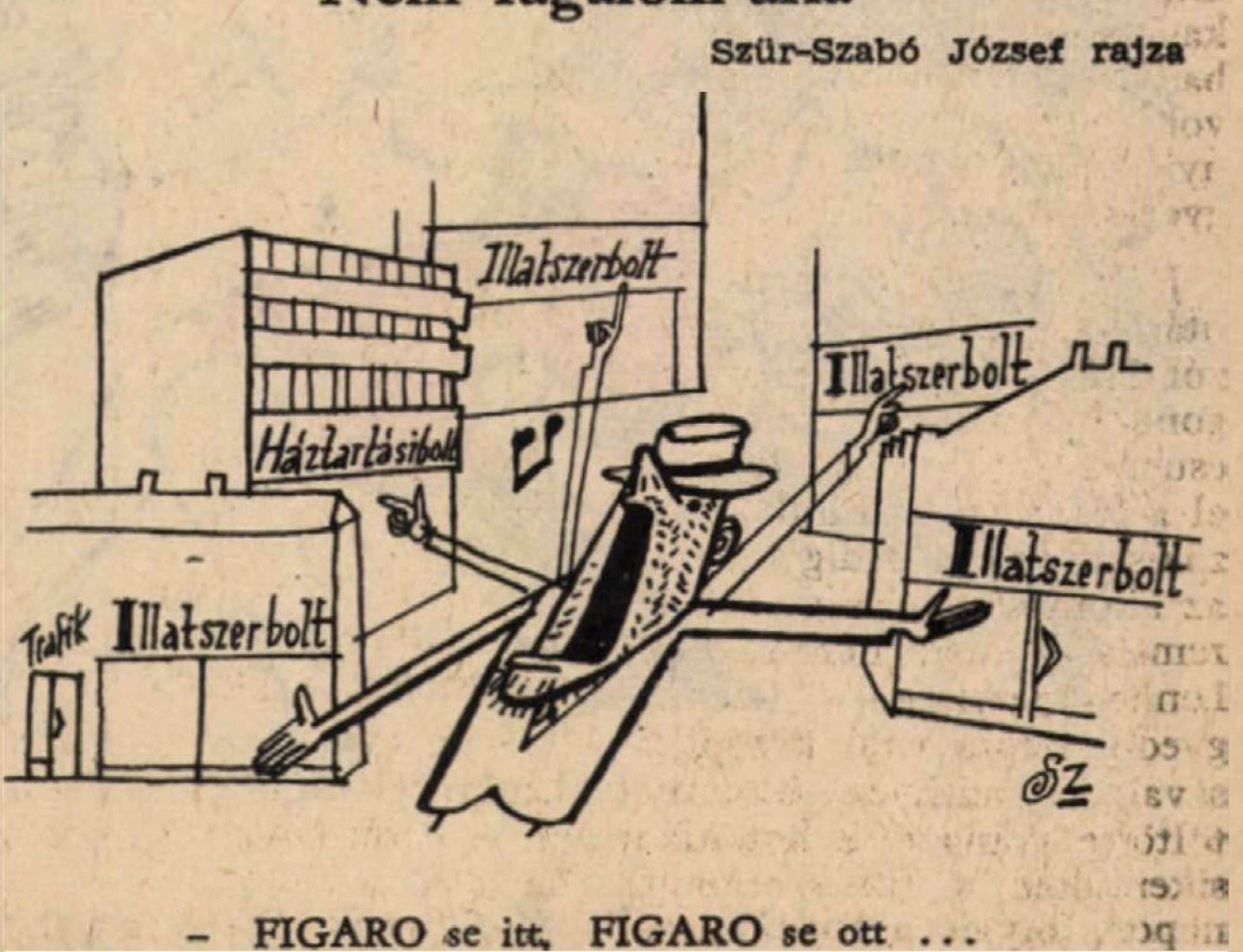

– FIGARO se itt, FIGARO se ott ...

Ez lenne az ideális beutalás!

Szűr-Szabó József rajza

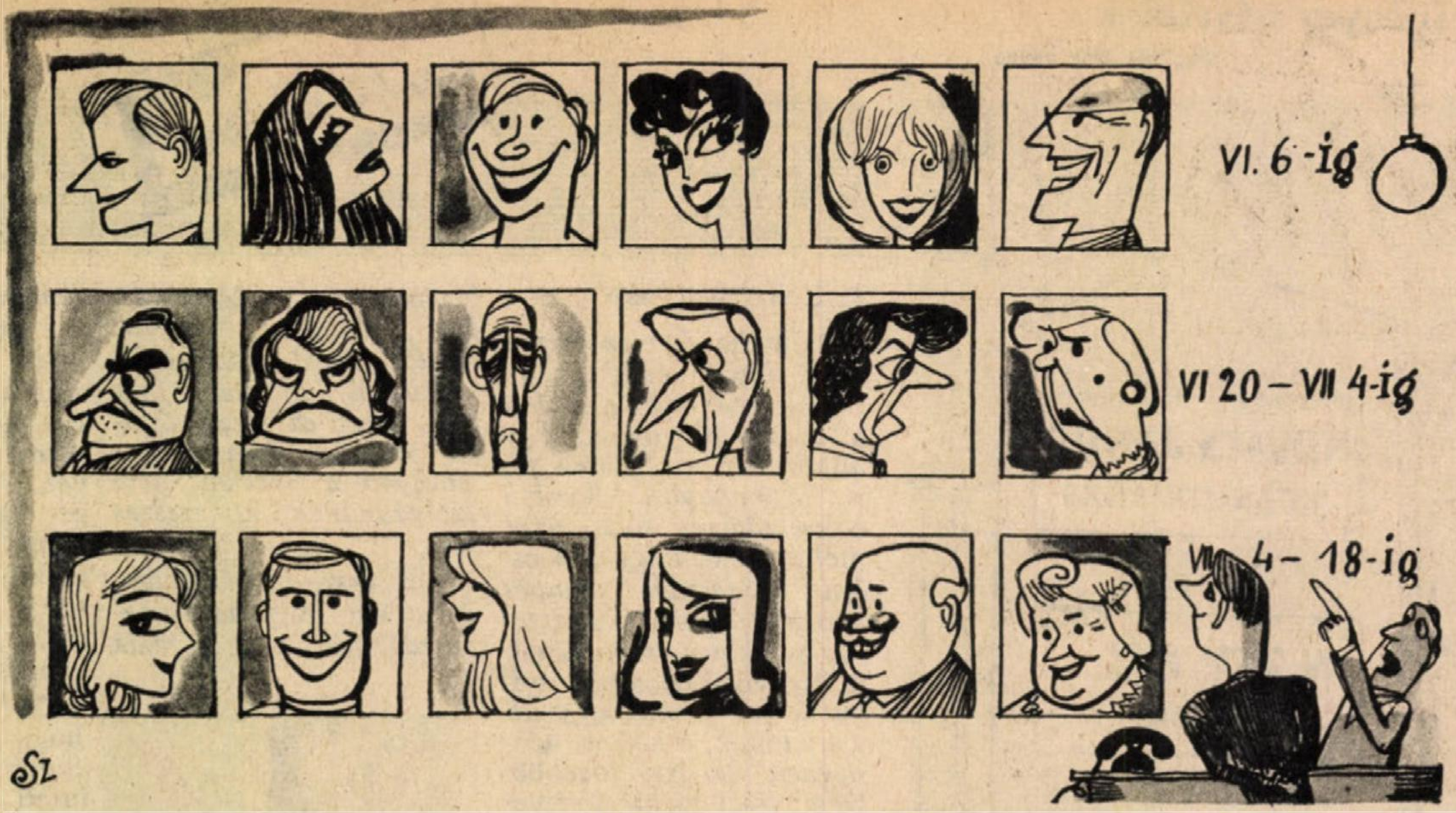

– Tessék választani, melyik csoportba osszam be?

KÜZDELEM A MÓKUSSAL

Jeremiás a civilizált férfiaknak azon csoportjába tartozott, akik a lehetőség szerint nem árulják el családi állapotukat, és így a házasság minden előnyét élvezik anélkül, hogy annak hátrányaival számolniuk kellene. Ilyen körülmények között ismerkedett meg Jeremiás, felesége kéthetes üdülésének idején, Lenkével, aki nem az a lány volt, akinek egyetlen este elég lehet a teljes odaadáshoz, Lenke lelki élete nehézkesebb volt. Lenkének pontosan két hét kellett ugyanahhoz, amihez a modernebbek akár egy nap alatt eljuthattak.

A tapasztalt olvasó számára a tragédia már ennyiből is előreveti árnyékát. Lenke tizennégy napos ellenállási grafikonja, és Jeremiás feleségének tizennégy napos beutalása kibékíthetetlen ellentmondásra utal. A történet lényege ilyenmódon éppen a tizennegyedik napon kezdődik, melyen Lenke különös zsongást fedezett fel a lelkében, felhívta hát Jeremiást, s felajánlkozott egy esti találkozásra. A telefonbeszélgetés pillanatában Jeremiás jobbjában a telefonkagylót tartotta, míg baljában egy távirat-blanketta volt, melyen mindössze enynyi szöveg állt: „Az esti gyorssal érkezem. Baba."

Jeremiás rövid mérlegelés után megbeszélt egy találkozót Lenkével, miközben arra gondolt, hogy ez alkalommal csupán egy feketét fogyaszt el a leánnyal, s mindjárt hazakíséri, maga pedig kiballag az állomásra, felesége elé. Jeremiás azonban nem számolt Lenke szerelmének tizennegyedik napra való kivirágzásával, és amilyen örömmel töltötte volna el e botanikai siker akár a tizenharmadik napon, olyan aggodalommal figyelte most a dolgot, midőn csupán másfél óra választotta el a Déli pályaudvar érkezési oldalától. Lenke ugyanis konyakot kért, és huszonöt perccel Baba menetrendszerű érkezése előtt bejelentette, hogy sétálni van kedve Jeremiással a kies budai vendéglőt övező erdőcskében. Azzal máris futásnak eredt, egyenesen az erdei útnak, vidáman, mint aki már nem a sorsa elől, hanem a sorsa elé fut a sötétbe. Jeremiás elszántan követte, és magában gyors munkatervet készített. Babának azt mondja majd, hogy kint volt az állomáson, úgy látszik, elkerülték egymást. Ez egy jó félóra nyereséget jelent. Vad futással utolérte a lányt, aki játékosan nézett rá, tettetett szomorúsággal.

– Miért fogtad meg az őzikét? – kérdezte affektálva Jeremiástól. – Az őzike fél és elszalad, hipp-hopp, elszalad –, és már futott is. Jeremiás háborgó indulattal kereste, hová tűnt el a leány a sűrűben. Az őzike-játék nem szerepelt a beütemezési tervben, viszont Baba vonata már tíz perc késéssel is beérkezhetett a Délibe.

– Jé, egy faun! – kiáltott Lenke egy fa mögül Jeremiásra. – Faun bácsi! Kapjon el, ha tud!

– Üljünk le –, ajánlotta Jeremiás idegesen, az újabb futkározás után. Ám Lenke még nem volt leigázva, ellenkezőleg, ijesztően eleven volt. Jeremiás kétségbeesésére váratlanul elkapott egy faágat, és mászni kezdett felfelé.

– Most azt játsszuk, hogy én egy mókus vagyok, és a te öledbe lepottyanok, jó? –, közölte Lenke Jeremiással, aki bénultan állt a fa alatt és aggodalma nőttön nőtt.

– Essél már le, az ég megáldjon! – szólt fel Lenkéhez kifejezetten barátságtalanul, de a lány most azt játszotta, hogy ő igazi mókus, vékony hangon makogott le a fáról Jeremiásnak, és utasította őt, hogy maga is mókusul valljon neki szerelmet, különben nem pottyan.

Tökéletesen hülye vagyok, – állapította meg magában Jeremiás, – itt mókuskázok éjfélkor egy erdőben, miközben Baba már otthon van, és joggal nem érti, hogy hová lettem. Ha legalább telefonálhatnék!

Öt perccel később Mókuska mégis lepottyant a fáról, de közben beütötte a lábát, és Jeremiásnak vigasztalnia kellett Mókuskát, és simogatni kellett a Mókuska fájós lábát, amelyet Jeremiás olyan határozottsággal végzett, hogy Mókuska ismét elmenekült előle.

– Hát mit akarsz tulajdonképpen? – kiáltotta Jeremiás megkínzottan egy negyedóra múlva, miután egy ág a futkározás közben szemen csapta. Képzeletében Baba már az ágy szélén ült, csipkés ingben és a szemében rettegés ült, balesetről képzelődött, vagy arról, hogy Jeremiás örökre elhagyta őt. Lenke ezenközben anyáskodva becézte Jeremiást, és gyengéden megcsókolta a szemét, melyet Jeremiás amúgy sem tudott egyelőre kinyitni.

– Szegény kicsi mókusfiú – mondta Lenke –, hiszen csak azt akarom tőled, hogy szeressél, muc ... muc ...

A makogástól Jeremiás végképp elvesztette az eszét, megragadta a leányt és megharapta. Mókuci nyomban talpraszökkent, a heves viselkedésből Jeremiás felgyógyulására következtetve, új játékra készen.

– Én vagyok a nimfa! – adta fel a következő feladványt Jeremiásnak. – Elbújok, keress meg!

Jeremiás tántorogva állt fel. Keressen a nénikéd – gondolta magában, és erőtlenül elindult az erdei úton, visszafelé, vigyázva, meg ne lássa őt a leány, aki olyan aranyosan eljátszott volna vele akár hajnalig is madarat, nyuszit, csörgőkígyót, manót, gombát, szamócát, zöld hernyót, rémkirályt, ájtatos manót, Hófehérkét és hét törpét.

A szegény kis nimfa valamivel később félénken, halkan azt kiáltotta egy fa mögül, ahová elrejtőzött, hogy: itt vagyok! De Jeremiás akkor már messze járt, a harmadik taxiállomáson is túl, anélkül, hogy taxit talált volna súlyos sietségében.

Somogyi Pál

Igényes névtáblák

Pusztai Pál rajza

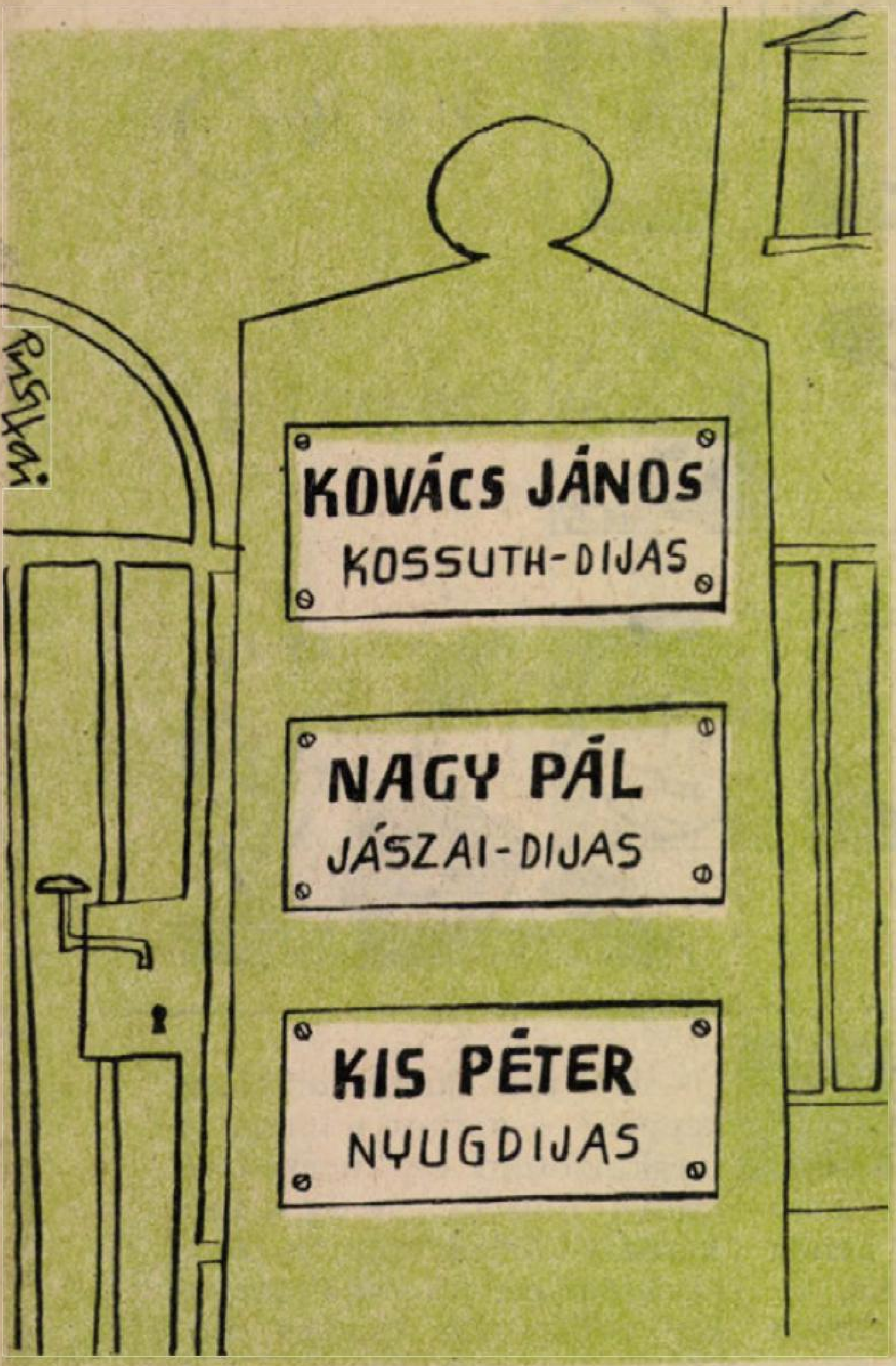

Tisztasági verseny a téeszekben

Fülöp György rajza

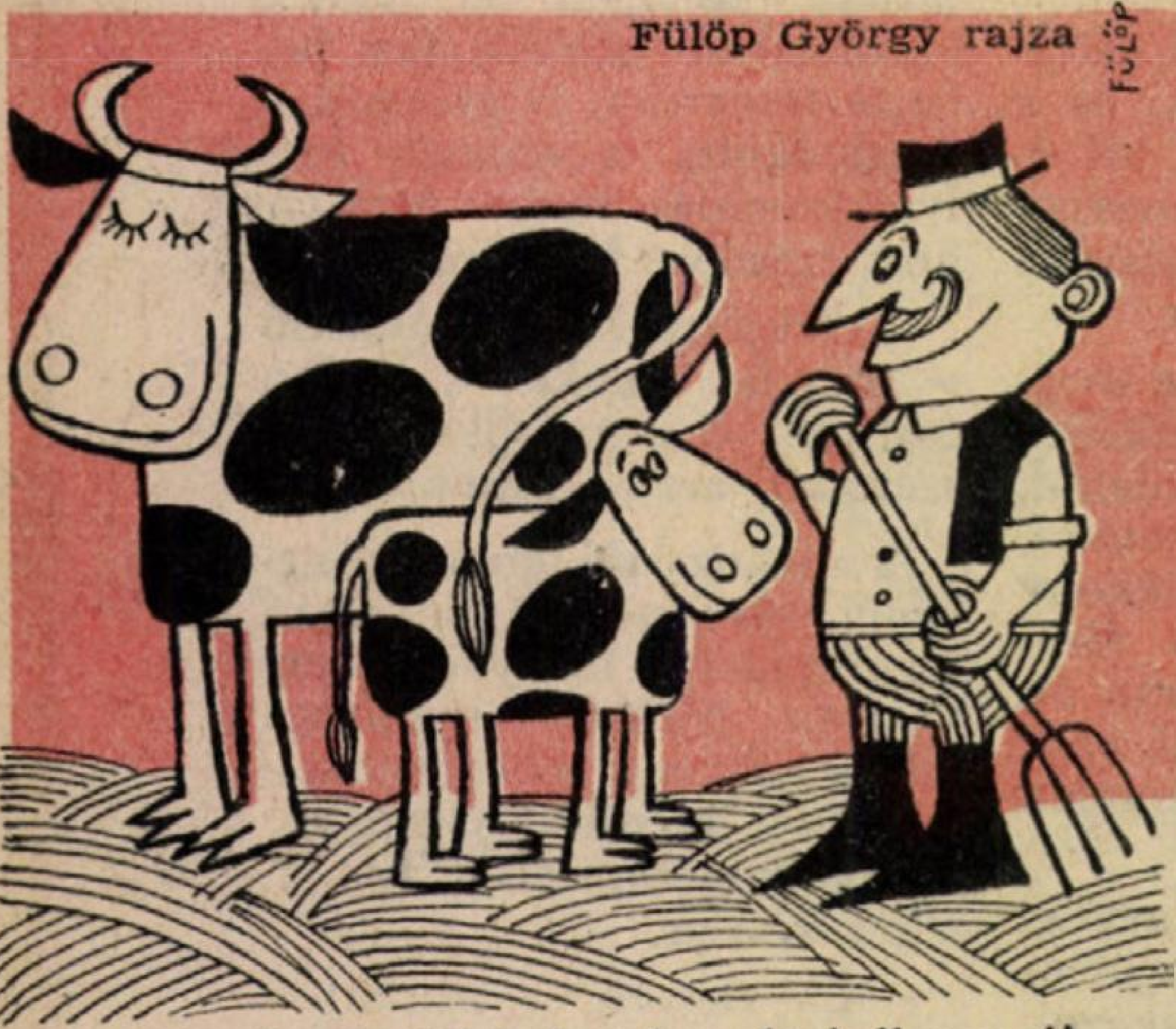

– Gondozó bácsi, nekem ki kell menni!

LEVÉL egy Kis profilról

Tisztelt Olvasónk!

Az embereket az ország nagy ügyei érdeklik, és önnek most pont arra van a legnagyobb gondja, hogy miért nem szolgálnak fel a lágymányosi Bocskai cukrászdában sört. Nem méltányolja, hogy a Bocskai cukrászdát pompás kerthelyiségével a korszerűség követelményeinek megfelelően nemrég építették fel – önnek, a fogyasztónak, a kedves vendégnek és így továbbb. Nem veszi továbbá figyelembe, hogy az ön szórakoztatására játszik a dzsessz zenekar; nem értékeli a tánc lehetőséget, amit önnek ez a kedves cukrászda nyújt; nem tud örülni annak, hogy a legjobb minőségű cukrászipari termékekben dúskálhat; erős duplákat ihat, és magas szesztartalmú Hubertust, Mecsekit és más hasonló erős, édes, rövid italokat is kiszolgálnak. Ön egyedül a sört követeli – rajtam keresztül – a Bocskai cukrászdán. Váltig hangoztatja, hogy sör nélkül nem élet az élet, még egy olyan korszerű cukrászdában sem, mint amilyen a Bocskai.

Egyszerűen és röviden felelek a kérdésére: a Bocskai kimondottan cukrászda, ahol egy korábbi rendelkezés szerint nem szabad szeszes italt tartani. Ihat ön majd a nyáron akár a legnagyobb melegben is a Bocskai termeiben és árnyékot adó kerthelyiségében Hubertust, vagy Mecsekit, ami melegít, felhevít, amitől oltári részegségbe szenderül, de nem ihat sört, mert az ilyen típusú cukrászdában, mint amilyen a Bocskai, nem szolgálhatnak ki szeszes italt.

Ön persze azt kérdezhetné tőlem, hogy ha a cukrászdákban engedélyezik az olyan erős szeszes ital kiszolgálását, mint amilyen a Hubertus, miért nem engedélyezik a nála sokkal kisebb szesztartalmú üveges sörök fogyasztását? Erre csak annyit mondhatnék önnek, hogy a profil az profil. A Hubertust valamikor úgy profilírozták, hogy nem szeszes ital, a sört pedig úgy profilírozták, hogy szeszes ital. Továbbá: a Bocskait úgy profilírozták, hogy cukrászda legyen, hát az is lett, noha az üzlet egyáltalán nem ilyen jellegű. És nem egy Gerbeaud, és nem is belvárosi, ahol nem hiányzik a sör. Hiába van kertje, táncparkettje, és hiába tart nyitva este tizenegyig – szombaton este tizenkét óráig –, ha ilyen profilja van neki, ami kizárja, hogy a kedves vendég egy-egy üveg sörrel hűsítse a nyár hevét, s enyhítse szomjúságát. Igyék tehát ön is inkább Hubertust és Mecsekit, vedelheti üvegszám. Drágább, mint a sör, s többet keres rajta a vendéglátóipar is.

Ön azt felelheti erre, hogy a Bocskai profilját éppen az üzlet adottságai miatt úgy kellene megváltoztatni, ahogyan azt a környék lakói önnel együtt kérik. Vagyis: szolgáljanak ki a Bocskaiban sört is! Az eszpresszókban jól megfér egymás mellett a cukrászsütemény, az üveges sör, a rövid ital, sőt még a tömény szesz is.

Mivel érvelése meggyőző, kedves Olvasónk, és ésszerű is, azt tanácsolom, hogy az ilyesféle gondolatokat verje ki a fejéből. Vendéglátóiparunk mindent elkövet a dolgozók igényeinek kielégítése érdekében, de a profilt – úgy látszik, nem lehet megváltoztatni.

Illetve … Volna egy javaslatom. Üljenek be az illetékesek a Bocskaiba, igyanak meg néhány pohár Hubertust és ettől olyan virágos jó kedvük kerekedik, hogy még a profilt is hajlandók lesznek megváltoztatni.

Földes György

Jucika gyümölcsöt kíván

Pusztai Pál rajza

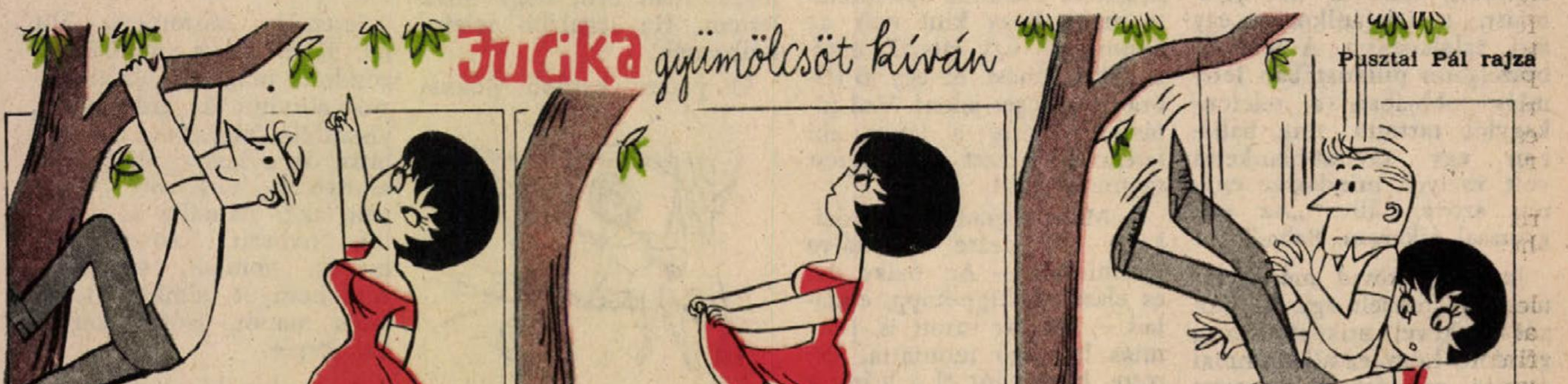

HELYENKÉNT ZIVATARRAL...

Sokan azt hiszik, hogy az űrhajósok lesik a legizgatottabban az időjárás-jelentést. Ez nem felel meg a valóságnak. Ha kedvezőtlen időt jósol a meteorológiai intézet, az űrhajós legfeljebb elhalasztja egy-két nappal az utazást. Sokkal fontosabb az időjárás a 14 napra beutalt üdülőnek, mint az űrpilótának. Mert neki, szegénynek, lejár a szabadsága, és ha folyton esik az eső, mehet vissza Pestre és hallgathatja a gúnyos megjegyzéseket:

— Hiszen le sem sültél!

Az üdülőkben a legfontosabb téma az időjárás. Mindenki lesi a rádiót, és amikor a bemondó odaérkezik, hogy „végül ismertetjük a meteorológiai intézet jelentését...” még csak pisszenni sem szabad. Amikor aztán elhangzik, hogy „helyenként zivatar”, akkor szitokra nyílnak az ajkak, bár a balatoni üdülő ilyenkor reméli, hátha pont Lillafüredre vonatkozik, a „helyenként”.

Ha beborul az ég és megered az eső, mindenkinél akad egy szellemes megjegyzés.

— Ezt nem vártam volna a SZOT-tól — hangzik a leggyakrabban a kipróbált „bemondás”.

Ha hidegre fordul az idő:

— Kár, hogy nem hoztunk magunkkal korcsolyát.

A pesszimisták sűrűn hangoztatják:

— Ez is csak velem fordulhat elő!

De a kedvezőtlen időben is akadnak vigasztaló momentumok. Fázósan kuporogtunk az üdülő pompás teraszán, néztük a fekete fellegekbe burkolózott tájat, amikor megérkezett a délelőtti posta. Pár percig mindenki a hazai híreket tanulmányozta. Egyszerre csak felrikkantott az egyik nyaralótárs:

— Gyerekek, most írja a sógorom, hogy Riminiben folyton zuhog az eső, és még jég is hullott!

Egyszerre mindenki jobbkedvű lett. Riminiben is! Az olasz ég alatt! Hát nem jobb akkor ezt a finom, szemerkélő hazai esőt élvezni! Felderülnek az arcok. És a felhők fátylában a nap is megjelenik egy pillanatra, biztatóan mosolyog, mint, aki azt mondja:

— Ne csüggedjetek, nyaralók! Nekem is szabad egy kicsit késni. Majd behozom a lemaradást!

(stella)

Díszebéd Kennedynél — milliomosonként ezer dollár

Toncz Tibor rajza

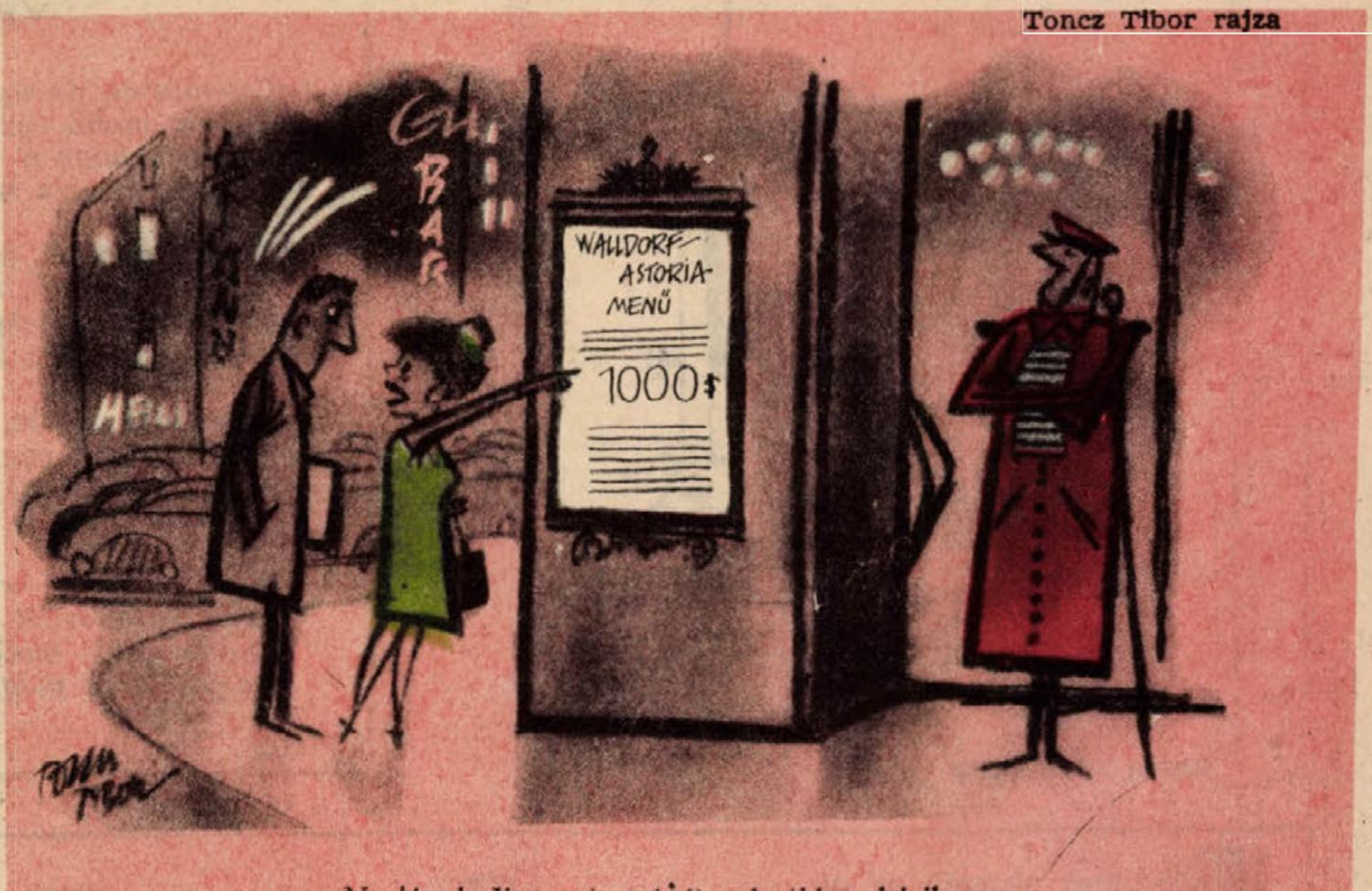

– Na látod, Jim, még mindig olcsóbb a házikoszt.

Ihlet

– Na, mit mondtak?...

Várnai György rajza

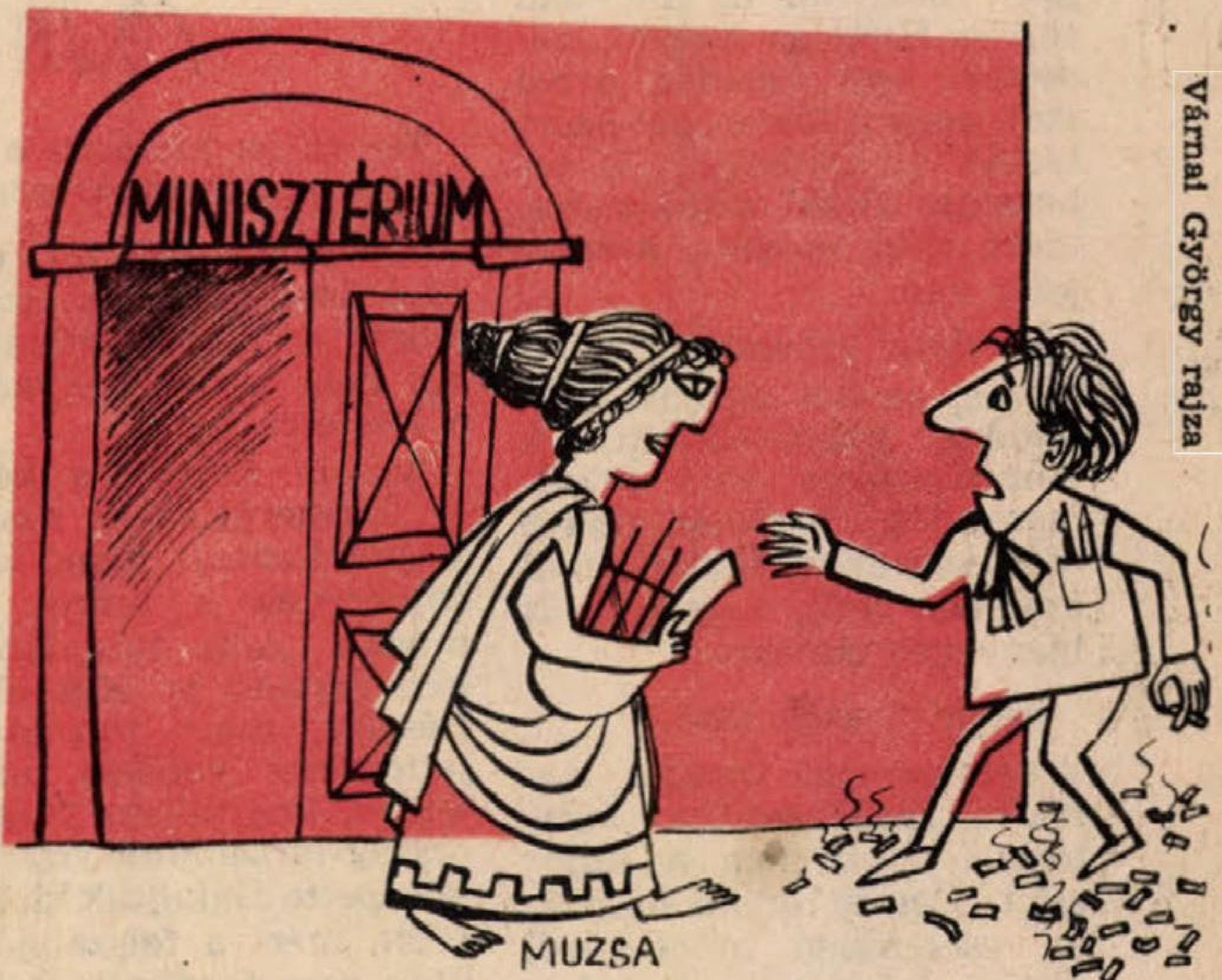

Falusi társbérlet

Balázs-Piri Balázs rajza

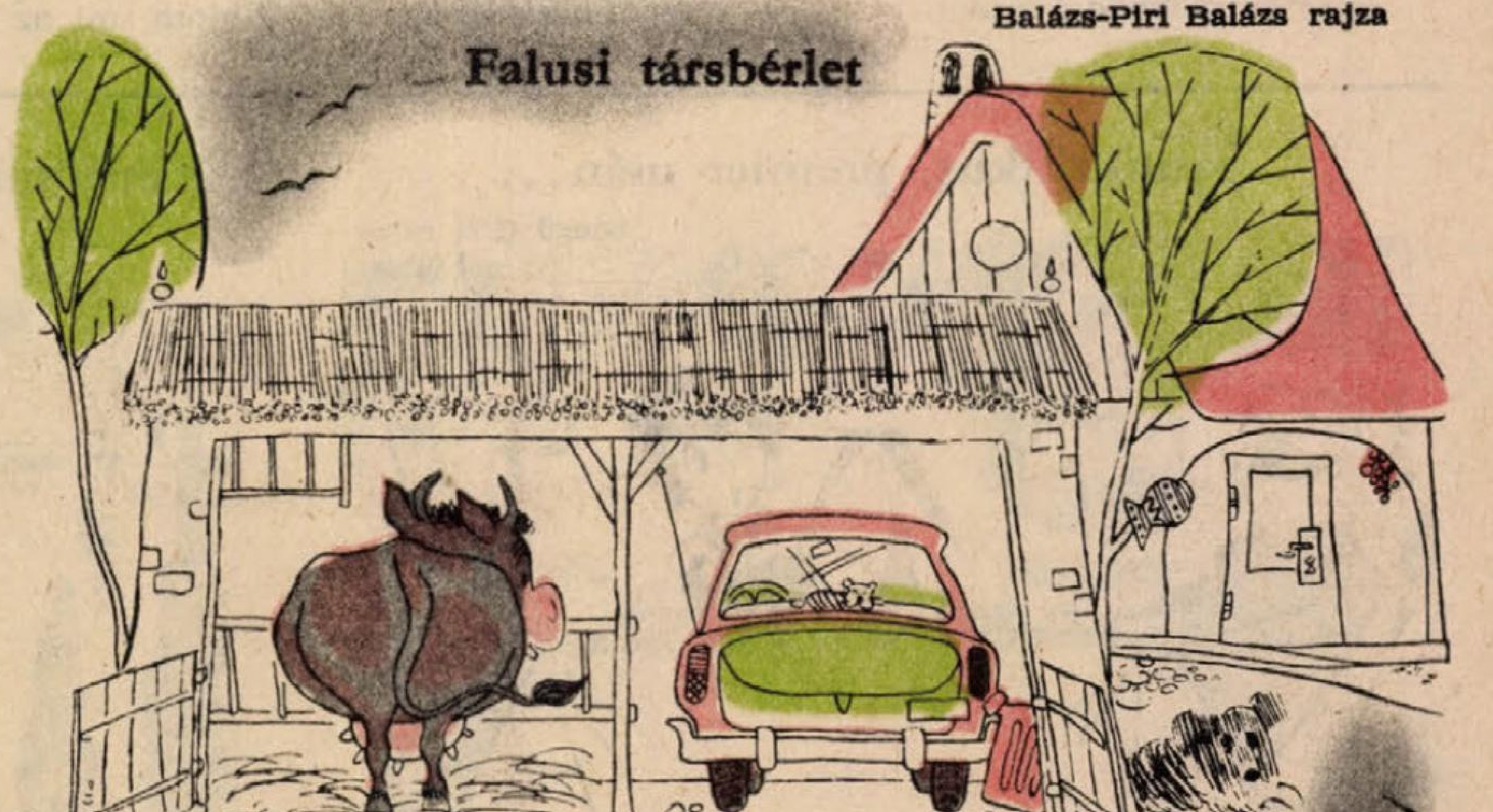

Öreg masina

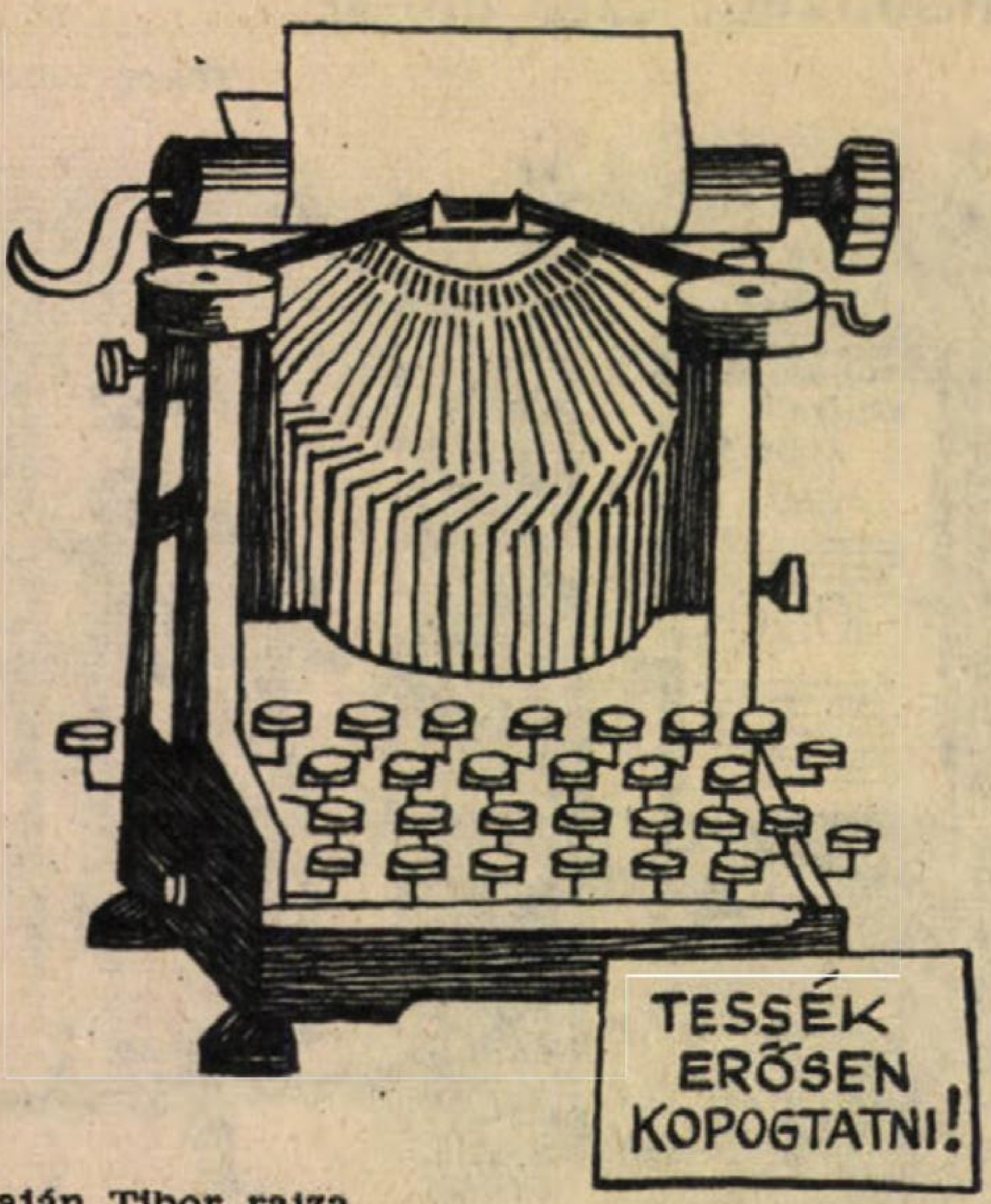

Kaján Tibor rajza

Egyéni szögből

Csodálatos, de ilyenkor tavasszal
elfog a mohó versgyúrási vágy,
megírni, hogy a rét terített asztal,
s a nap sugára szabványosan lágy.

Sok évig írtam, hogy „agyő, telecske!”
„pattan a rügy”, s „de boldog is vagyok!” —
megláttam mindig, ha megjött a fecske,
vagy festették a ligeti padot.

Nem hagytam ki, hogy ilyenkor hajolnak
langy estelen egymásra a fejek,
s hogy ebből baj lesz, ha nem ma, hát holnap ... —
szóval megírtam minden közhelyet.

Sok év kellett, hogy megnőjjek aképpen,
mint vízfodorból ár nő a Dunán,
egyéni lett a hangom kérem szépen:
ma jött csak meg a téli reumám!

Bondy Endre

VIGASZ

Bírálatot olvasok az új magyar filmről. Gyanútlanul és mit sem sejtőn. Hirtelen megüti szememet egy mondat. Arról szól, hogy a főszerepet azért bízták az egyébként is tehetséges fiatal színésznőre, mert neki *modern arcocskája* van.

Modern arcocska!

Íme, amitől annyira rettegtem, bekövetkezett. A korszellemhez való alkalmazkodás követelménye már az emberi fizimiskával szemben is új, megváltozott igényeket támaszt.

Modern arcocska!

Leteszem az újságot, sietek a fürdőszobába. Izgatottan állok meg a tükör előtt. Persze tudom, hogy az én esetemben arcocskáról aligha lehet szó. A fejem frontális részén azonban arcnak nevezhető felülettel feltétlenül rendelkezem.

De vajon kielégíti a legújabb ízlést? Modern-e?

Tükörbeli másom keserűen lebiggyedt szájszögletéből, szomorú pillantásából nem nehéz leolvasnom a feleletet.

Semmi kétség: a képem — korszerűtlen és maradi. Vajmi keveset mond a ma emberének a máról. Mai módon. Ami tulajdonképpen érthető is. Két okból. Részint, mert formátuma, jellegzetes vonásai még a letűnt, kapitalista Magyarország társadalmi viszonyai közepette alakultak ki. Másrészt, mert a felszabadulás után sem fordítottam kellő gondot a fejlesztésükre.

A történelem hibájából, és a magam hanyagsága következtében lett olyan, amilyen.

Azért megvizsgálom tüzetesebben. Teljes csőd. A füleim állásában van ugyan valami előremutató, de összképemen ez mit sem változtat. A fejem — végérvényesen elavult. Ez a kendőzetlen, zord igazság!

Tanácstalanul, lesújtva térek vissza a szobába. Hordhatom ezt az ábrázatot továbbra is itthon, a hivatalban, nyilvános helyeken? A retrográd irányzatok zászlajaként? Cinikus-közönyösen, mintha mi sem történt volna? Vagy keressek egy remete barlangot, és távol a világtól morzsoljam le hátralevő éveim? Vízen és árticsókán? Hiszen azt sem tudom, mi az az árticsóka!

Összeszedem magam, gondolkozni kezdek. Lássuk csak, mi van a többiekkel? Náluk mi a helyzet a modern arcocskával?

Hvozdicsek Lali például, ábrándos trubadúr tekintetével, hosszú szempilláival, alighanem valami feudális lovagvárból csöppent ide. Vagy vegyük Kovács Bercit a könyvelésből. Összenőtt szemöldökök, kiálló pofacsontok, tar fejtető. Maradvány a népvándorlás, esetleg a kalandozások korából.

Lassacskán oszlik a bánatom, már derűsebb színben látom a világot.

A főnököm? Szúrós tekintet, hosszú orr, keskeny ajkak. Ilyen képet viselhettek a rabszolgatartók a régi Rómában.

Hurrá!

Ezekhez képest az én arcom — tegnapi divat!

Kürti András

Színikritikus, premier után...

Szegő Gizi rajza

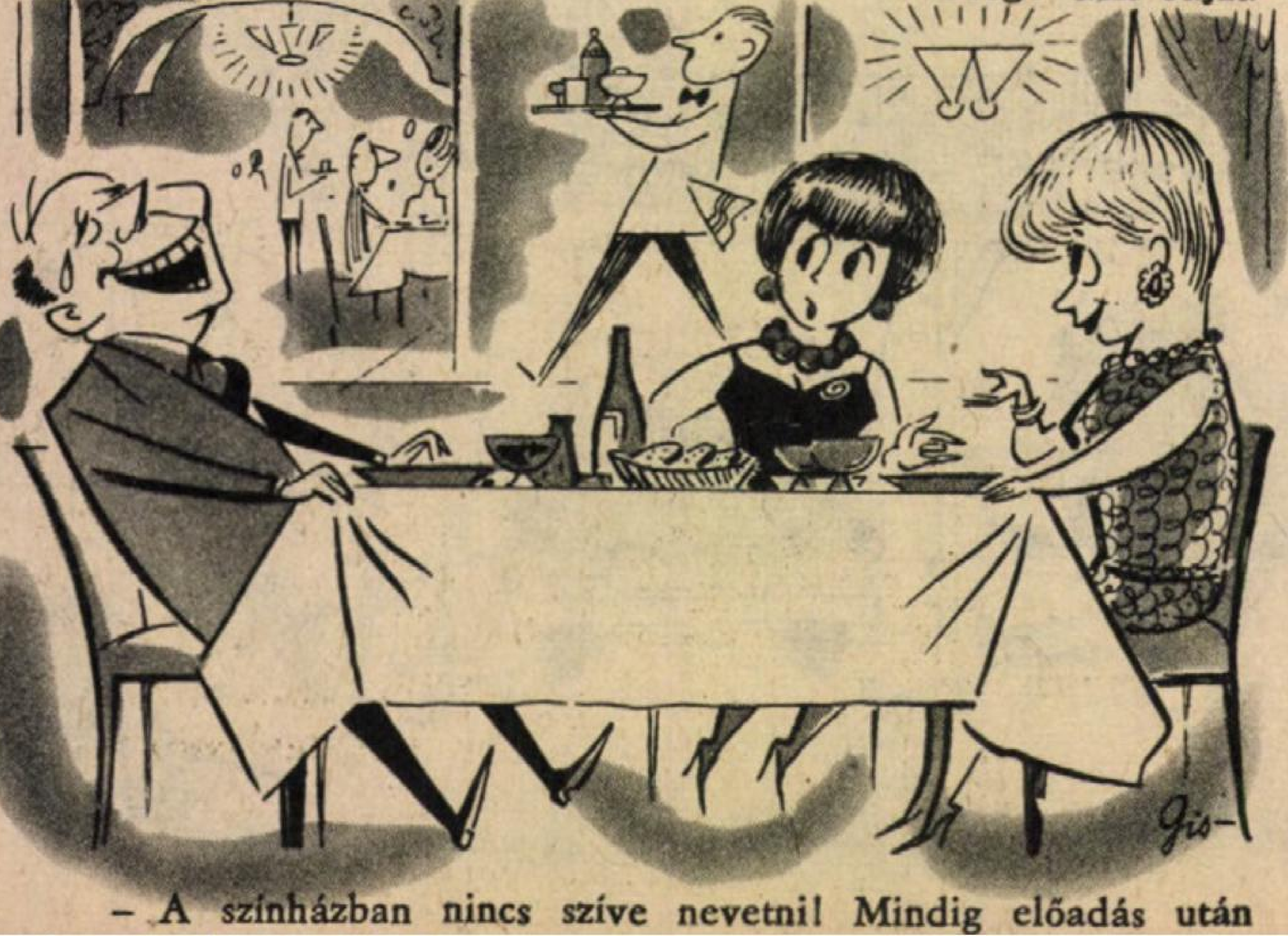

– A színházban nincs szíve nevetni! Mindig előadás után kacagja ki magát...

Képzőművészeti kritikus a Balatonnál

Szegő Gizi rajza

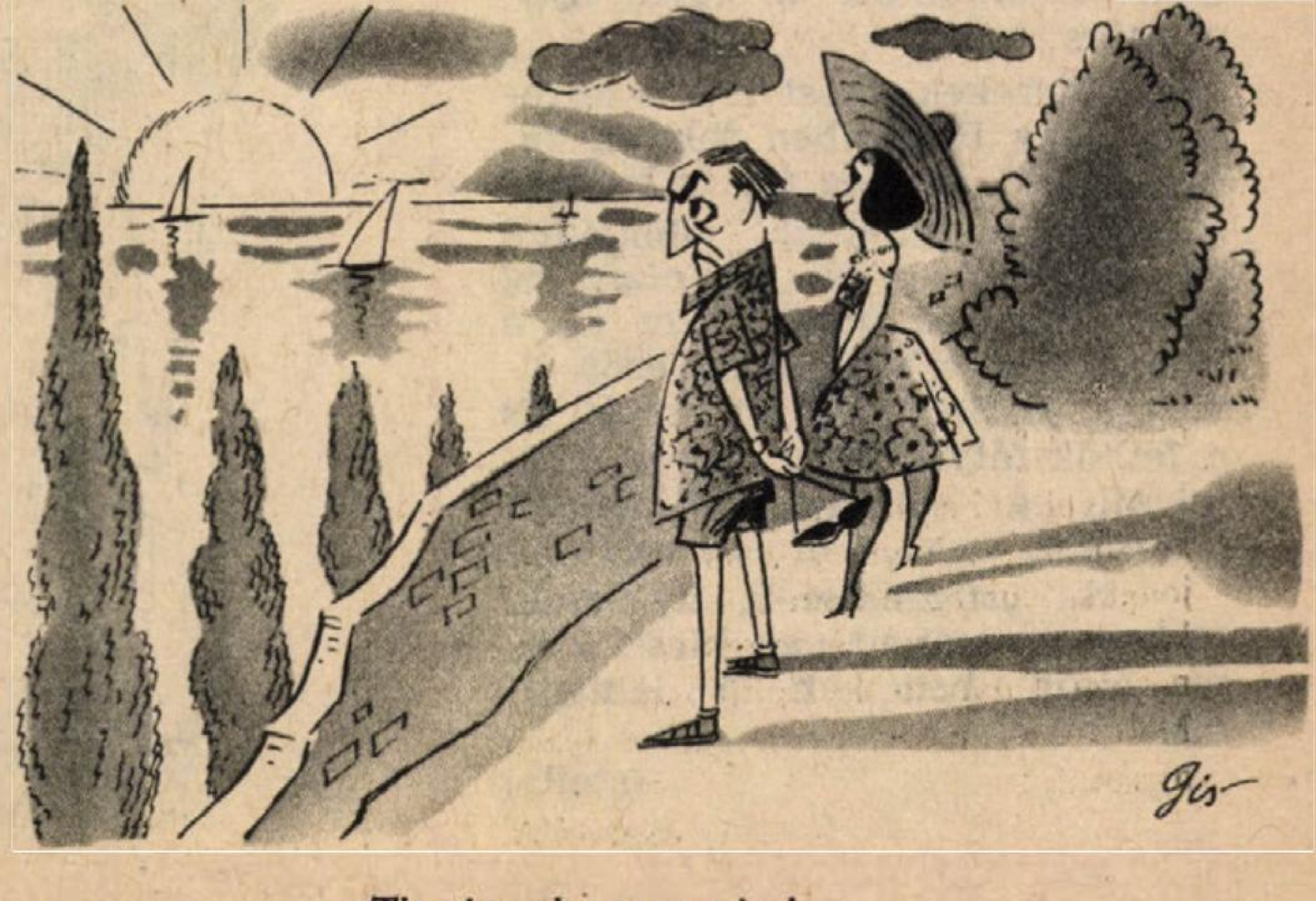

– Tisztára giccs az egész! ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÉGTELEN HATÁRIDŐ

A balatonlellei mozirajongók népes tábora egy rózsacsokrétás képeslapon az alábbi kérdéseket szegezte a Ludas Matyi mellének:

1. Miért kotlik nyolc hónapja már a Somogymegyei Tatarozó és Építőipari Vállalat a Kert-mozi átépítésének munkálatain?

2. Miért ítéli a krónikus anyaghiány kényszernapozásra azokat a jobb sorsra érdemes építőmunkásokat, akik nem napozni, hanem dolgozni és keresni szeretnének?

3. Meddig lehet húzni egy határidőt anélkül, hogy valaki megütné a bokáját?...

Ennek a három találós kérdésnek a megfejtése érdekében leutaztam Balatonlellére, ahol némi tapogatódzás után megtudtam, hogy mi a helyzet a lellei mozi építése ügyében.

A Somogymegyei Moziüzemi Vállalat 1962-ben elhatározta, hogy a balatonlellei Kert-mozit az egyre növekvő idegenforgalmi igényeknek megfelelően korszerűsíti. Nem nagy dolog az egész, gondolták a mozisok, hiszen a vetítővászon betonfalát, az aprótermetű gépházat és annak toldalékait egy jól szervezett tizenöt tagú építőbrigád egykettőre tető alá hozza.

Az építést a Somogymegyei Tatarozó és Építőipari Vállalat a múlt év szeptemberében elvállalta azzal, hogy 1963. május 1-ére a mozit átadják a nagyérdemű közönségnek. Hamarosan hozzá is kezdtek az építéshez. Hozzá ám! De még hogyan? Ha tégla volt, akkor nem volt cement, ha cement volt, akkor nem volt tégla, ha cement is volt és tégla is, akkor nem volt mész, vagy másféle nyersanyag, amire éppen a munka folytatásához szükség lett volna. Hat-hét építőmunkás már ősz óta csak lézeng a munkahelyén és a vállalat nem gondoskodik a kellő anyagellátásról.

Nálunk mindenre van magyarázat. Meggyőződésem szerint az építővállalat a szokatlan téli időjárással indokolja majd a szervezésben elkövetett mulasztásait. De szeretnék azért bővebb magyarázatot kapni arra, hogy miért nem halad a munka most, a szép tavasz idején. És az építővállalat képviselője miért kért 45 napos határidőhosszabbítást a mozisoktól május 16-án délelőtt, ha ugyanaznap délután már 112 napra emelte a határidő meghosszabbításra irányuló igényét?

Ez a hosszúra kitolt határidő azt jelenti, hogy ebben a szezonban a lellei Kert-moziban csak az ügyintézők, a naplóírók és az ellenőrök fognak mozgolódni. Ezen majd aztán egyrészt az üdülőközönség fog bosszankodni, másrészt pedig a Mozgóképüzemi Vállalat fizet rá az építők huzavonájára. Ugyanis nemcsak a bevétel marad el, de még kötbérrel is megterhelik a mozivállalatot, mert a korábban megrendelt filmeket a nyári szezonra nem tudják átvenni.

Mivel a helyszínen ennél többet nem sikerült megtudnom, a balatonlellei mozirajongók fentebb három pontban összefoglalt kérdését ezennel átpasszolom a Somogymegyei Tatarozó és Építőipari Vállalatnak. Majd csak megmagyarázzák a bizonyítványukat. . .

Bernáth Ede

Türelem rózsát terem

Szűr-Szabó József rajza

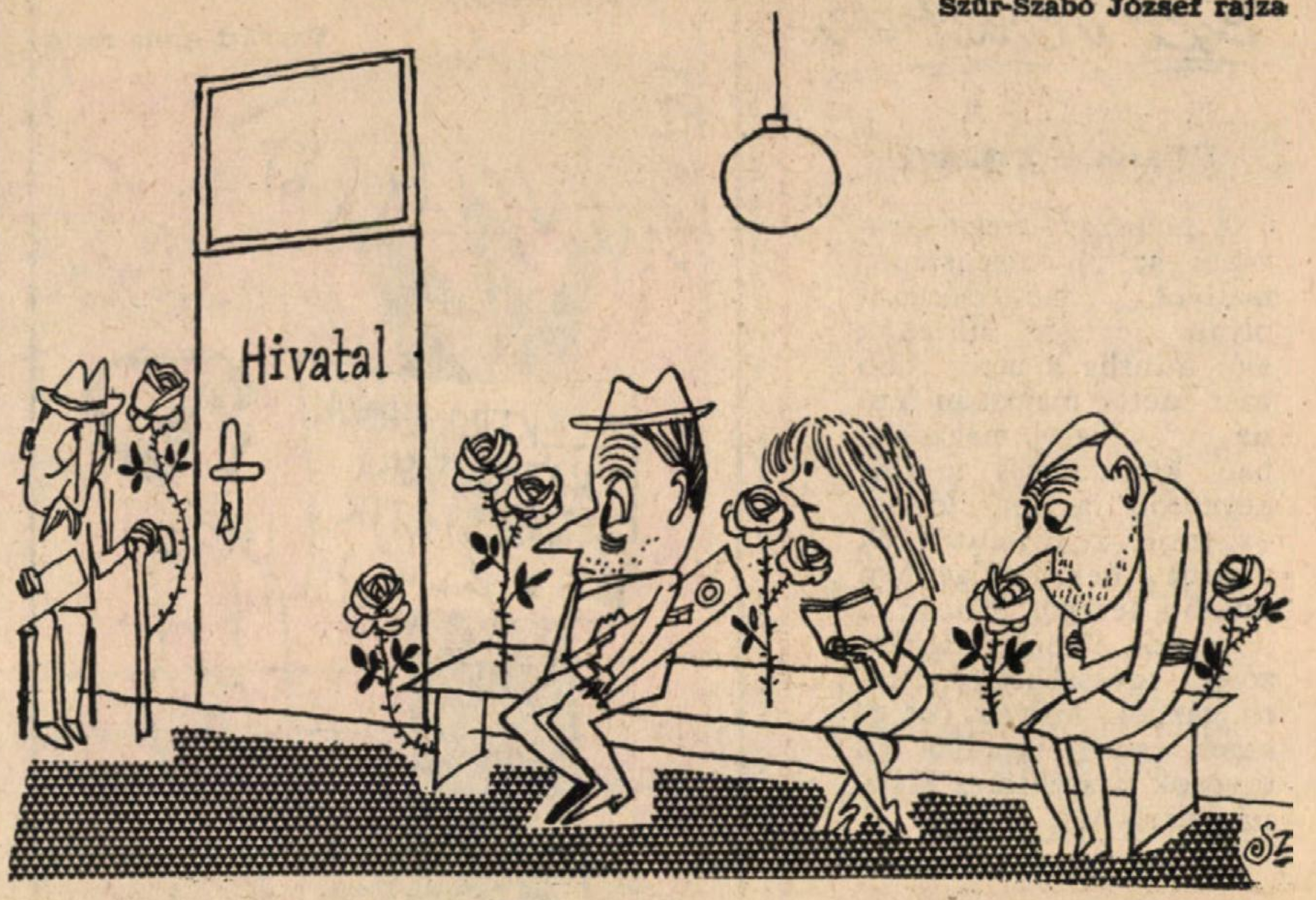

GYUFACÍMKE-PEDAGÓGIA

Szerintem a gyufacímke-irodalomnak ugyanúgy állandó rovatot kellene nyitni a napi- és hetilapok hasábjain, mint a rádiónak és televíziónak. Egyre gazdagodó művészeti ág ez, és tárgyilagosan megállapítható, hogy napról napra új meglepetésekkel szolgál a gyújtógyűjtőknek. Időnként magam is elgyönyörködöm azon az ötletgazdagságon, amellyel gyufagyáraink az élet sűrűjéből kimarkolt problémák helyes megoldását egyetlen gyufavillanással a szemünk elé tárják. Én például már jónéhány évvel ezelőtt beírtam témafüzeteim egyikébe ezt a kis nyolcsorost:

„Nem tudom, hogy a tegezésre
Van-e törvényes jogalap,
Egy gyufacímke rámkiáltott:
„Keress burgonya-bogarat!"

S talán, ha rögtön szótfogadok,
Találtam volna garmadával,
De én, sajnos, a gyufát kerestem,
Mely hiányos volt harmadával."

Legutóbb megint a kezembe került egy minden tekintetben figyelmet érdemlő gyufaskatulya, rajzos oldalán három tündéri kis gyerekkel. A legkisebbik – úgy két és félévesre saccolom –, még olyan pirinyó, hogy a rajz csak kislányosan simára fésült szöghaját mutatja, pillangószerű máslival a feje búbján. Középütt egy nyíltarcú, nyolc év körüli kislány áll, gondolom, a testvér-kollektíva brigádvezetője, míg a jobbszélen feltüntetett kis csibész, két évvel látszik fiatalabbnak. Mint a leírásból megállapítható, maga az idilli kép is fölmelegíti a közömbös vásárló szívét. Hát még a szöveg, amit a gyufagyári költő az édes kis együttes szájába ad!

„Papa, van már életbiztosításod?"

Ennyi az egész! Mindössze egy tömör fogalmazású kérdő mondat, de ebből is világosan kitetszik a gyermeki lélek gyakorlati irányításának nemes szándéka. Csak utólag merült föl agyamban egy elképesztően nyugtalanító gondolat:

– Te jó isten, ezek az ártatlan angyalok talán már a képen nem látható papa halálára spekulálnak?

Kálmán Jenő

Potyára nem dolgozik

Schwott Lajos rajza

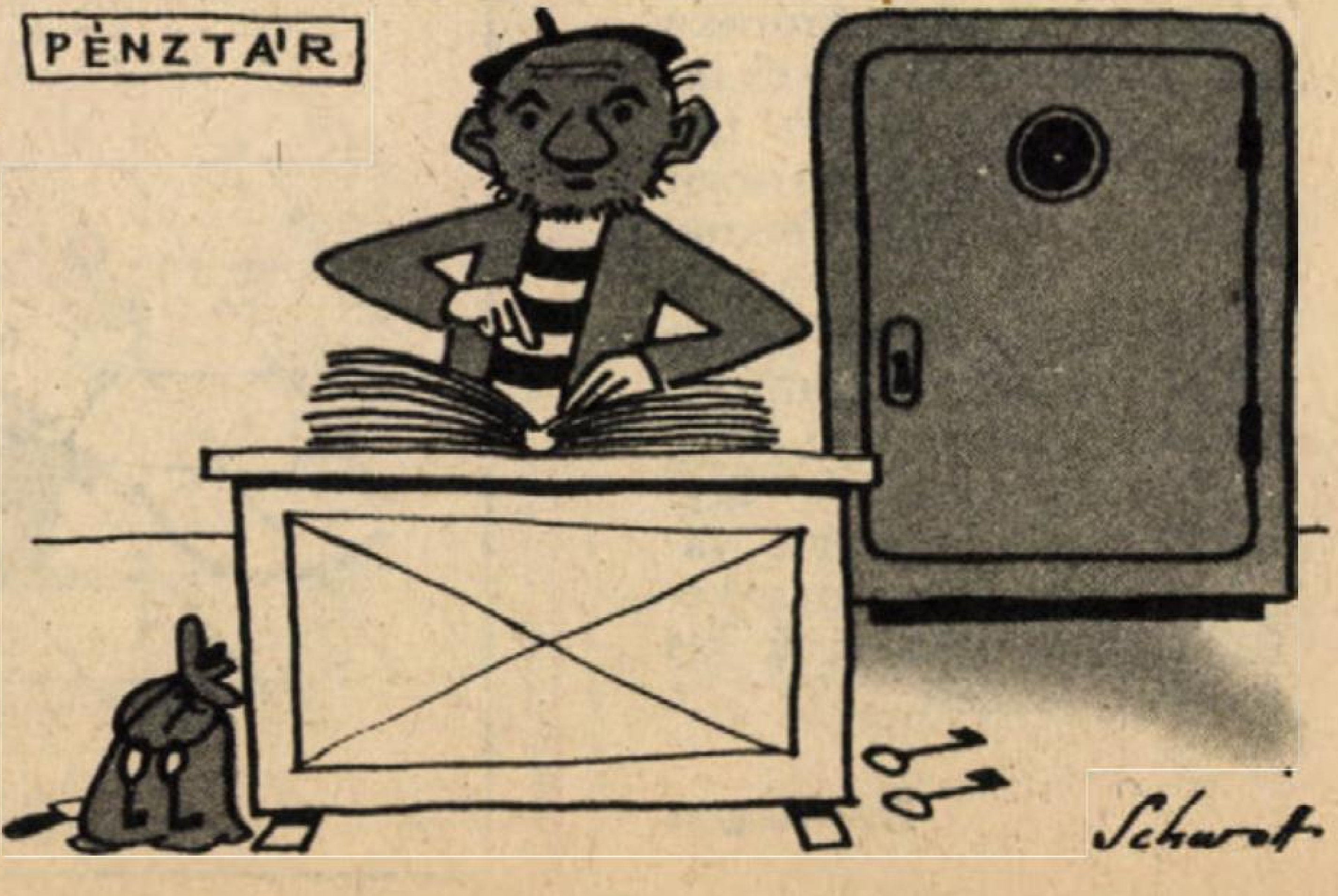

– Először megnézem a pénztárkönyvet, hogy érdemes-e . . .

Ezt olvastuk

Újfajta elvonókúra

A Népszava megmagyarázza az új oxigénsátort, mellyel: „. . .mesterségesen olyan levegőt állítanak elő, mintha a beteg több ezer méter magasban lenne . . .". Nagy magasságban köztudomás szerint kevesebb a híg levegő oxigénje, az új sátor ezek szerint nem oxigénben dúsabb levegőt biztosít a betegnek, hanem ellenkezőleg, kevesebbet az éltető gázból. Milyen betegségek esetén javallják az orvosok a szellemes elvonó kezelést?

Hosszú túra

Hírt közölt a Magyar Nemzet, mely szerint közlekedési baleset történt a *Fehérvári út és a Jászberényi út találkozásánál.* A budai Fehérvári útnak nagyon hosszú sétát kellett megtennie, hogy a Kőbányán levő Jászberényi úttal találkozhassék, bár az sem kizárt eset, hogy a Jászberényi út vállalkozott udvariasan a fárasztó zarándoklatra.

Megelőzte a korát

A Magyar Nemzet riportja bemutatta az idős orvost, akit félszázada avattak az *orvostudományok doktorává.* A legmagasabb tudományos fokozatot, az orvostudományok doktora címet csak néhány éve rendszeresítették, a riportban szereplő kedves doktor bácsi ezek szerint arról is nevezetes, hogy alaposan megelőzte a korát.

Idővel mindenki sorra kerül

A Rádió és TV Újság szerint: „Az Esti Krónika gyakorlatáról joggal el lehet mondani, hogy *tíz millió* lakosnak biztosít fórumot, hiszen benne *naponta legalább 5–8* személy szólal meg." Egyszerű számtani alapművelettel megállapítható, hogy vagy háromezer és egynéhányszáz évenként valóban mindenki sorra kerülhet. Az egész csak kis türelem kérdése . . .

Dr. Árgus

Korszerű „háziállatok"

VÁGYÁLOM

Vasvári Anna rajza

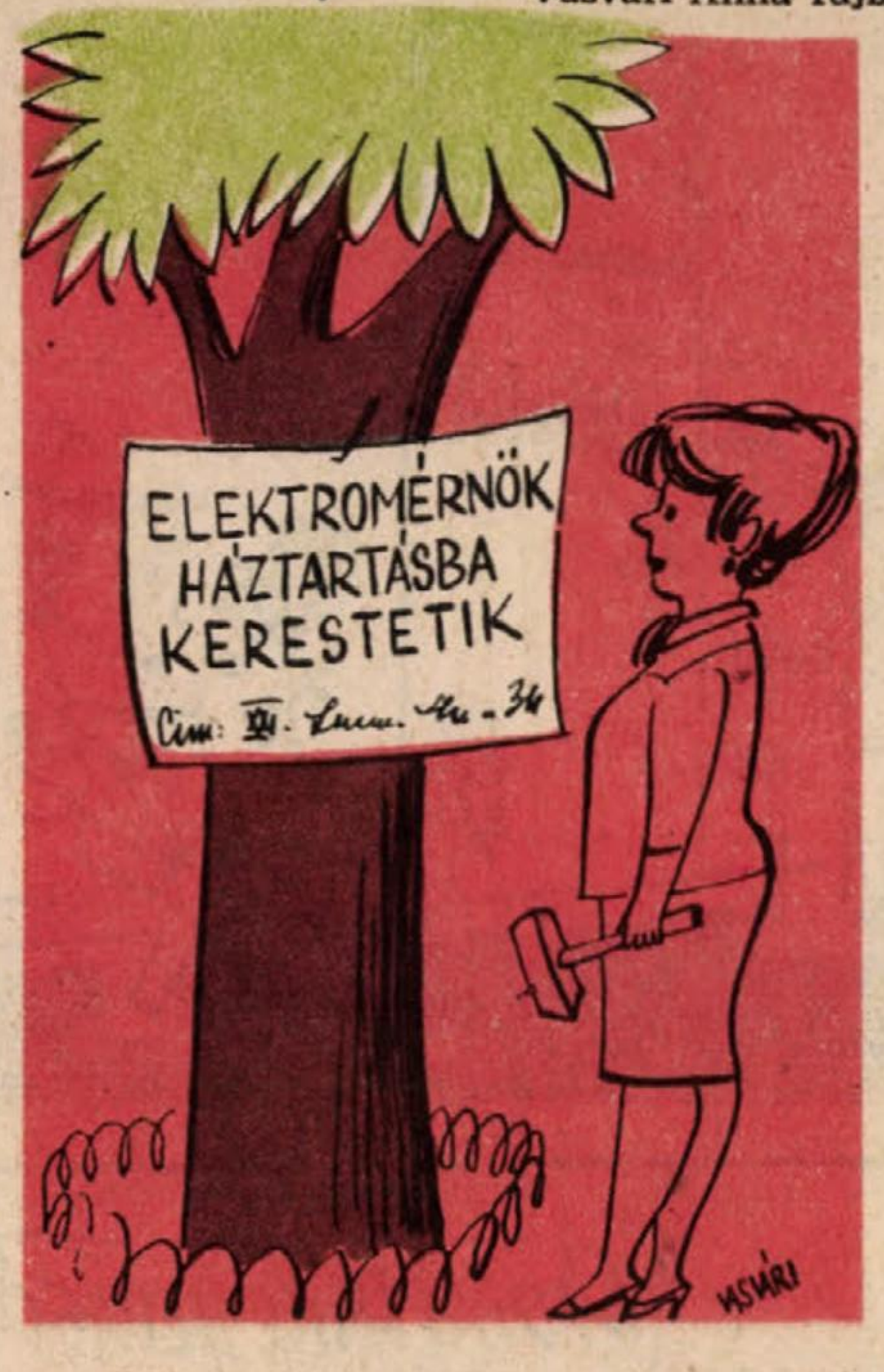

AUTOMATA KONYHA

Erdei Sándor rajza

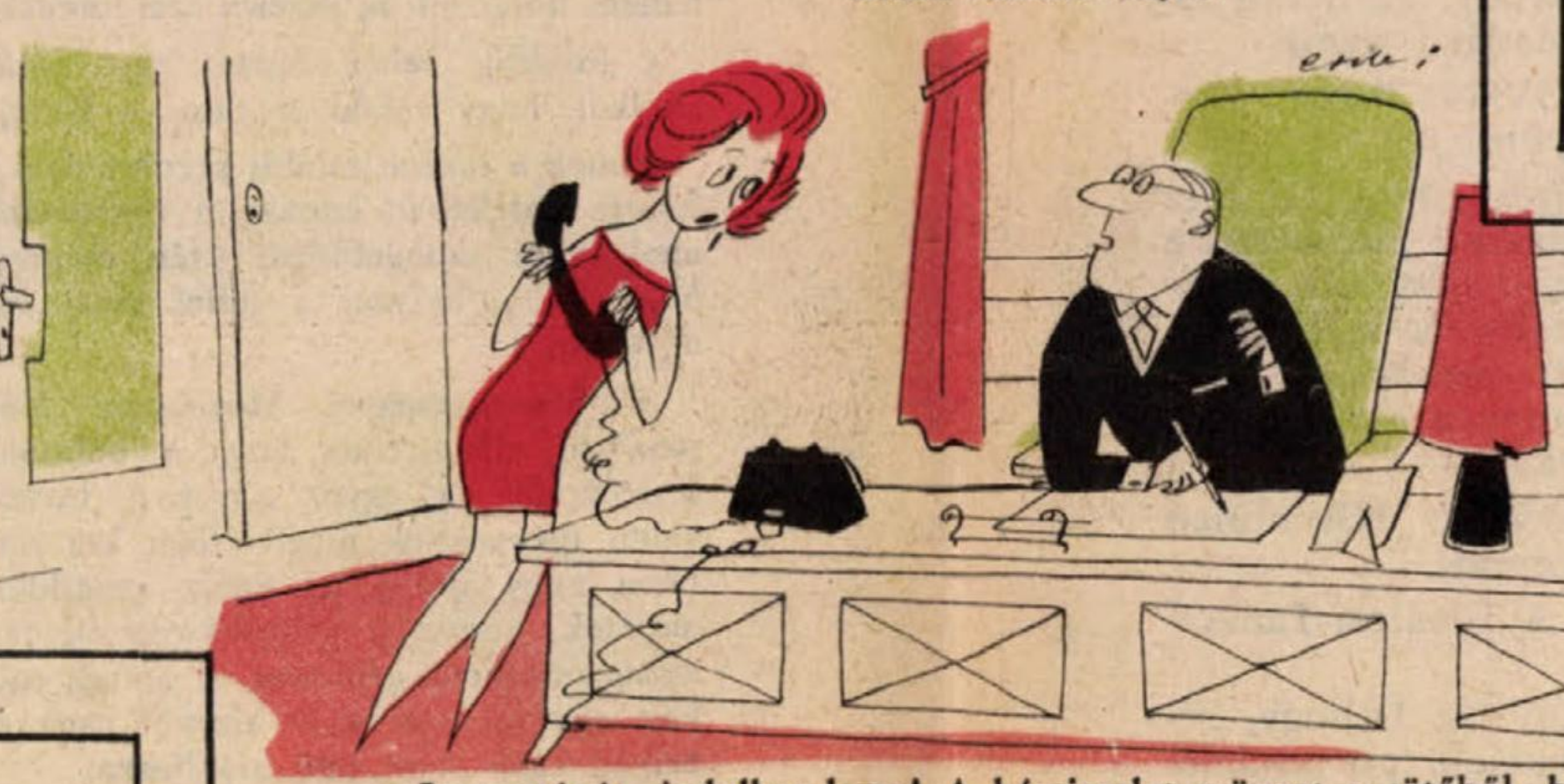

– Igazgató úr, indulhat haza! A bécsiszelet csönget a sütőből, hogy öt perc múlva készen van!

GÉPESÍTETT HÁZTARTÁS

Pusztai Pál rajza

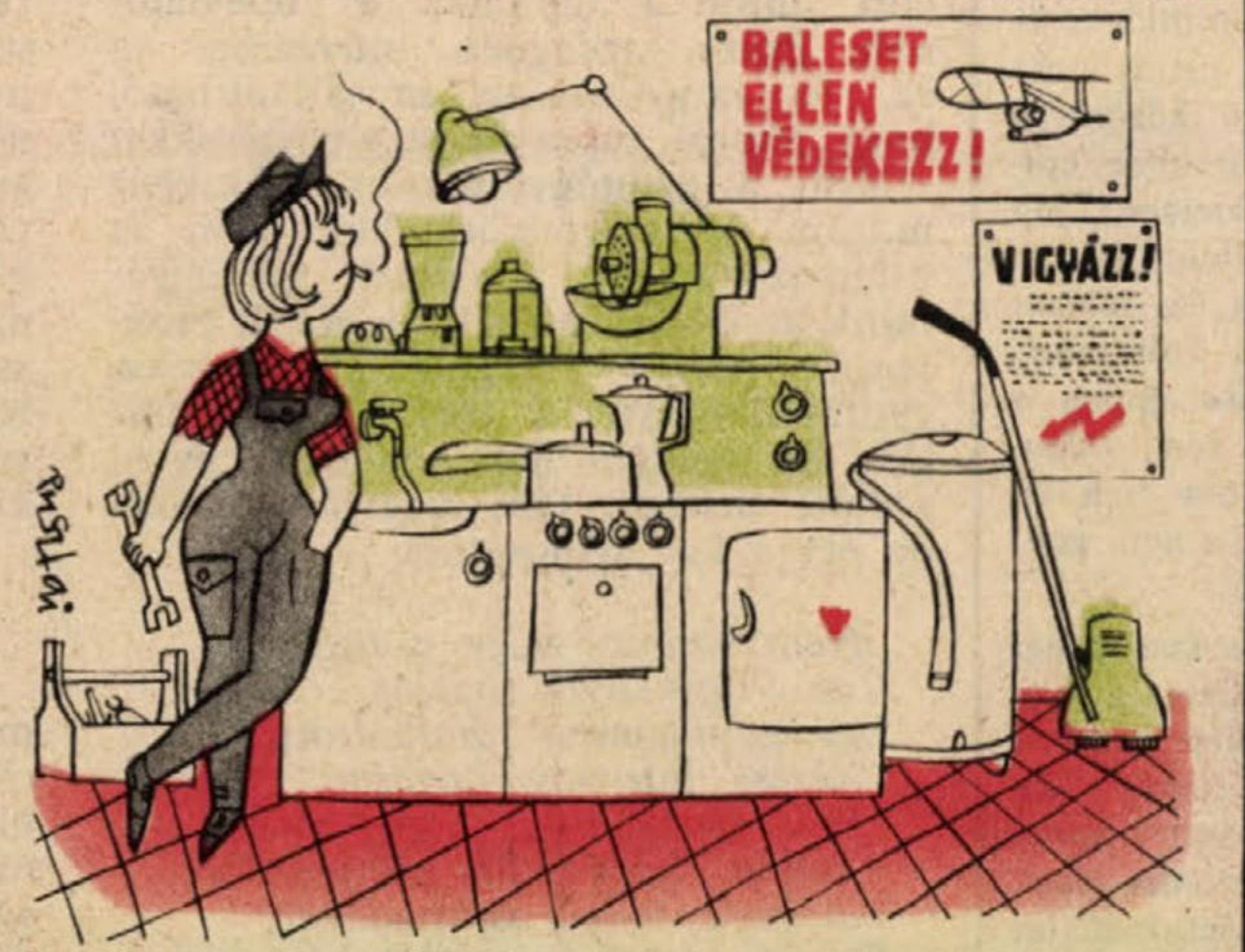

Balázs-Piri Balázs rajza

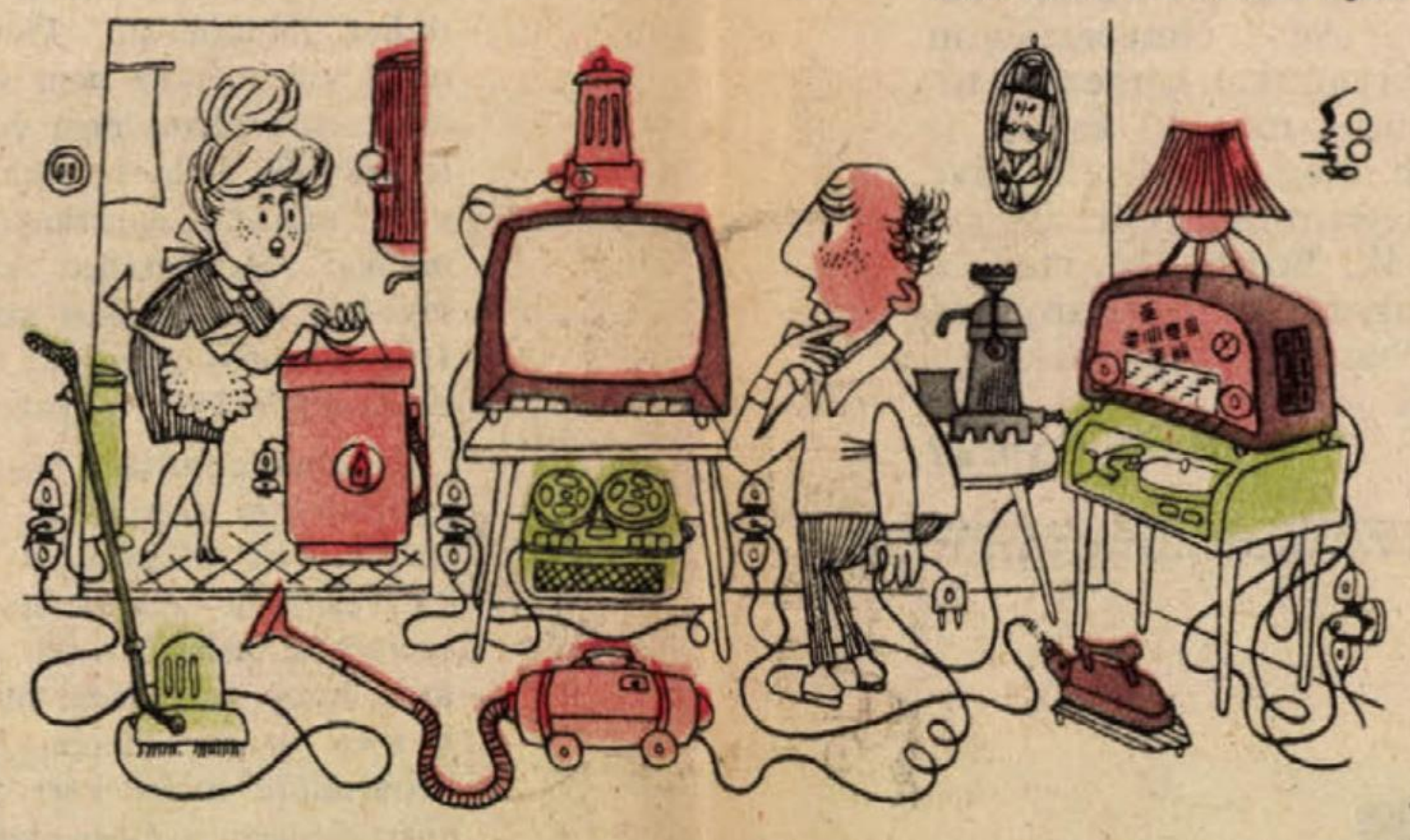

– Fiacskám, nem láttál valahol egy szabad konnektort?

TURMIX-GYEREKSZÁJ

Hegedűs István rajza

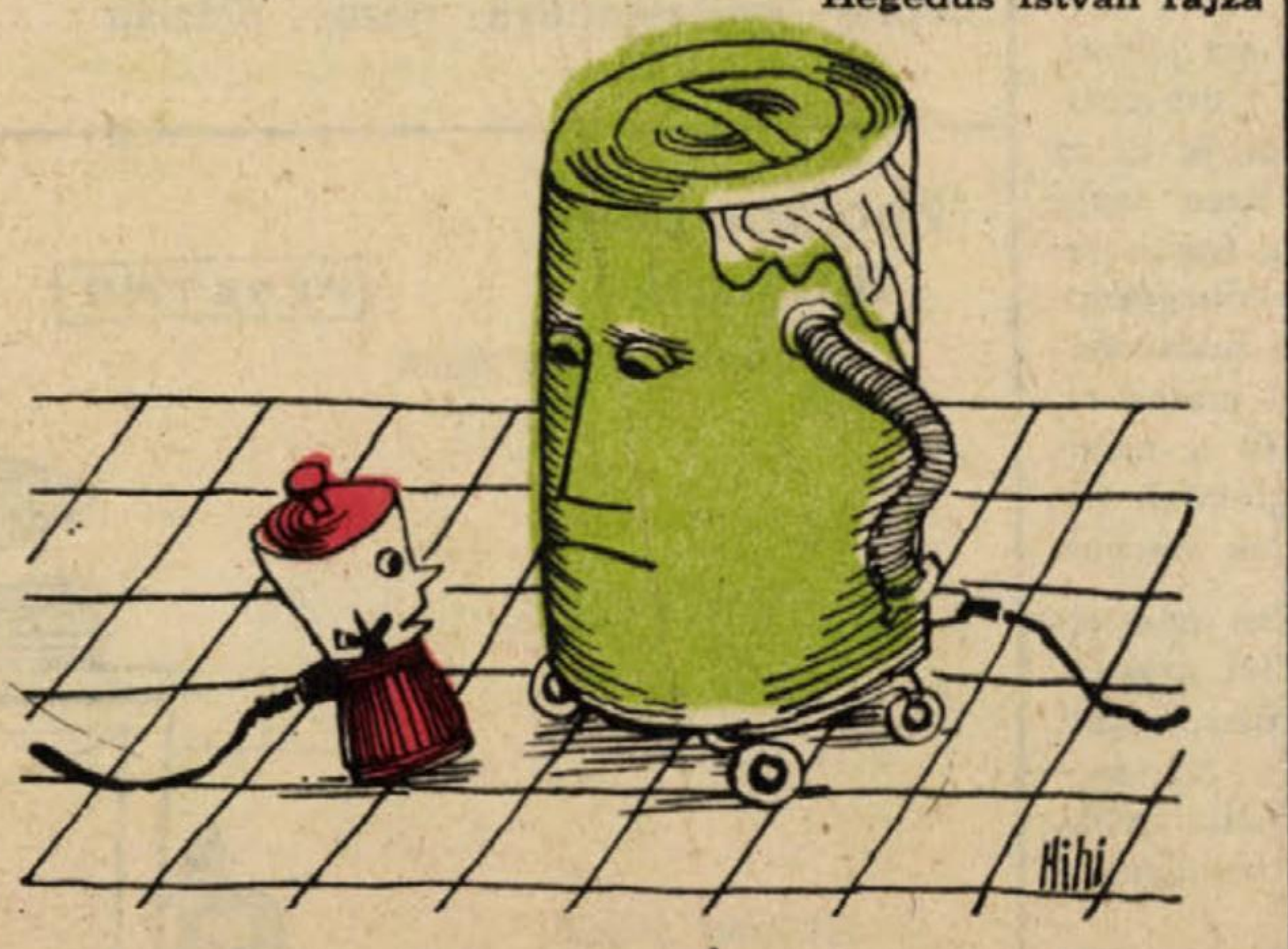

– Ha megnövök, én is mosógép leszek . . .

KORSZERŰ SZÁMOLÓGÉP

Gerő Sándor rajza

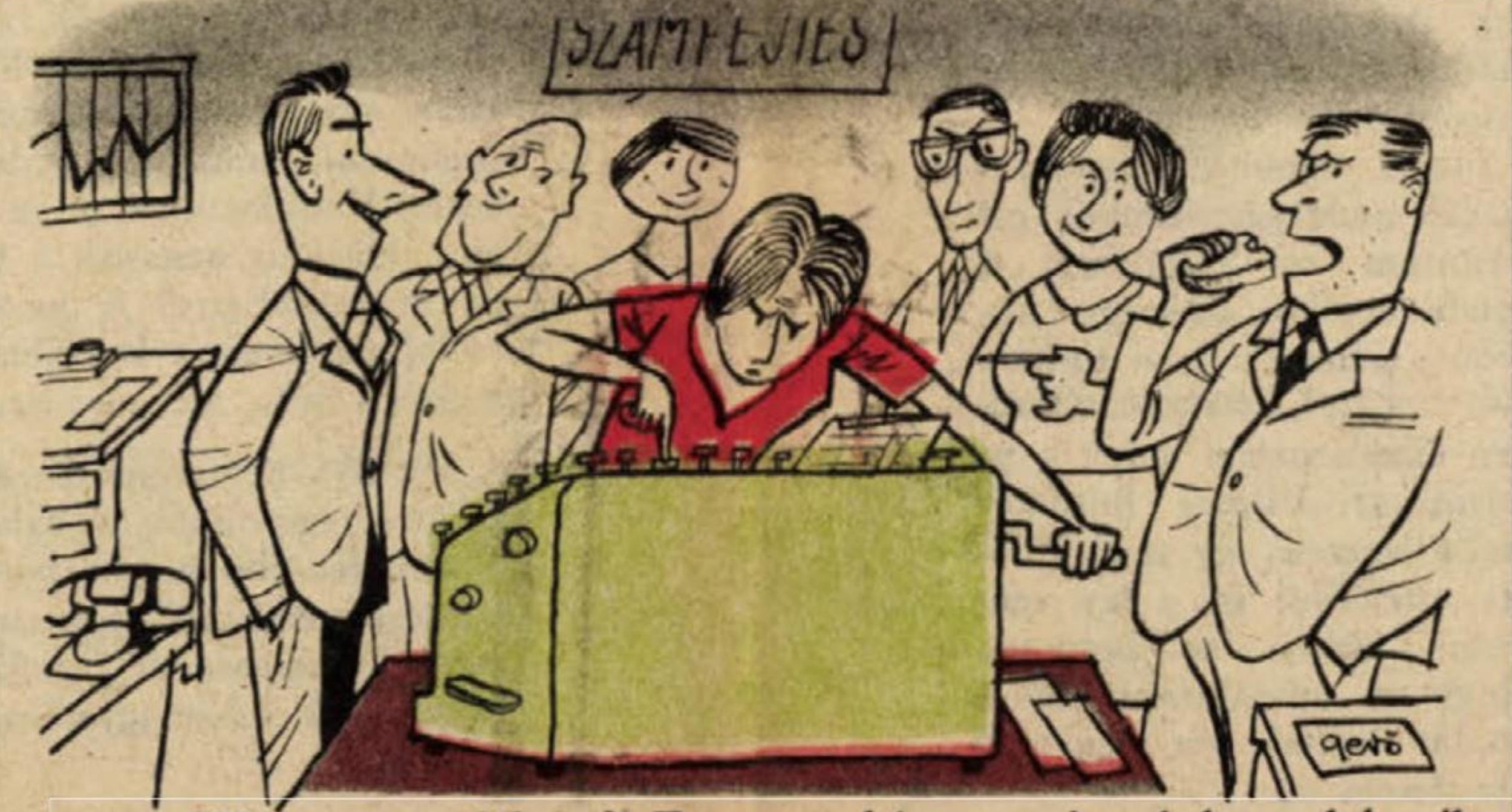

– Hát nem csodálatos? Egyszerre három ember helyett dolgozik ez a gép!

SOKOLDALÚ FACSARÓGÉP

Szűr-Szabó József rajza

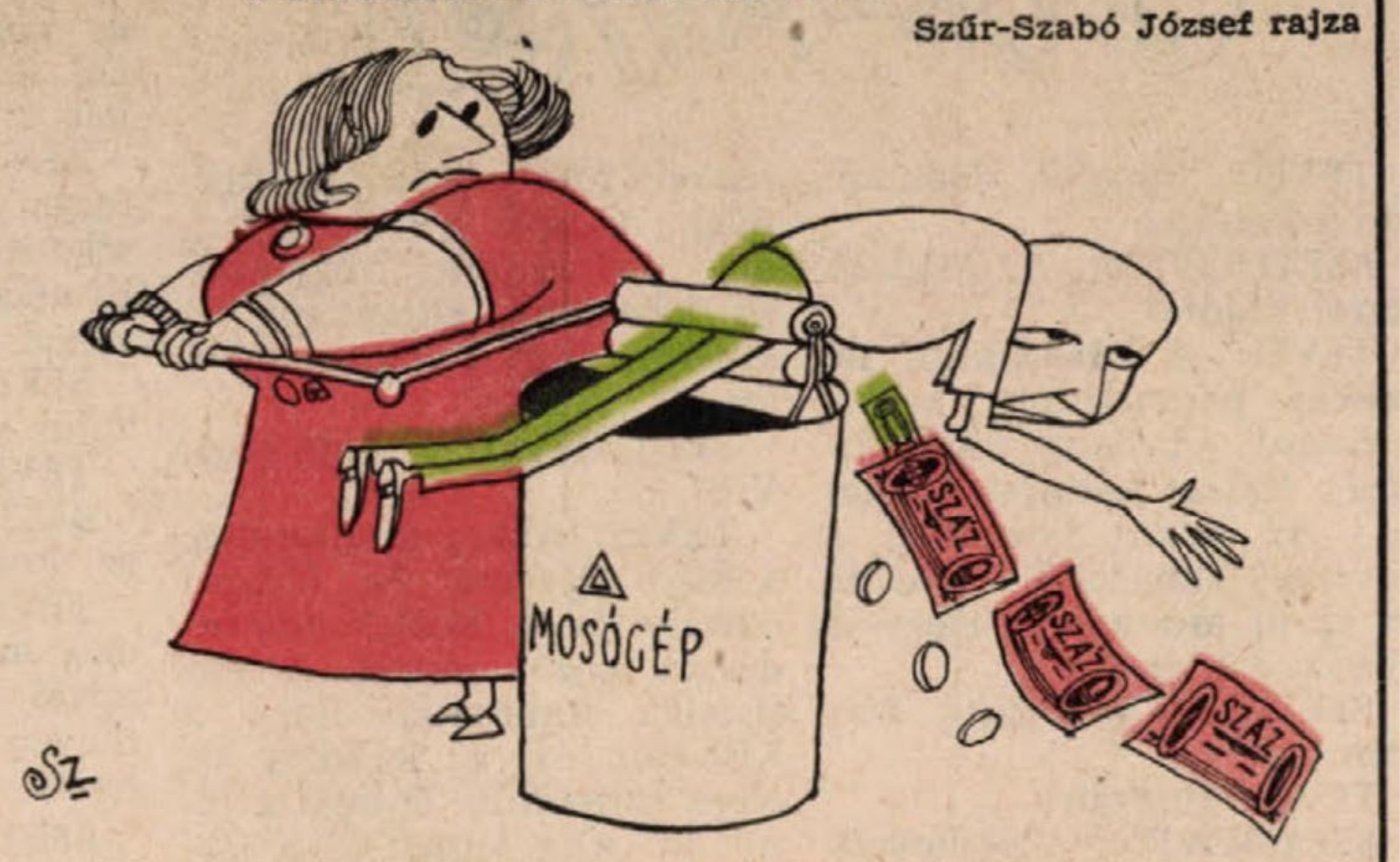

ROMANTIKA

Vasvári Anna rajza

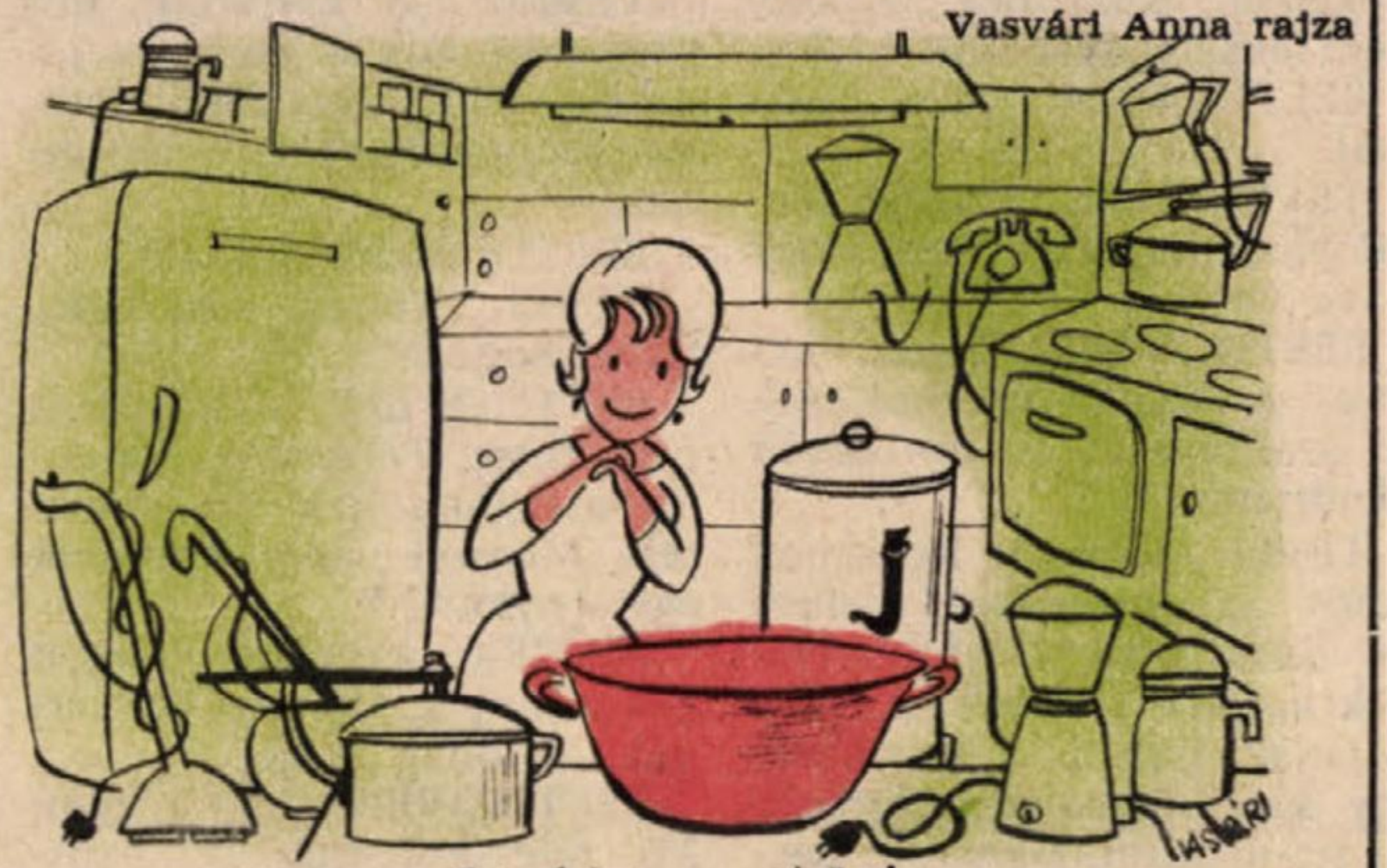

– Istenkém, egy rézüst! . . .

RÖVIDLÁTÓ A NAGYMAMA

Erdei Sándor rajza

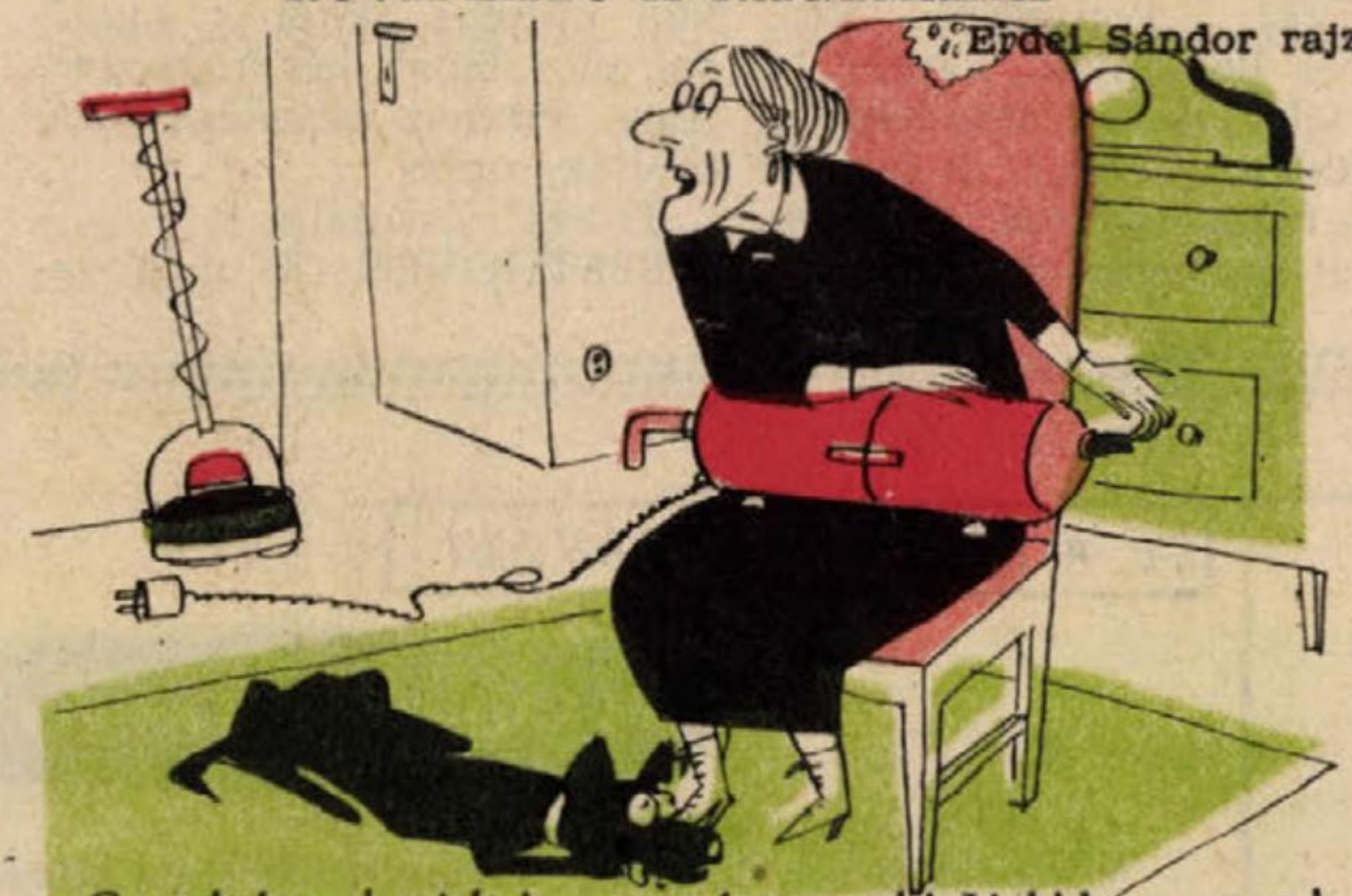

– Gyerekek, valami baja van a kutyusnak! Jéghideg az orra!

Balázs-Piri Balázs rajza

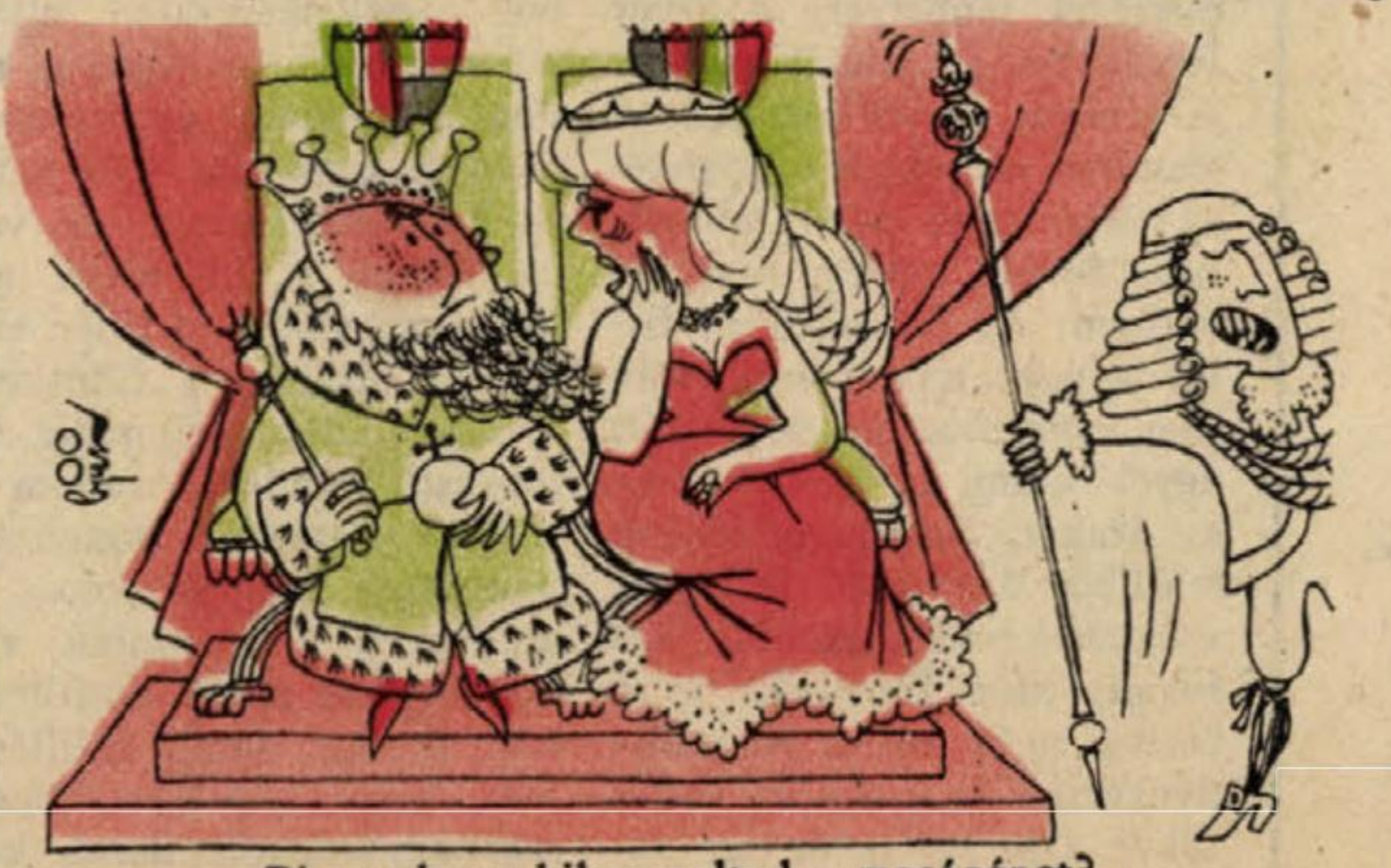

– Biztos, hogy kikapcsoltad a mosógépet? . . .

KOZMOSZ-KOZMETIKA

Ha időbeosztásom engedi, komoly figyelmet szentelek a világűr békés meghódításának. Így például nem kis érdeklődéssel olvastam a minap, hogy Cooper, a derék amerikai űrhajós az űrrepülés ideje alatt nem kevesebb, mint hét fontot (3,18 kg) vesztett a súlyából!

Schwarz Berthold véletlenül fedezte fel a lőport, Kolumbusz a tojást, Becquerel professzor pedig a radioaktivitást. Most ismét egy érdekes és korszakalkotó véletlen felfedezésnek lehetünk tanúi. Cooper őrnagy a kozmosz fürkészése közben akaratlanul is megfejtette a nagy talányt, a fogyókúra titkát!

Nem kell többé furfangos és önkínzó diétákat kiagyalni, vagy étvágyrontó tablettákat szopogatni. Ha valaki úgy érzi, hogy már gyanúsan szűk a ruhatára, akkor csak egyszerűen kivesz egy-két nap szabadságot és eltölti valahol az űrben. Amire visszaér a Földre, újra karcsú lesz és vonzó.

Kétségtelen, a kisemberek számára ez a módszer ma még talán picit költséges a szimpla koplaláshoz képest, de ami késik, az nem múlik!

d-th

MINDENFÉLE

Az ember származása: segíts magadon, isten is megteremt!

*

Legalább a fegyverek tökéletesednek.

*

A moralisták szerint csak megbánt bűnt szabad elkövetni.

*

Van könyv, amelyet az ember nem fölvágni, hanem leragasztani szeretne.

*

A legundorítóbb féreg szervezete is csodálatos.

F. L.

Szín:
hivatali íróasztalnál ül Tevei,
mögötte ajtó.

TEVEI *(tárcsáz):* Halló, itt OKITAHI, Tevei... Jó reggelt! Osztályvezető kartárs, küldjön már valakit, nem győzzük a munkát... Tudom: teljes titoktartás, magánszemély nem is tudhat rólunk... Köszönöm... Már ide is küldte?... Önre fog hivatkozni?... Az ég áldja meg érte! *(Leteszi a kagylót, hátranyúl, kinyitja az ajtót):* Nanek kartárs!

NANEK *(be):* Vagyok.

TEVEI: Mi van a Közért-üggyel? Kétszer sürgettek már, nem bírnak a sok vevővel.

NANEK: Intézkedtem. Az Ápisz átküld nekik egy tétel dohos csomagolópapírt. Évekig állt a pincében. De ne felejtse el, Tevei kartárs, a kimutatást bekérni. Biztos, hogy abban a Közértben két napon belül negyedannyi lesz a vevő.

TEVEI: Helyes. Csak el ne felejtse: teljes titoktartás, magánszemély nem tudhat rólunk. *(Nanek el.)*

KÉZBESÍTŐ *(balfelől belép):* Erőt, egészséget!

TEVEI: Honnan jön a kartárs?

KÉZBESÍTŐ: A Központi Lakáshivataltól.

TEVEI *(átveszi a borítékot, aláírja a kézbesítő-könyvet):* Régi kedves ügyfelünk. Jelszavunk: mindent a hivatalért! Csak ne felejtse el, kézbesítő kartárs: teljes titoktartás, magánszemély nem tudhat rólunk. *(Kézbesítő balra el.)*

BEETHOVEN *(balfelől belép):* Jónapot!

TEVEI: Jónapot. Honnan jön a kartárs?

BEETHOVEN: A Madách térről küldtek.

TEVEI: A Madáchról? Ja, tessék, parancsoljon helyet foglalni! *(A hátsó ajtón kiszól):* Kalács kartárs! *(Kalács be.)* Az imént beszéltem a Fővárosi Tanáccsal, és máris itt az új munkatárs. Hogy is hívják, kartársam?

BEETHOVEN: *(leült):* Beethoven.

TEVEI: Hogyan?

BEETHOVEN: Beethoven.

TEVEI: Hm... Keresztneve?

BEETHOVEN: Lajos.

TEVEI: Szép név... No, nem baj. Hogyan jött ide?

BEETHOVEN: 56-os busszal.

TEVEI: Nem követte senki? Nem figyelték meg, hogy hova jött be?

BEETHOVEN: Nem, kérem. A Szajkó utcánál csak én szálltam le. És egyenesen idejöttem.

TEVEI: Kitűnő! Korábban szállt le, egyenesen idejött. *(A hátsó ajtón kiszól):* Nanek kartárs! *(Nanek be.)* Foglaljanak helyet a kartársak, egy kis értekezletet tartunk. Ez itt új munkatársunk, Beethoven szaki. *(Leülnek.)*

NANEK: Úgy, mint a zeneszerző?

TEVEI: Pontosan. Nos, kedves Beethoven kartárs, a mi jelszavunk: mindent a hivatalért! Célunk: a bürokrácia egyszerűsítése. De nem ám a régi, kisipari módszerekkel! Módszerünk: az ügyfelek, utasok, vevők számának csökkentése. Meguntatni, lebeszélni, elriasztani, leszoktatni! Nagyüzemi módszerek. Világos?

BEETHOVEN *(vigyorog):* Vili!

TEVEI: Akkor áttérhetünk a folyó ügyekre. Az Útügyi osztály és a Közlekedésrendészet közös aktája. A statisztika kimutatta, hogy a Kiskörút és a Rákóczi út eleje túlzsúfolt. Túlsok a járókelő. Alig férnek el a járdán.

KALÁCS: Árkádosítás!

NANEK: Aluljáró!

TEVEI: De kartársak, hol vagyunk? Sokba kerül, a járókelő meg még több lesz, ha kényelmesebben járhatnak!

BEETHOVEN: Szabad?

TEVEI: Tessék, szakikám, parancsoljon.

BEETHOVEN: Aluljáró nem rossz. Felmenni, lemenni, meggondolják az emberek. Mennyi ideig építenek egy ilyesmit?

NANEK: Az egész világon 4–5 hónapig. Ha nagyon sietnek, 2 hónap és kés

BEETHOVEN: N [illegible] rem. Mi fele költségge [illegible] szíthetjük.

KALÁCS: Hogya [illegible]

BEETHOVEN: Ket évig kell építeni, akkor a kiadások eloszlanak két költségvetésre. Hiszen évenként számolják, nem?

TEVEI: Zseniális.

BEETHOVEN: És még valami. Két évig építik, felfordulás, barikádok, zaj, piszok, az emberek szépen leszoknak róla, hogy arra járjanak.

TEVEI: Remek! Szakikám, maga a mi emberünk! Tessék, itt az akta, vezesse rá az utasitást, az OKITAHI nevében. Én írom alá.

BEETHOVEN: Bocsánat, volna egy kérésem.

TEVEI: Tessék.

BEETHOVEN: Mit jelent az, hogy OKITAHI?

TEVEI: Ja, nem mondták meg magának? Országos Kitaláló Hivatal. Igaz is, Beethoven kartárs, az iratait elhozta a Madách térről?

BEETHOVEN: Persze. Tessék. *(Átnyújtja.)*

TEVEI *(rémülten):* De hisz ez nem ideszól! Eltévesztette a házszámot! Magának az Elmegyógyintézetbe kellett volna... *(Összeroskad.)* Mért mondta, hogy a Madách térről küldték?

BEETHOVEN: Hát onnan küldtek, kérem!

TEVEI: A Fővárosi Tanácstól?

BEETHOVEN: Dehogy, kérem, a Madách téri rendelőintézetből, az elmeosztályról.

TEVEI: Hogy mert ideülni közénk? Hogy mert résztvenni az értekezletünkön?!

BEETHOVEN: Miért, kérem? Az elmeosztályon ugyanolyanokat kérdeztek tőlem, mint maguk! És ott is nagyon meg voltak elégedve az ötleteimmel. Ott is azt mondták: Beethoven, maga a mi emberünk... *(Kunyerálva):* Nem maradhatnék itt, kérem?

Radó György

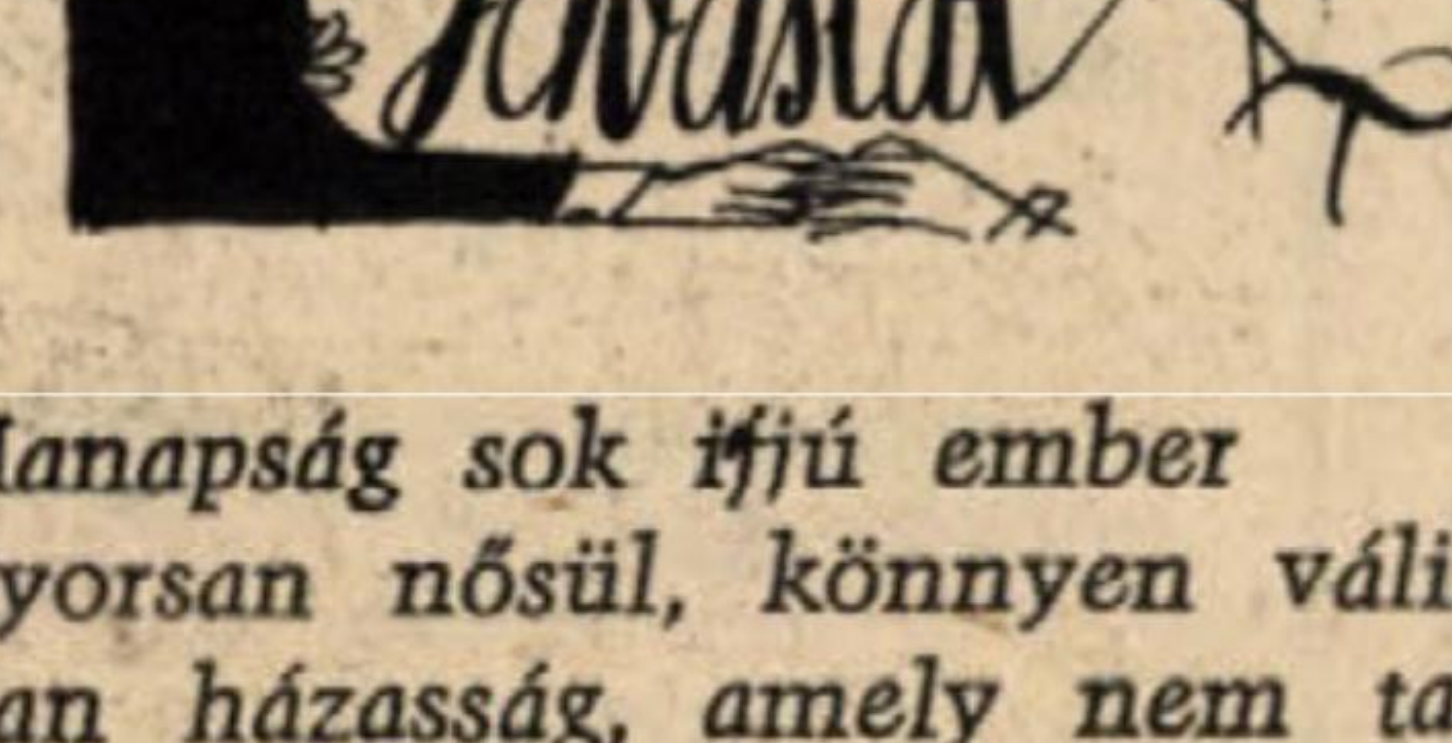

Manapság sok ifjú ember
Gyorsan nősül, könnyen válik,
Van házasság, amely nem tart
Csak farsangtól Anna-bálig.

Könnyelműen házasodnak
A kislányok és a srácok,
Az anyakönyvvezetőknek
Adok hát egy jó tanácsot:

Mikor összeadják őket,
Könnyen mond „igen"-t a szájuk,
Szavatossági időt is
Kellene adni hozzájuk.

Hidvéghy Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FILLÉRES MEGOLDÁS

A napokban egy falitükör beszerzésére határoztam el magam. Hamarosan rá is bukkantam a tükörkészítő mesterek műhelyére a Szent István krt. 21. számú házban. A kirakat szemlélése közben azonban megakadt a szemem az árat jelző apró táblácskán. Semmi kétség, nem tévedtem: 69 forint és 29 fillér – egy cseppet sem több, sem kevesebb. No de van itt egyéb holmi is, nézzük csak az árakat. Valamivel kisebb falitükör ára 40,76 forint, a valamicskével nagyobbé 79,11 forint. Még kisebbek: 30,16 forint, 29,61 forint. Névtábla üvegecske 11,29 forint, zsebtükör 5,72 forint és így tovább. Töprengeni kezdtem: hogyan tudom majd kifizetni. Majd lázasan átkutattam zsebeimet, hogy az állami váltópénzek legapróbb példányaiból rendelkezem-e olyan mennyiséggel, amellyel ki tudom kombinálni az összeget.

Mert ugye, ha van kettő darab kétfilléresem és van egy darab 5 filléresem, akkor nem gond a 9 fillér előállítása. Három 2 filléressel és egy 5 filléressel pedig fölényesen rendezni tudom a 11 filléres számlát. Biztonságban érzem magam abban az esetben is, ha mondjuk, van huszonnyolc darab kétfilléresem és egy darab ötfilléresem, vagy háromezerkilencszáznegyvennyolc darab kétfilléresem és három ötfilléresem. De ha véletlenül csak kétfilléresem, vagy csak ötfilléresem van, akkor ki tudnak passzolni az üzletben, rámbizonyítván fizetésképtelenségemet.

Mivel azonban lyukasraturkált nadrágzsebeimből (ott tartottam az aprópénzt) a kombinációhoz szükséges aprócska pénzeket nem tudtam előteremteni, kétségbeesésemben elhatároztam, hogy a 79 forint 11 filléres falitükör mellé veszek egy 11,29 filléres névtáblát is, s így rendezni tudom az összeget. Hogy a névtáblával mi a csudát kezdek, azt még nem döntöttem el.

S. I.

ÁLLAMCSÍNY

Államcsíny esetén — amint azt számos arab és dél-amerikai példa mutatja — a felkelők először a rádiót foglalják el, ez gyakran még a kormány tagjainak letartóztatásánál is sürgősebb. A kormánycsapatok legfontosabb teendője viszont a rádió visszafoglalása. Ezek után a felkelők a legsürgősebben újra elfoglalják a rádiót, majd a kormánycsapatok újra visszafoglalják. Ilyenkor a rádió sokszor gazdát cserél, amint ez például a legújabb rubeolai puccs alkalmával is történt. Az escamillai rádió a ma hajnali torna adását megszakítva a következőket jelentette be:

— Figyelem, figyelem! A Latinok Harci Szövetsége megdöntötte a kormányt és átvette a hatalmat. Mindenki őrizze meg nyugalmát.

Ezután a rádió tánczenét játszott, majd félóra múlva újra megszakították az adást. Ezúttal ez a szózat hangzott el:

— Figyelem, figyelem! A kormányhatóságok szerteágazó összeesküvést leplezték le. Huligán elemek még a rádió épületébe is beszivárogtak és ott a műsor illetéktelen megváltoztatásával rémhíreket mondtak be. Hadbíróság előtt felelnek gaztetteikért.

Egy óra múlva a rádió újra megszakította adását, s ezek a szavak harsogtak a rádiót hallgató rubeólok fülébe:

— A kormánycsapatok kétségbeesett ellentámadását levertük, az országban teljes a rend, a Latinok Harci Szövetsége ura a helyzetnek. A megbuktatott kormány tagjait letartóztatták.

— Egy frászt tartóztatták le! — jelentette be a rádió háromnegyed óra múlva, adását megszakítva. — A hazaárulók maroknyi csoportja megadta magát.

— Az apátok füle adta meg magát! — sugározta alig egy óra múlva a rádió, adását megszakítva. — A kormánycsapatok mindenütt letették a fegyvert és felesküdtek a Latinok Harci Szövetségének.

— Majd mindjárt megmondjuk, kinek esküdtek fel! — jelentette be másfél óra múlva rendkívüli adásában, műsorát megszakítva a rádió. — A kormány mindenütt ura a helyzetnek, a bűnösök felelősségrevonása folyamatban van.

— Na ne mondja, mert még elhisszük! — ezzel a kezdettel sugározta szét negyedóra múlva, adását megszakítva a rádió. — A bűnösök felelősségrevonása tényleg folyamatban van. Az országban teljes a rend!

— Annyival is inkább teljes a rend — szakította félbe adását egy óra múlva a rádió —, mert a lázadást levertük és a hazaárulók rendetlen futásban menekülnek.

— Kikérjük magunknak — jelentette be a rádió félóra múlva, adását félbeszakítva —, ti vagytok a hazaárulók!

— Aki mondja! — mondotta a rádió félóra múlva, adását félbeszakítva.

— Vén hülyék! — jelentette be a rádió háromnegyedóra múlva, adását megszakítva.

— Szemtelen alakok! — közölte a rádió a nyilvánossággal egy óra múlva, adását félbeszakítva.

— Ezért külön feleltek! — hangzott a rádió bejelentése másfél óra múlva, miután az adás félbeszakadt.

— Nem vagyunk szívbajosak! — jelentette be a rádió két óra múlva., adását megszakítva.

Ekkor a szembenálló felek elhatározták, hogy végetvetnek az esztelen vérontásnak, s megegyeztek abban, hogy felváltva használják a rádiót. Egy óra a kormánycsapatoké, egy óra a felkelőké. Először a kormánycsapatok adtak műsort, orvosi tanácsokat olvastak fel. Lapzártakor a felkelők tviszt-lemezeket játszanak.

Feleki László

Végre egy izgalmas regény

Szegő Gizi rajza

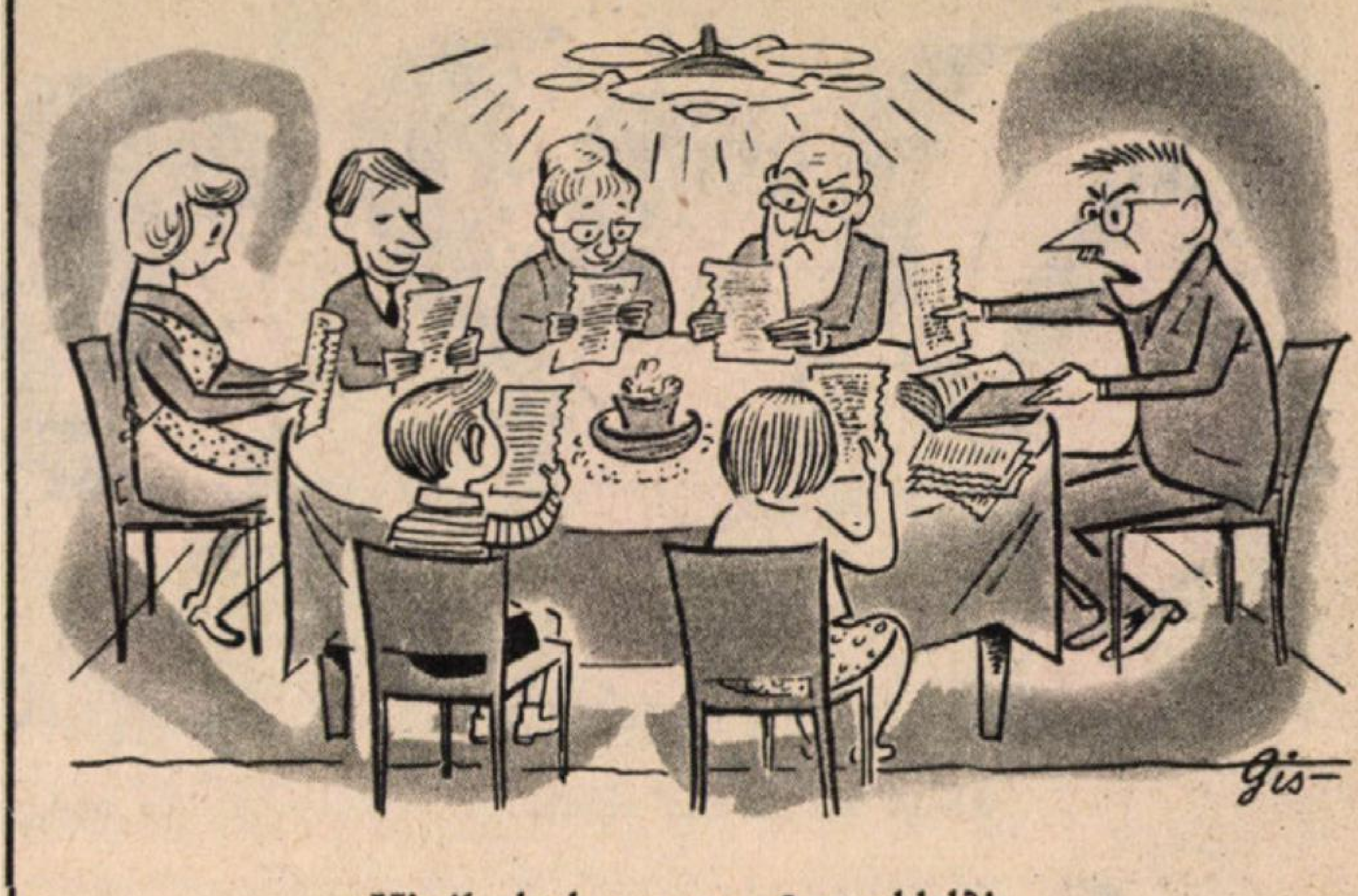

– Kinél akadt meg a 78-as oldal?! . . .

A. RASZKIN

FÉLREVEZETÉS

(Szín: egy főiskola igazgatói szobája. Az igazgató az íróasztal mellett ül. Vasziljev, a főiskola frissen végzett növendéke beront a szobába.)

VASZILJEV: Ez hallatlan! Nem nyugszom bele! Az ördög vigye el az egész főiskolát!

IGAZGATÓ: De Vasziljev elvtárs, azért, mert elvégezte a főiskolát, nincsen joga így viselkedni!

VASZILJEV: Elvégeztem, elvégeztem! Éppen erről van szó! Öt évig gürcöltem, magoltam ebben az intézetben, és öt éven keresztül állandóan félrevezettek, becsaptak. De nem nyugszom bele! Elegem van!

IGAZGATÓ: Mit kiabál így? Miről van szó? Ki csapta be?

VASZILJEV: Valamenynyien, ön is!

IGAZGATÓ: Én, becsaptam? Mivel?

VASZILJEV: Hát nem mondta nekem állandóan: „Vasziljev, Vasziljev, biztosítom magát, hogy ezzel a tudással nem jut messzire!" Mondta vagy nem mondta?

IGAZGATÓ: Persze hogy mondtam!

VASZILJEV: No lássa, és most Észak-Szibériába küldenek. Ott adtak állást!

Oroszból fordította:

Gerényi Tibor

Csendélet

Török János rajza

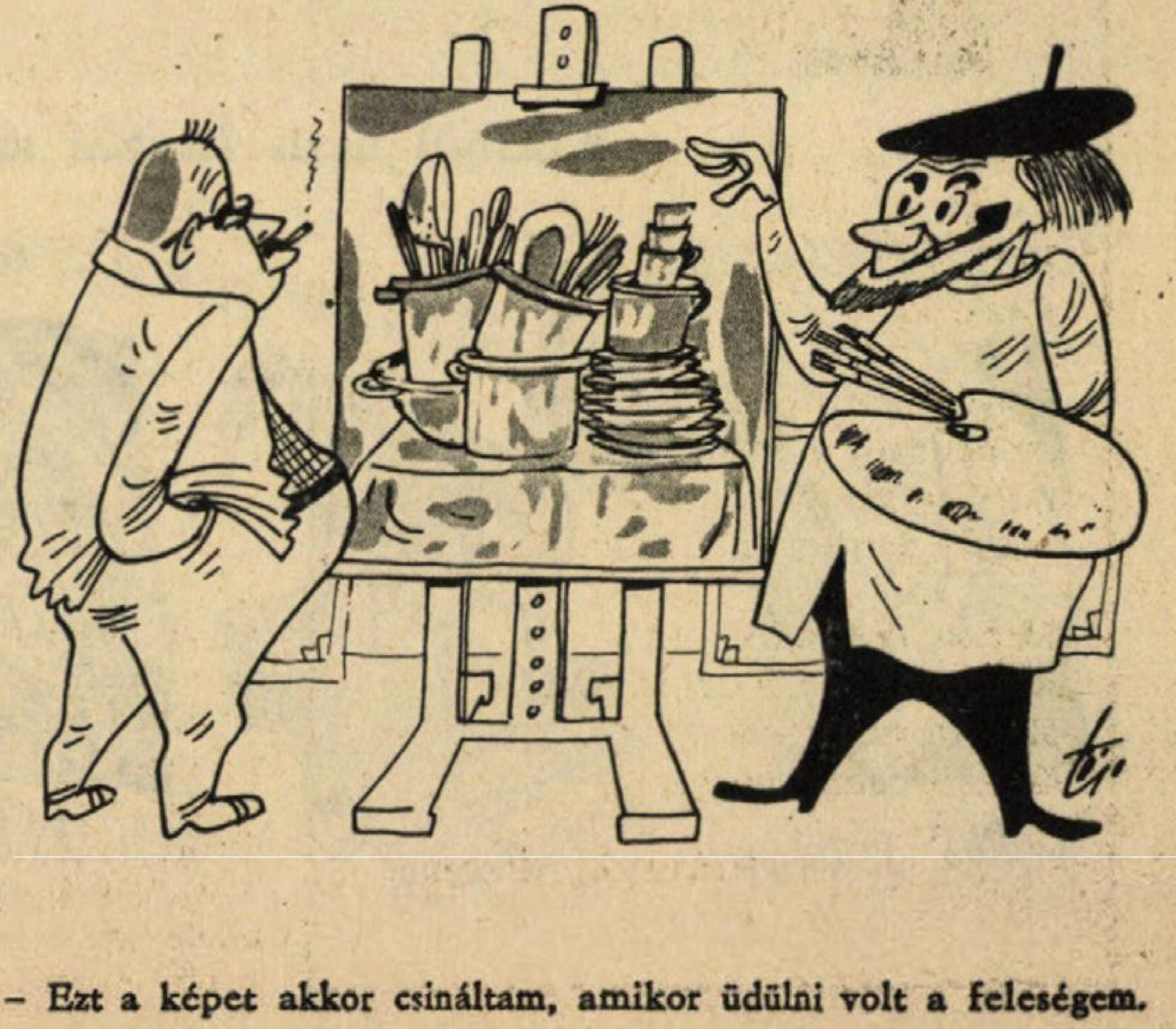

– Ezt a képet akkor csináltam, amikor üdülni volt a feleségem.

Fityula

Vasvári Anna rajza

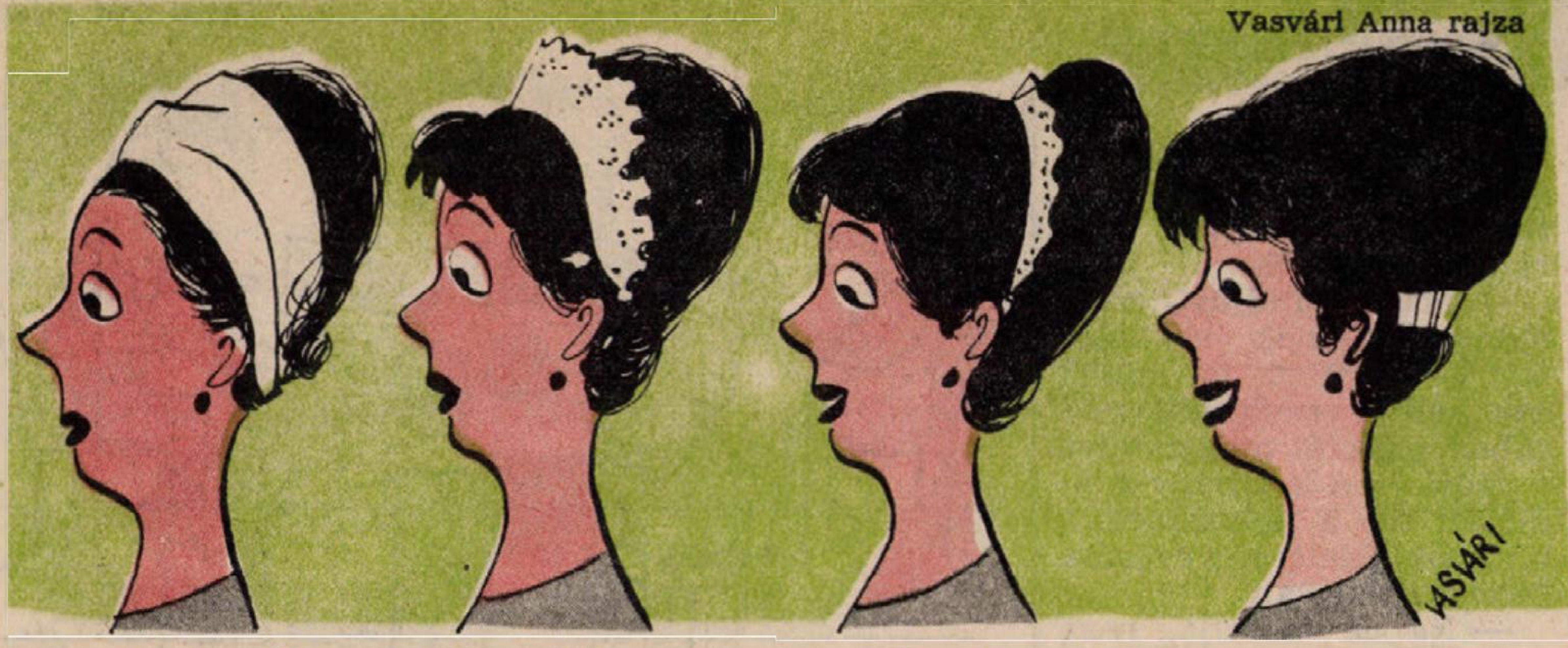

Ahogy a rendelet előírja . . . . . . és ahogyan fokozatosan megvalósult . . .

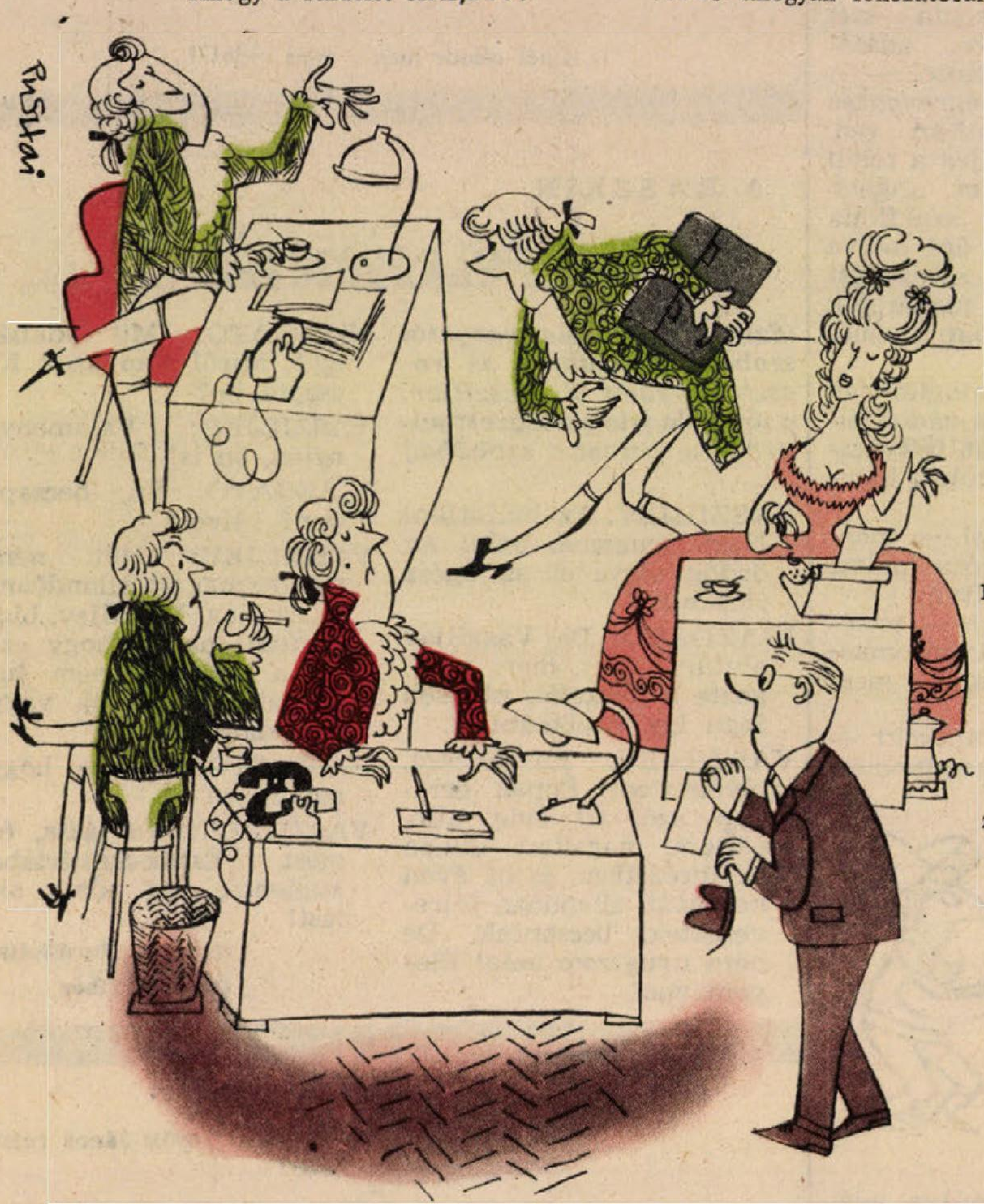

Előkelő hivatal

Pusztai Pál rajza

– Piha! Egy közönséges ügyfél . . .

Amiből nem készül széria

Mészáros András rajza

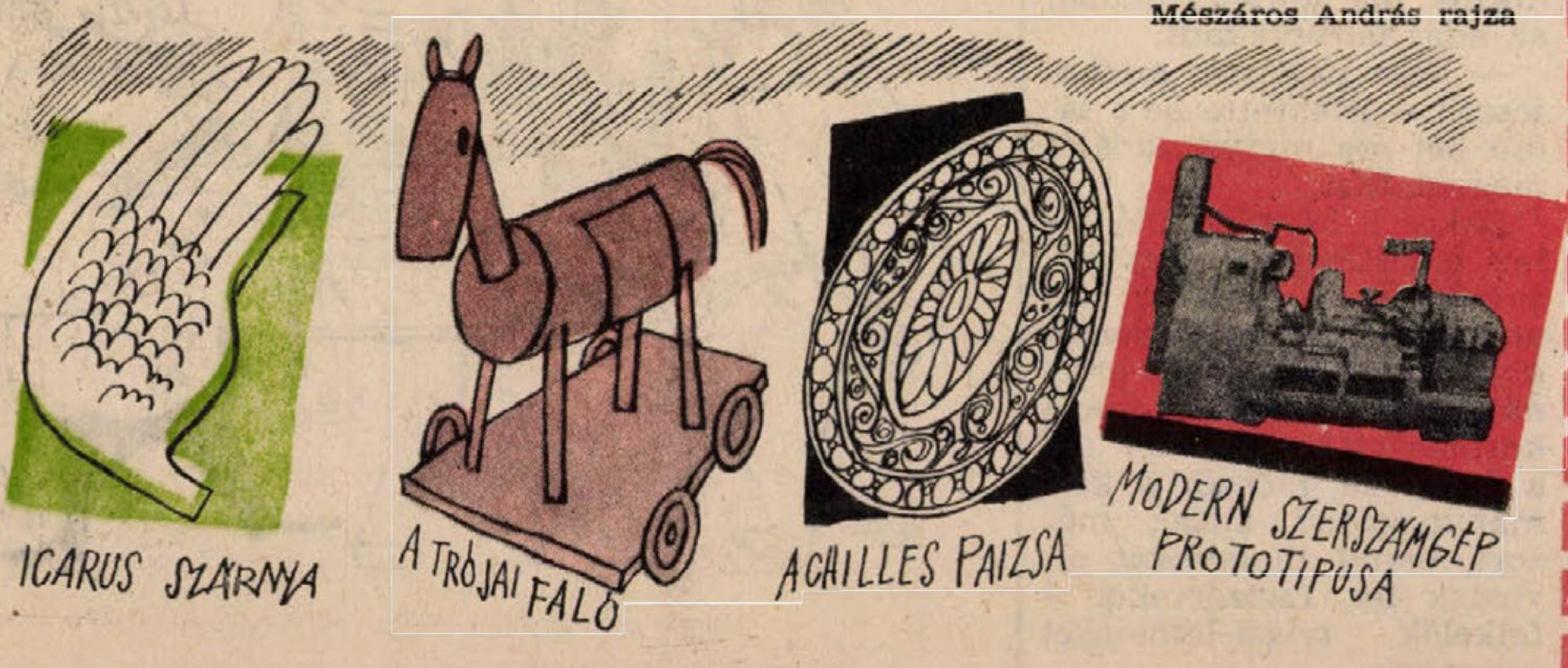
ICARUS SZÁRNYA
A TRÓJAI FALÓ
ACHILLES PAIZSA
MODERN SZERSZÁMGÉP PROTOTÍPUSA

E heti hirdetéseink

férfi a láthatáron
OPERA rúzs

KÁVÉ ✱ TEA SZAKÜZLETEK
Állandóan friss pörkölésű kávé a KÖZÉRT KÁVÉ ✱ TEA szaküzleteiben

PESTI tudósítónktól

Apróság, de jellemző.

Köztudomású, hogy az autóbusz-vezetők milyen érzékenyek arra, hogy a leszállni akarók idejében nyomják meg elöl a gombot. Néha képesek továbbvinni őket egy megállóval, ha a gombnyomás késett.

A végállomáson bezzeg nem kell megnyomni a gombot! Gombnyomás nélkül is kipattan az ajtó, letessékelik az utasokat, most már nincs rájuk szükség, mehetnek. Eddig a leszállás csak lehetőség volt, most már kötelesség. Ha valakit ki akarnak dobni valahonnan, sohasem fordul elő, hogy elromlott a zár, vagy nem találják a kulcsot.

*

Önkritika, oh ...

Egy színpadi szerző ismerősöm ment az utcán előttem. Néhány lépésnyire haladtam mögötte, amikor hirtelen elkiáltottam magam:

— Shakespeare!

Az illető megfordult!

A fonák helyzet megértéséhez tudni kell, hogy az illető nem Shakespeare volt. Pontosabban: az illető nem egy Shakespeare.

f. l.

Vannak egészen furcsa dolgok

NÉGER A VILÁGŰRBEN

Dick Gregory, ismert amerikai színész mondta:

– Nyilván nincs messze az idő, amikor néger asztronautát lövünk fel, s ennek bizonyára nem lesz semmi akadálya. Könnyebb egy négernek bejutnia a világűrbe, mint Flóridába.

A VARÁZSLÓ IS TÉVEDHET

A Becsuanaföldön, Francistown városában egy fiatalembert betörésen kaptak rajta.

A betörő keservesen panaszkodott a rendőrségen egy varázslóra, aki megfelelő összeg ellenében „ellenállóvá" tette a szervezetét minden letartóztatás ellen.

Az angol parlamenti választások előtt

Tonc:

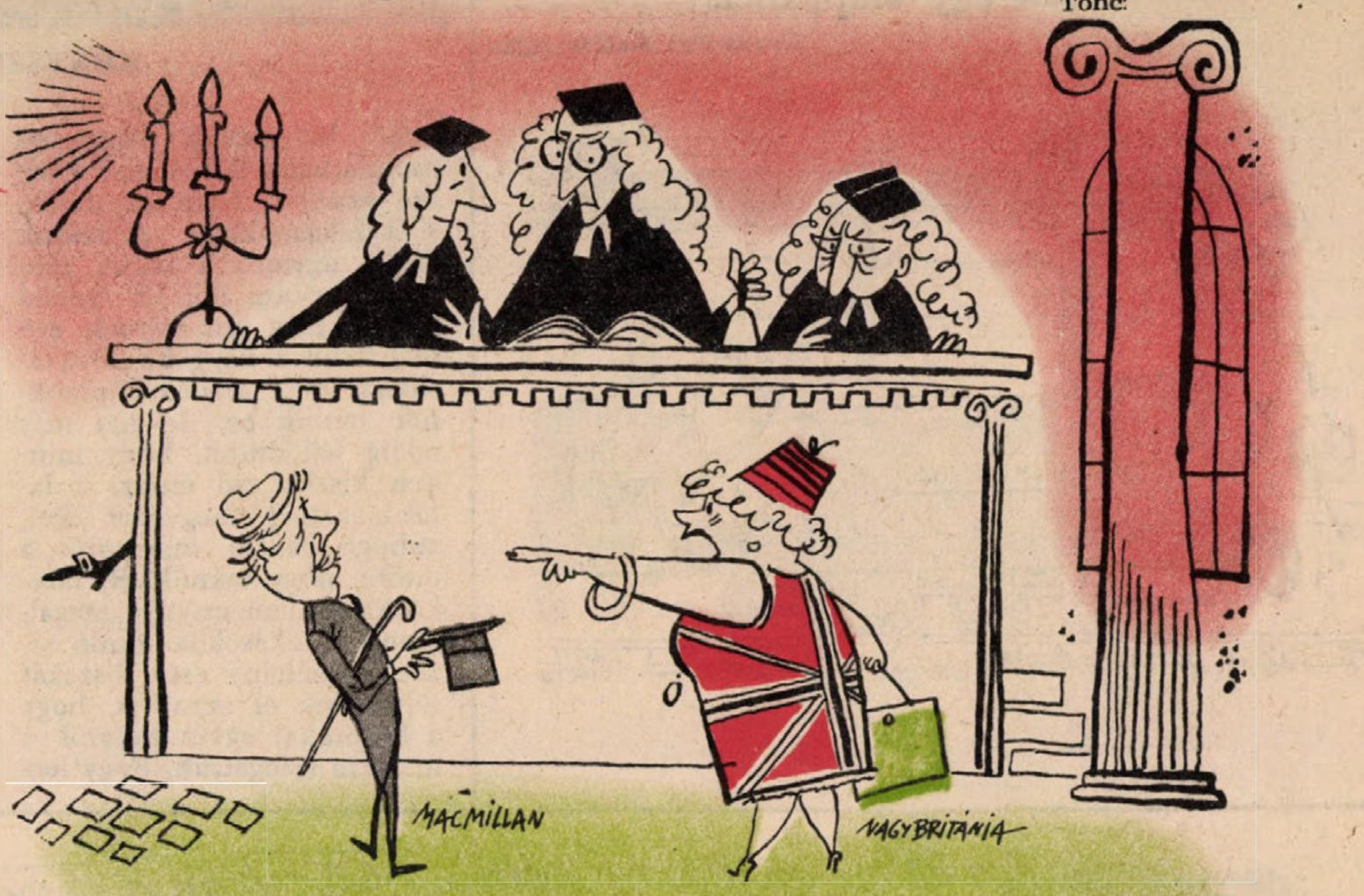

– Kérem, bíró úr, a lakásom tele van amerikai atomkilövő-hellyel, de az európai közös piacot bezzeg nem tudta nekem megszerezni! ...

Felvételi bizottság

Kaján Tibor rajza

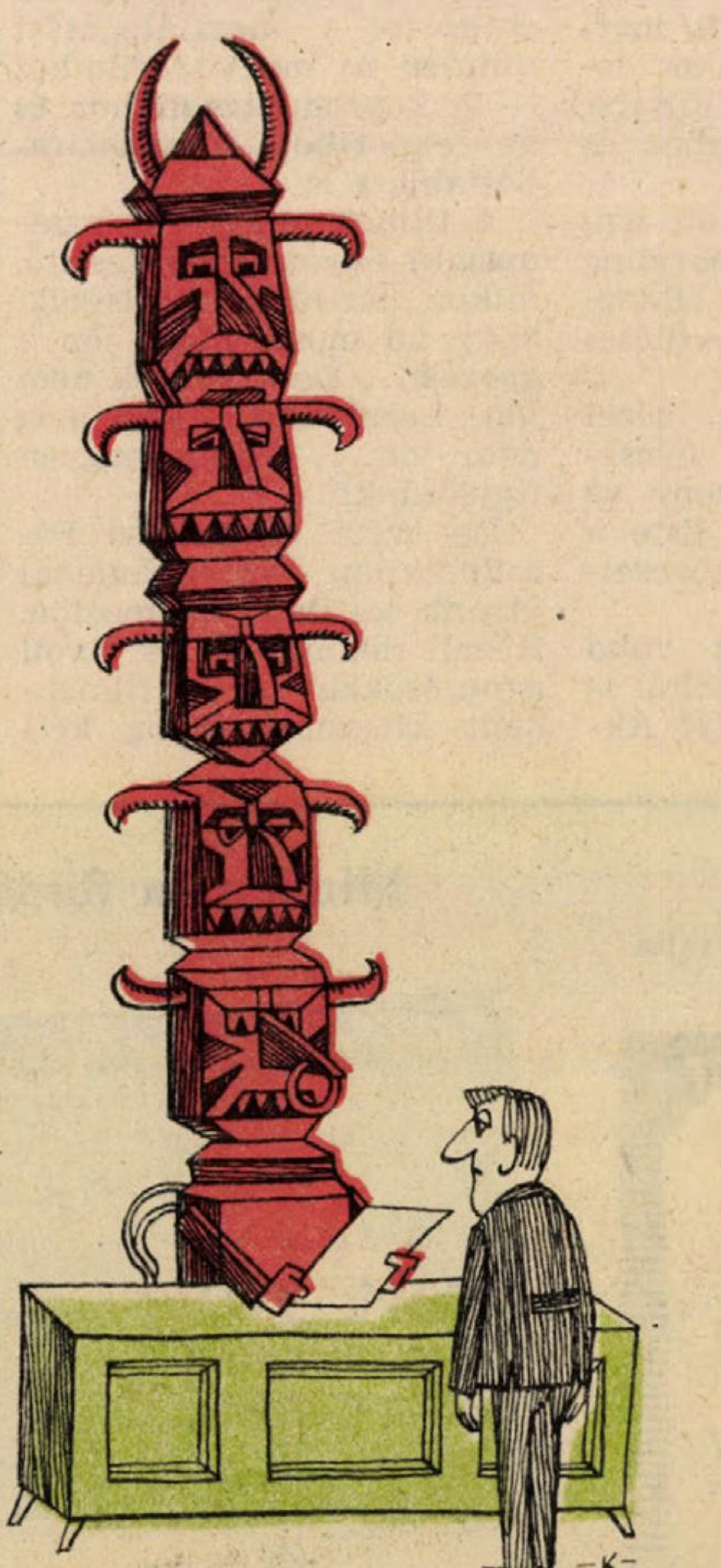

Ahogy a jelölt látja

Békés egymás mellett élés

Balázs-Piri Balázs rajza

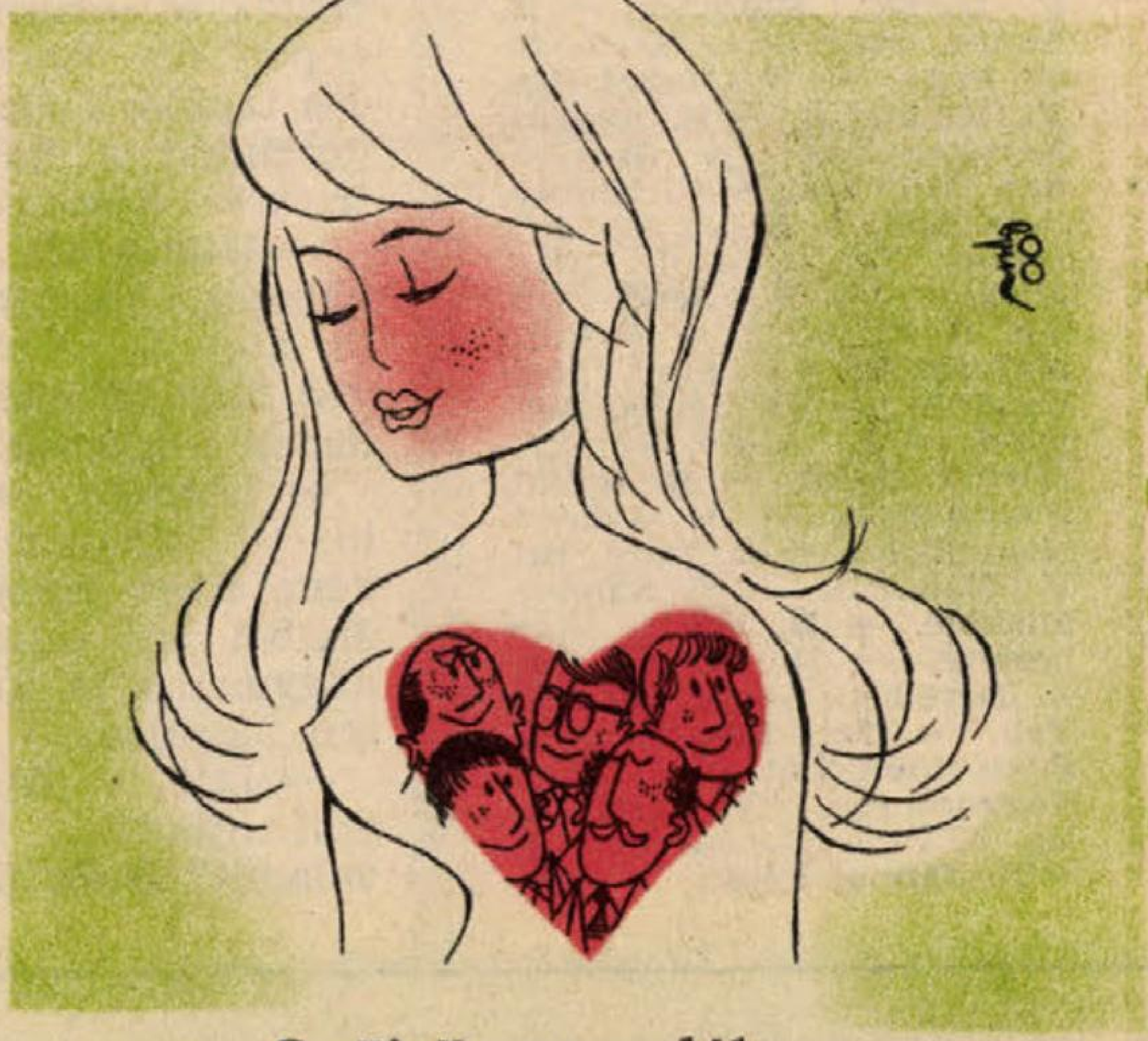

Gyűjtőszenvedély

Schwott Lajos rajza

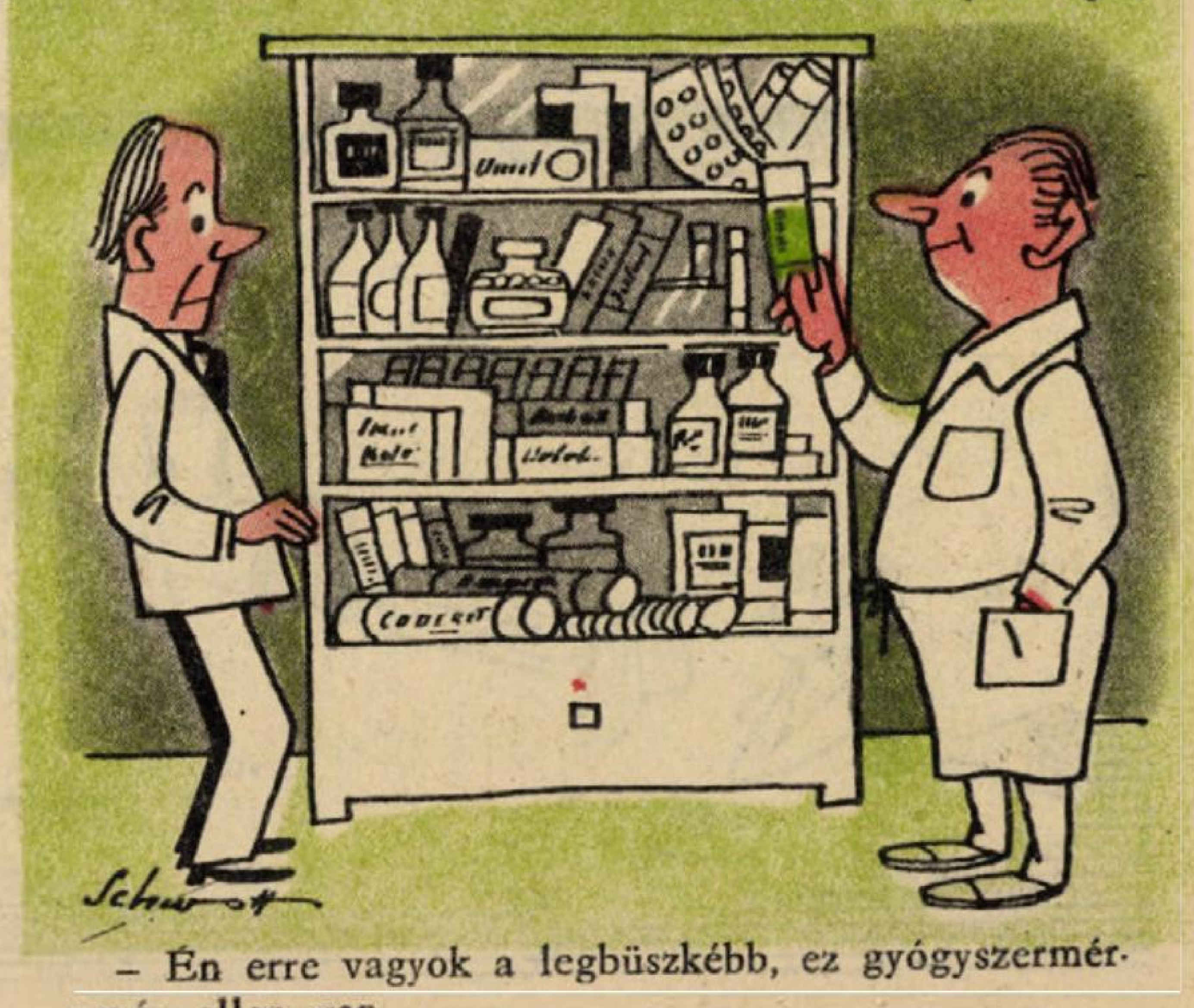

– Én erre vagyok a legbüszkébb, ez gyógyszermérgezés ellen van ...

Csak egy szippantás

Balázs-Piri Balázs rajza

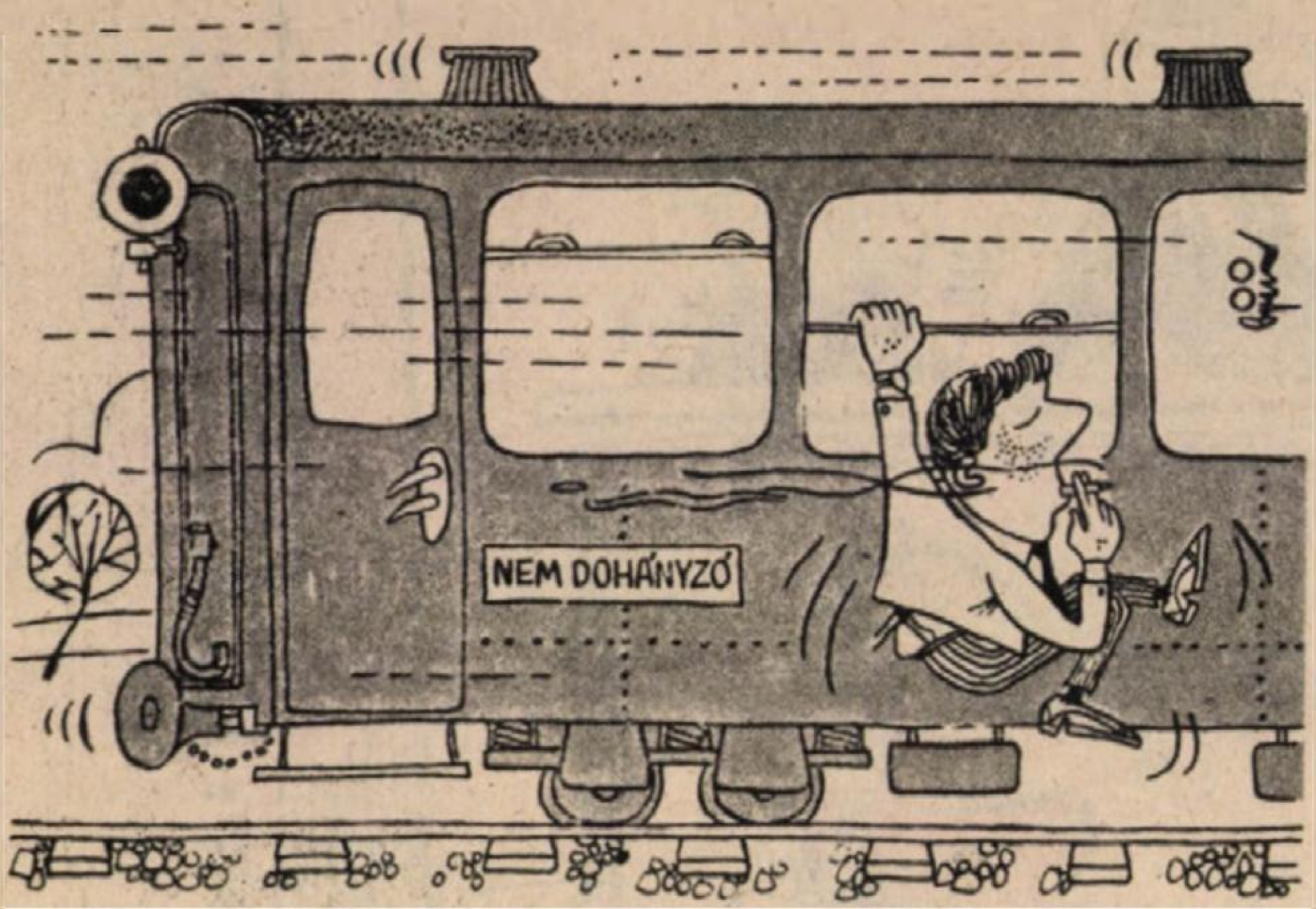

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉNYSZERFÜRDŐ

A helyzetünk egyetlen mondatban a következő: Évek óta ázunk! Nem az utcán, – a lakásunkban. A fejünk fölött ugyanis a lapos tető bádogborítása hol itt lyukad ki, hol meg ott. Egy-két éve még csak a nagyobb olvadásoknál és a kiadós záporoknál áztunk be, de ma már odáig fejlődtünk, hogy minden kisebb eső elönti a lalakásokat. Nemegyszer éjjel, zuhogó esőben másztunk a tetőre, hogy teknőkkel, fazekakkal valamennyire megállítsuk a lakásokba ömlő vizet. Jó néhány esős éjszakát töltöttünk el azzal is, hogy a bútorokat egyik helyről a másikra tologattuk, hogy legalább megmentsük a lezúduló víztől. Ha ígéretekkel meg lehetne állítani a vizet, még a Duna is messze elkerülné a házunkat. A szerelők télen azért nem jönnek, mert esik a hó, síkos a tető és hideg van. A nyári hónapokban kijönnek ugyan, ha nagyon hívjuk őket, megnézik, ígérnek, elmennek, mi meg kényszerfürdőzünk tovább, mintha mi sem történt volna. Nem akarom szidni a Házkezelőséget, de valamit mégis tenni kellene már a mi házunk tetejének megjavítása ügyében.

A XIV., Thököly út 130. III. emeleti lakók nevében:

Gyurkó László

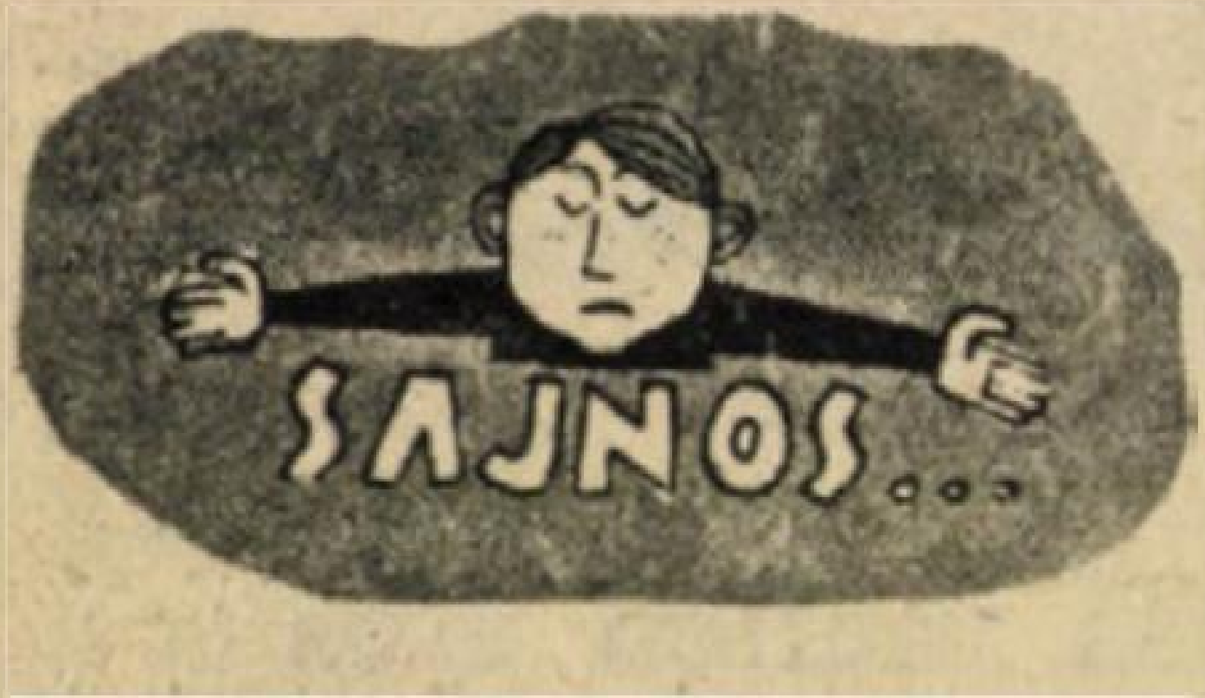

Nem közölhető kéziratot küldtek:

P. László, Szerencs. — B. Endre, Szeged. — Sz. László, Pápa. — V. József, Bp. V., Molnár u. — B. András, Kerekegyháza. — Sz. Dénes, Szigetvár. — P. Károly, Debrecen. — F. V., Bp. IV., Bajcsy Zs. u. — G. Béla, Miskolc. — V. Jenő, Bp. XI., Budafoki u. — P. Edit, Mátyásföld. — F. Emil, Hajdunánás. — Sz. János, Börgönd. — E. A.-né, Bp. XI., Bartók B. út. — B. Ildikó, Pusztaapáti. — Á. György, Nagykőrös. — C. Imre, Bp. V., Nádor u. — Z. Sándor, Miskolc. — B. Mária, Jászberény. — N. Ferenc, Bp. I., Derék u. — Sz. Mihály, Tab. — Sz. László, XII., Böszörményi út. – V. László, Nagybátony. – T. Erzsébet, Bp. XIV., – So. M. Bp. VI. – B. János, Pécs.

Mikor jön már a gyerek?

Néhány hónapja minden új magyar filmet megnézünk. Kilenc éves kislányunkat akarjuk látni. Tudniillik Kati egy délután azzal jött haza, hogy megszólították az utcán, kikérdezték és lefilmezték, mert éppen egy harmadikos jeles tanuló kellett a filmbe, kottákkal a hóna alatt és fruttival a szájában.

— Utána alá kellett írni valamit, kaptam harminc forintot, de levontak kilencven fillér öregségit — dicsekedett a gyerek.

— Istenem, hogy nézel ki! — sápadozott a feleségem, mert Kati bizony az életből lett ellesve. Este a nagymama is kétségbeesetten faggatta:

— Jaj!... Melyik ruha volt rajtad?... És szóltál is valamit? Nem kellett? Akkor is mondhattál volna valamit... Akárcsak a nagyapja! Az is ilyen élhetetlen... Hej, pedig az a Nista Alzen is így kezdhette valamikor!

Szóval ezért szervezünk csoportos mozilátogatást minden új magyar filmhez — a koprodukciósokhoz és az exportból visszamaradottakhoz is.

A filmek rendkívül izgalmasak! Olyan érdekfeszítő, mikor már-már azt hisszük, hogy no most! Most jön a gyerek... De a gyerek nem jön. Legalábbis eddig még nem jött... Pedig nagyon figyeltünk!

De azért kitartunk! Fáradhatatlan szorgalommal járunk továbbra is moziba. Közeli rokonokkal és távoli ismerősökkel együtt filmenként kiteszünk átlag kétszázhúsz forintot. Én KST-kölcsönt vettem fel, feleségem pedig OTP személyi hitelért folyamodik.

A Híradó moziban anyagbeszerző sógornőm tart időnként inspekciót — hátha egy rövidfilmben jön a gyerek...

Vagy lehet, hogy a film már jött, csak a gyerek nem! Talán épp azt a jelenetet vágták ki... Vagy csak külföldön játsszák!

Pedig mennyi filmet végignéztünk! És azt sem tudjuk miről szóltak, mert folyton azt lestük, mikor jön már a gyerek...

Érdekes, másokat is láttunk a moziban. Gyerekkel is... Sok gyereknek adhattak harminc forintot... Igaz... Többszörösen megtérül...

Zrufkó Zoltán

A műveltség útja

Toncz Tibor rajza

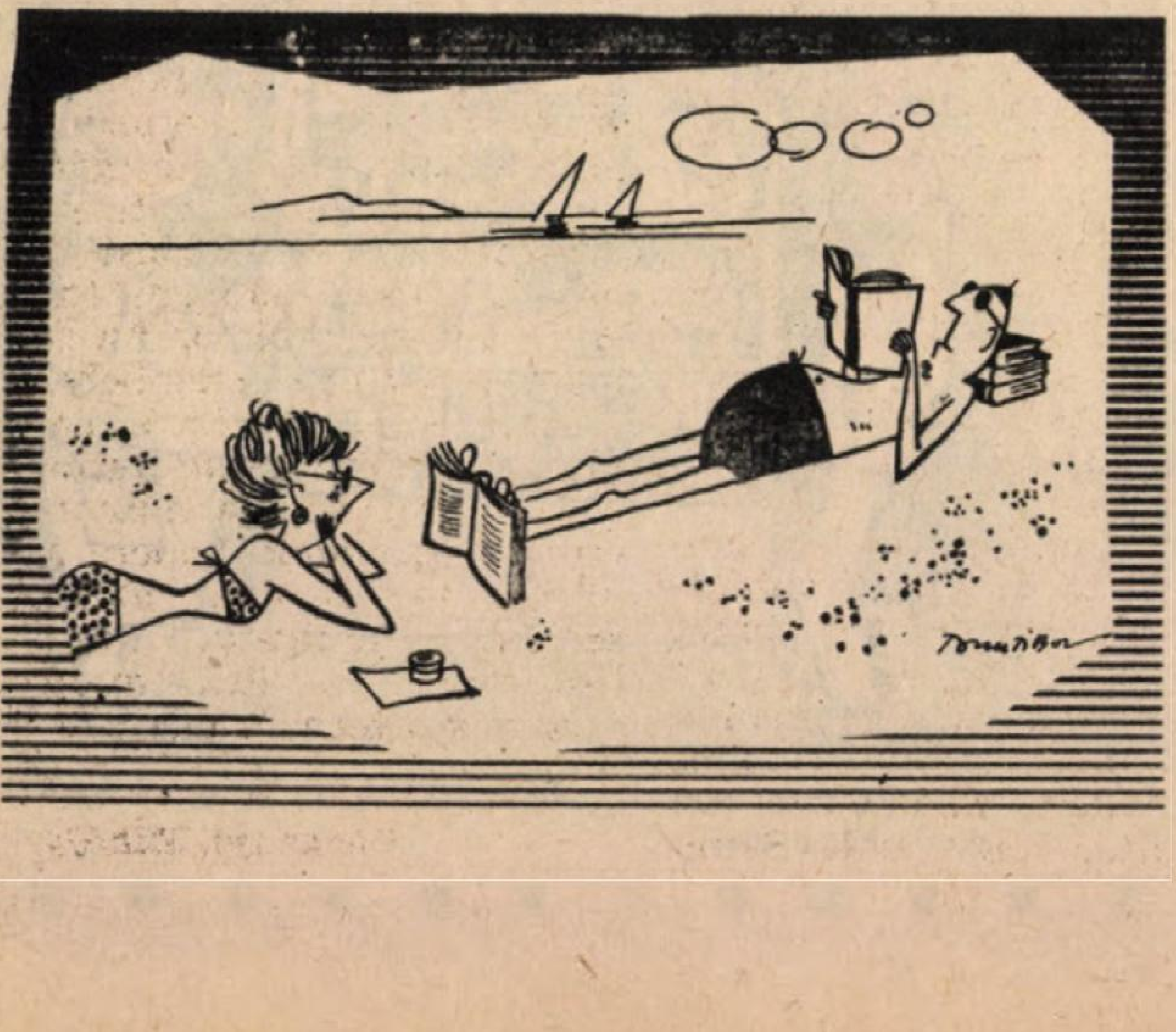

Mindent a fürdőzők kényelmére!

Gerő Sándor rajza

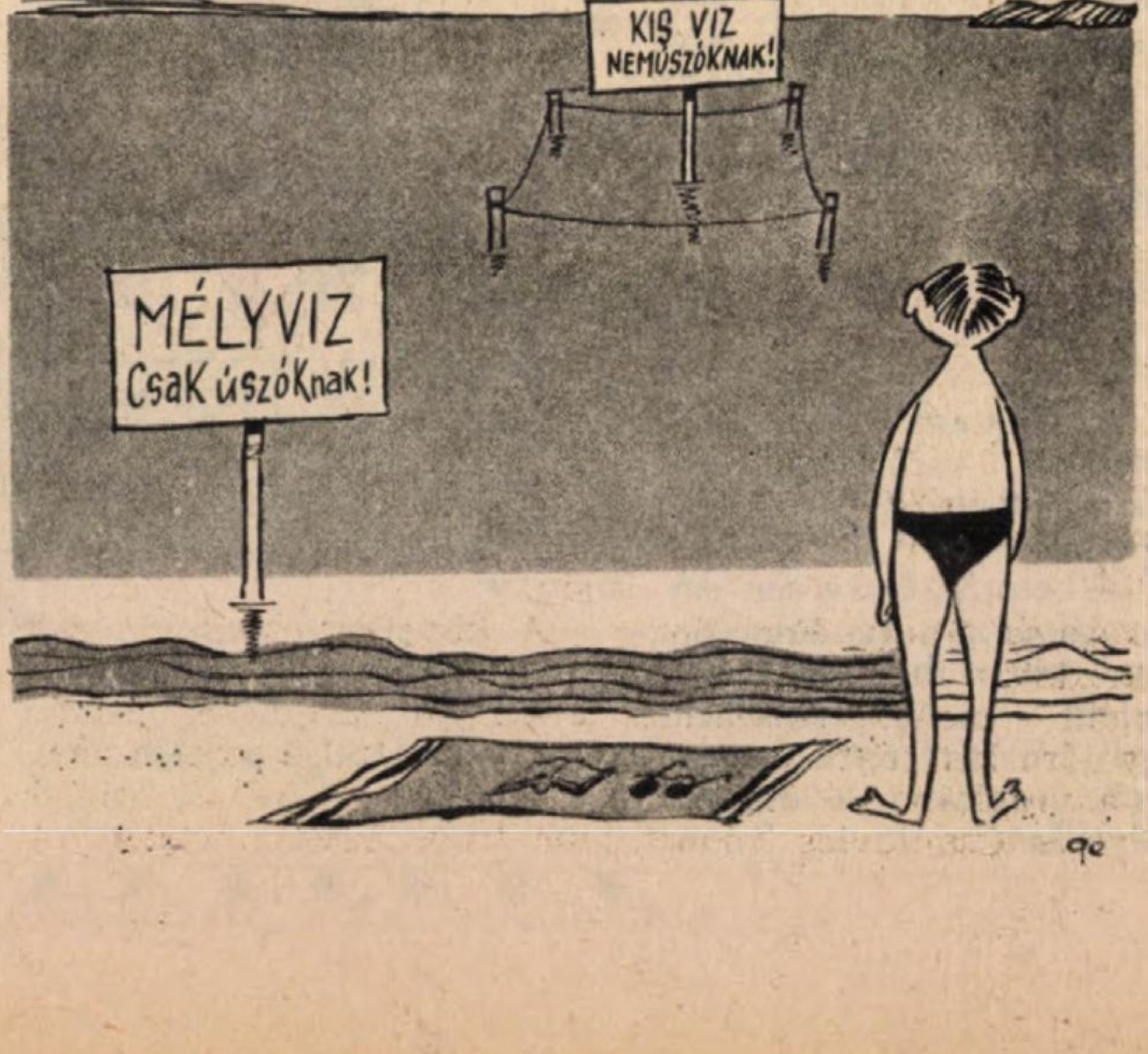

BEKÜLDÖTT RAJZOK

FÉSZEKRAKÓ

(Szörényi rajza)

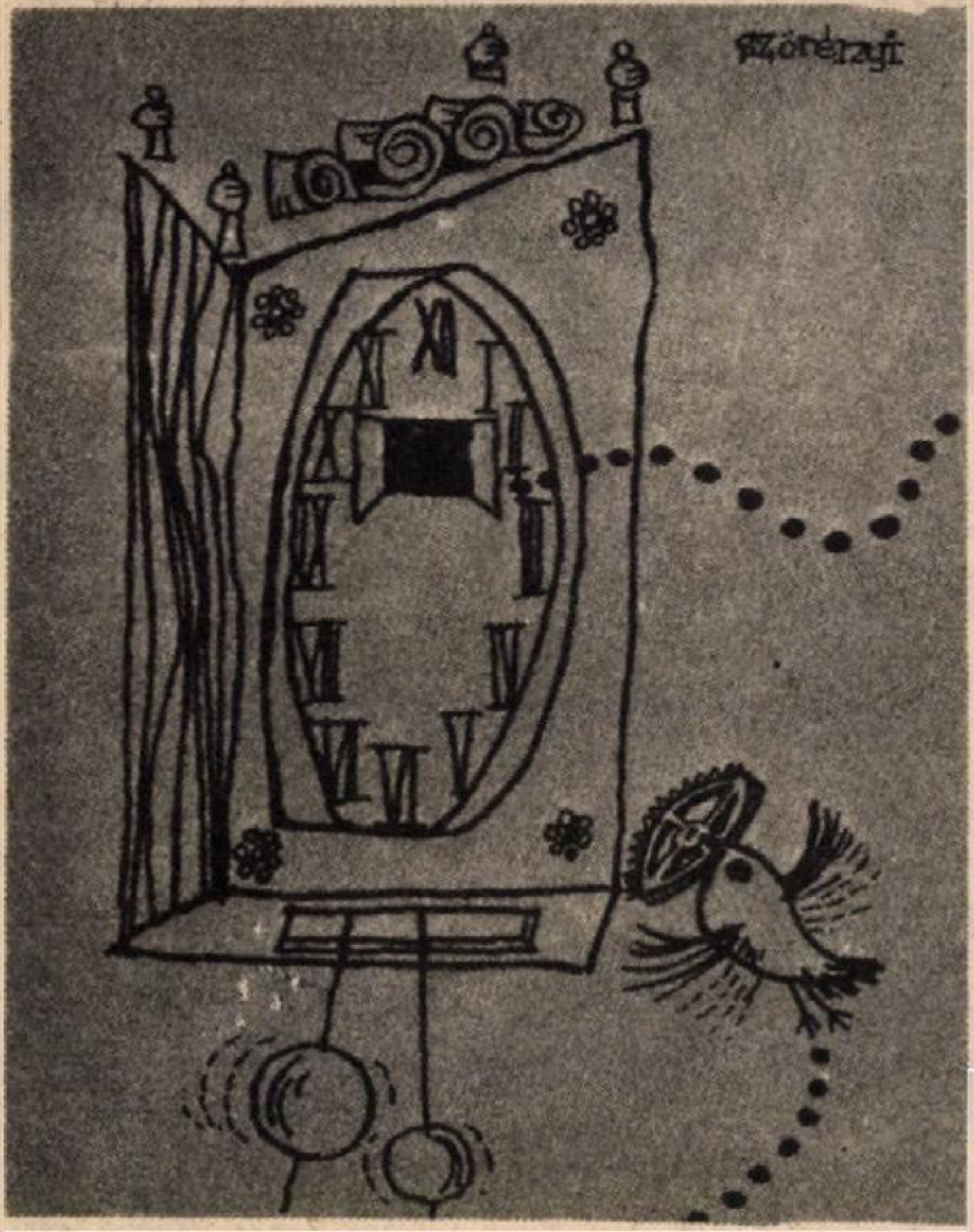

ÜZEMZAVAR

(Ostor rajza)

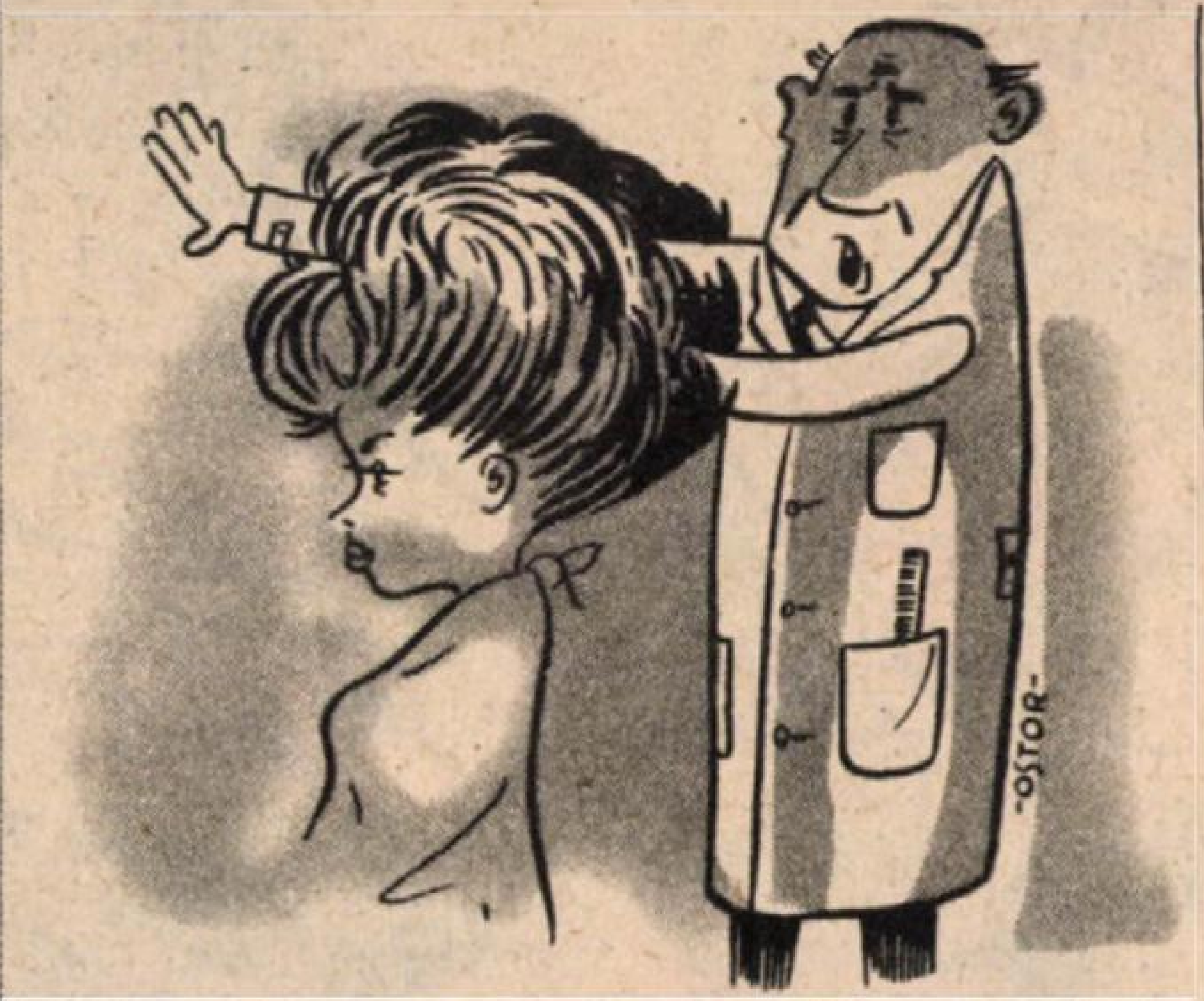

– Nagy ég! Nem találom az ollót!

A NAGY RIPORT

(Menkó László rajza)

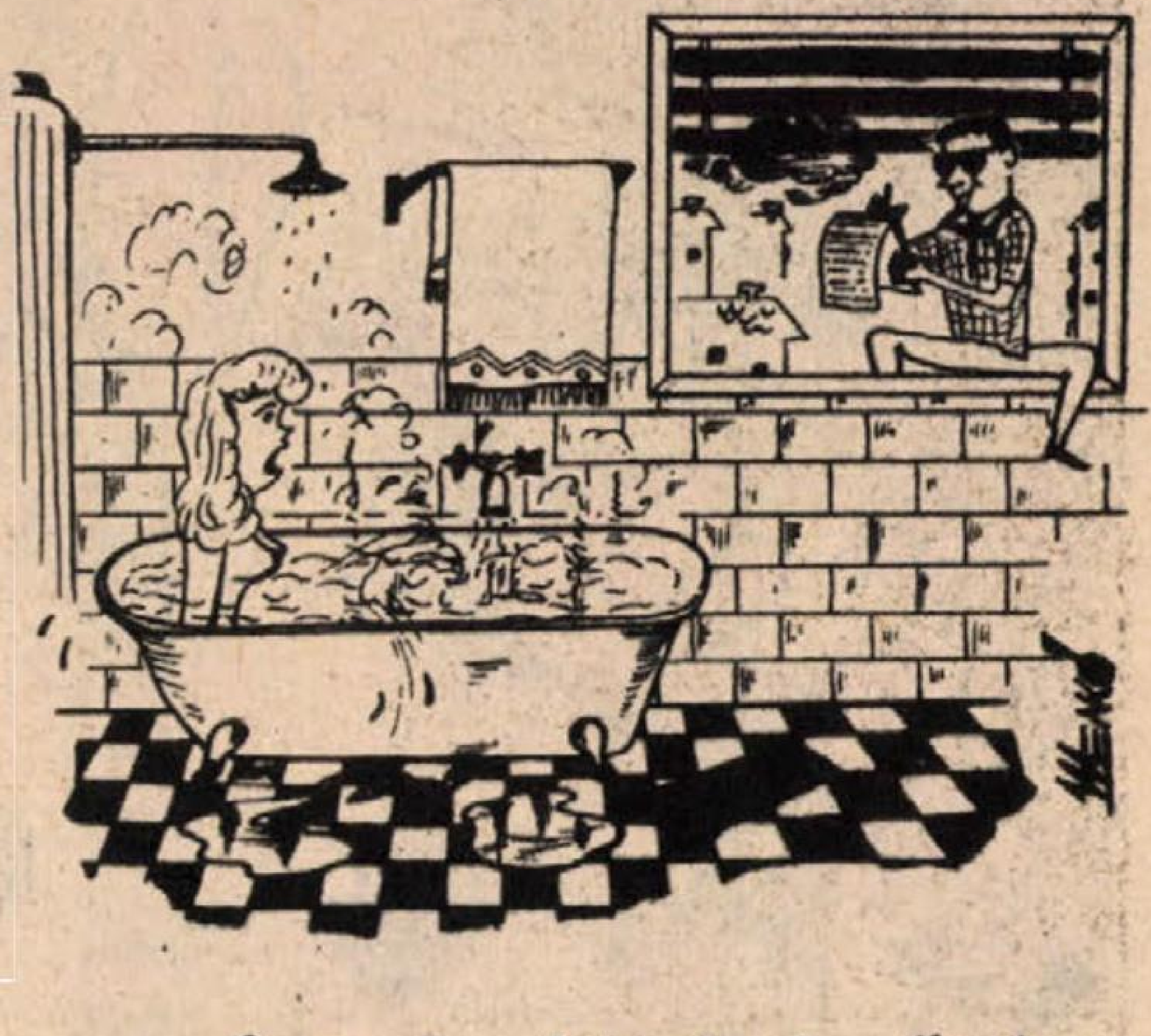

– És mondja, művésznő, mi a véleménye a laoszi helyzetről?

Célbrigád

— Elvtársak! — ugrott fel első felszólalóként Slukk Feri. — Teljesen igaza van a főkönyvelő elvtársnak. Tűrhetetlen, hogy egyesek fél órákat szomszédoljanak órabérben, meg összevissza csellengjenek az üzemben. Javasolom, hogy alakítsunk egy célbrigádot, és ez figyelje meg, kik azok, akik az időt lopják.

— Ez nagyon helyes — kiabált közbe Móricz bácsi —, de elsősorban az lenne a helyes, ha éppen Slukk szaktárs mutatna példát. Mert ugye, elég sokszor áll a gépe, ő meg ezalatt valahol...

Folytatta volna, de nem tudta. Az értekezlet hallgatói közül ketten is lehurrogták egyszerre: a Réz Mihály meg a Csaplovics Tódor. Azt kiabálták, hogy ez nem érdekes, meg hogy nem a múltat kell nézni folyton, hanem a fényes és ragyogó jövőt: különben is, Móricz bácsi csak egy bajkeverő.

Egy kis hangzavar támadt, mert közben Móricz bácsi is mondta a magáét: úgy, hogy végül is az elnöklő Kerék szaktársnak kellett közbeavatkoznia. Igaz, hogy azt aztán nagyon is tapintatosan csinálta: elvileg helyeselte Móricz bácsi hozzászólását, „mert ugye a hibákat fel kell vetni" — de ugyanakkor kifejezte bizalmát Slukk Feri iránt.

Másnap Slukk Feri hozzákezdett a lógás elleni célbrigád megszervezéséhez. Egyelőre két tagot kapcsolt be a munkába — Réz Mihályt és Csaplovics Tódort. Kora reggel elvonult velük a műhelyből, hogy eligazítsa őket. Az eligazítás kicsit sokáig tartott, csak a déli fújás után kerültek elő: de komoly ügyért kis áldozatokat is kell hozni. Ezt még Kerék művezető is megértette, igaz, nem minden ellenkezés nélkül. Mindenesetre tetszett neki, hogy ilyen kemény kézbe került a lógások ügye: meg is kérdezte, mit végeztek Feriék, bár csak annyi választ kapott, hogy azt még holnap meg kell beszélni a vállalatvezetőséggel.

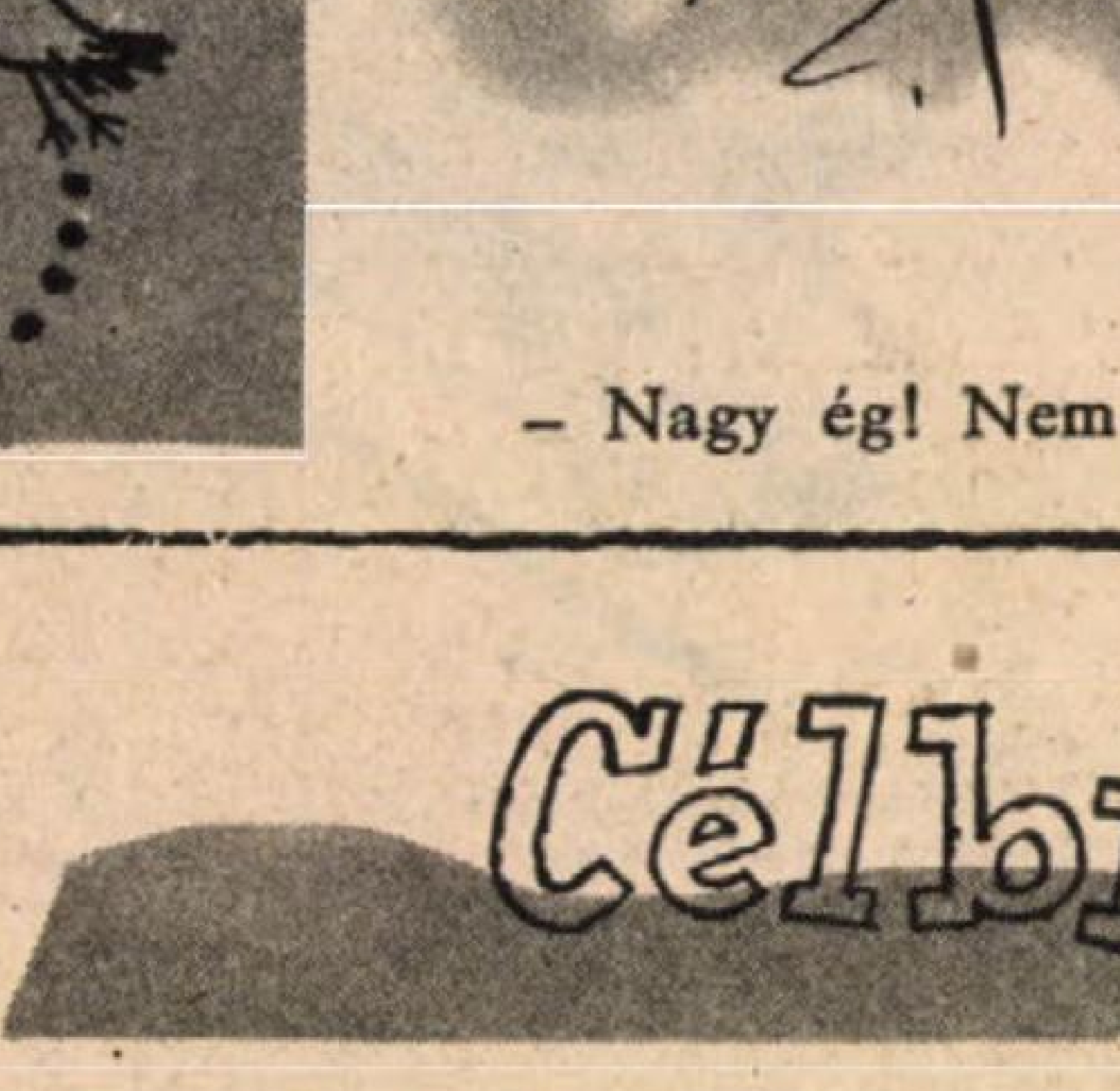

Így is lett: másnap délelőtt 11-ig tárgyalt Feri. Akkor bejött a műhelybe, de át sem öltözött: azonnal hívatta a brigádot, leültek a kultúrterem sarkába, ott ültek egészen az esti fújásig.

A következő napok lázas munkában teltek. Slukk Feri nem járt be az üzembe: tapasztalatcsere-látogatásokat folytatott. A brigád két tagja ezalatt stopperral a kezében mérte, ki mennyi ideig tartózkodik egyes helyeken, hány cigarettát szív el naponta és a többi. Érdekes megállapításokat tehettek, mert ugyancsak sűrűn ültek össze a kultúrterem sarkában. Aki ott látta őket, azt hihette, hogy lógnak — szerencsére, akkor már az egész gyár tudott Feri vállalkozásáról.

A következő hét a dekoráció megtervezésével, és az anyag bevásárlásával ment el. Amikor a rákövetkező hétfőn bejött Feri, igen nagy lendülettel kezdett dolgozni a gépén; sajnos, hamar abba kellett hagynia, el kellett számolnia a pénzzel. Vitte magával a brigádját is — azután úgyis egész héten festettek. A mester természetesen Slukk Feri volt: a másik kettő viszont hallatlan igyekezettel segített neki. A munkának meg is lett az eredménye: vagy húsz darab különböző szövegű hirdetmény. Az ebédlőben például ez a versike virított:

Kíméld fogad, ne rágj —
nyeld csak úgy az ételt
Ezzel is a munkaidő-
kihasználást véded!

A kapunál Uncle Sam veregette a vállát valakinek, aki hat óra két percet csöngetett. Sajnos, a gyár serdületlen ifjúsága nem a jószándékot nézte, és holmi anatómiára hivatkozva azt állította, hogy amit Samu bácsi vereget, az az illetőnek nem a válla.

Ez arra kényszerítette az űbét, hogy komolyan foglalkozzon a brigád dolgával — különösen azért is, mert Kerék művezető már nagyon morgott, hogy Feriékkel alig-alig találkozik. El is határozták, hogy a legközelebbi termelési értekezleten megköszönik a brigád tevékenységét és fel is oszlatják egyben.

Így is történt: átadták az oklevelet és a jutalmakat Feriéknek. Ez volt az első napirendi pont. Ezután következett a főkönyvelő beszámolója, aki a segédanyagfelhasználás emelkedéséről beszélt sokat. Még el sem ült a taps, Slukk Feri már talpon is volt.

— Elvtársak, igaza van a főkönyvelő elvtársnak: javasolom, hogy alakítsunk célbrigádot, mely azt tanulmányozza, hogyan lehet csökkenteni a segédanyagfogyasztást.

Utána rögtön Réz és Csaplovics álltak fel: Réz felkérte Slukkot a brigád megalakítására, Csaplovics javasolta, hogy a megszűnt munkafegyelmi célbrigád alakuljon át e feladat elvégzésére. Móricz bácsi a méregtől csak hápogni tudott, de azért elmondta a magáét megint — elég helytelenül, mint Kerék szaktárs, az elnök megemlítette. „Mert ugye, nem a múlton csüng a szemünk, hanem a jövőn" — mondta, aztán szerényen hallgatta, hogy Csaplovics és Réz majd szétvetik a termet, úgy tapsolnak neki.

Várkonyi Mihály

A strand szépei

Szegő Gizi rajza

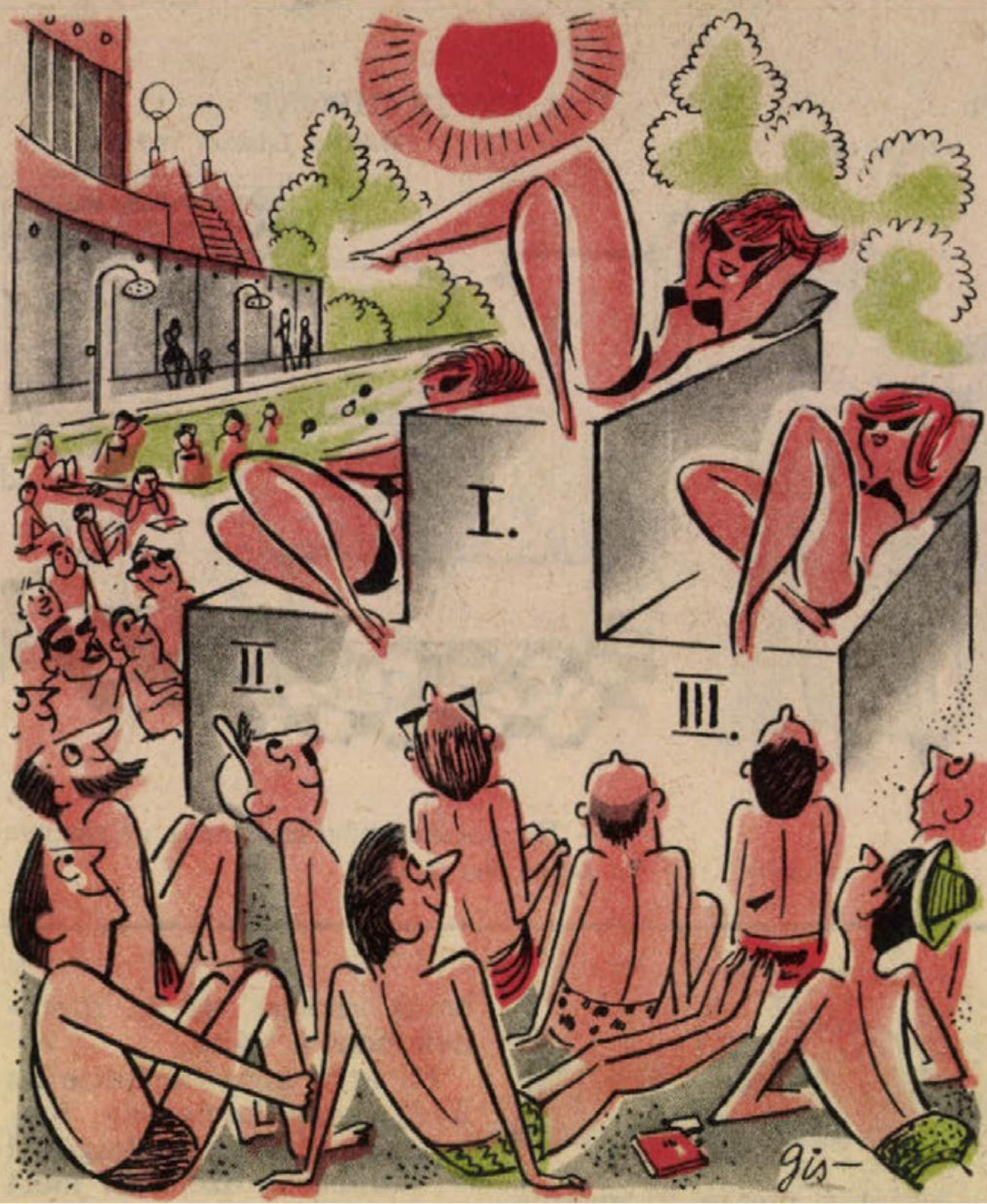

Az utolsó pesti gyalogos

Toncz Tibor rajza

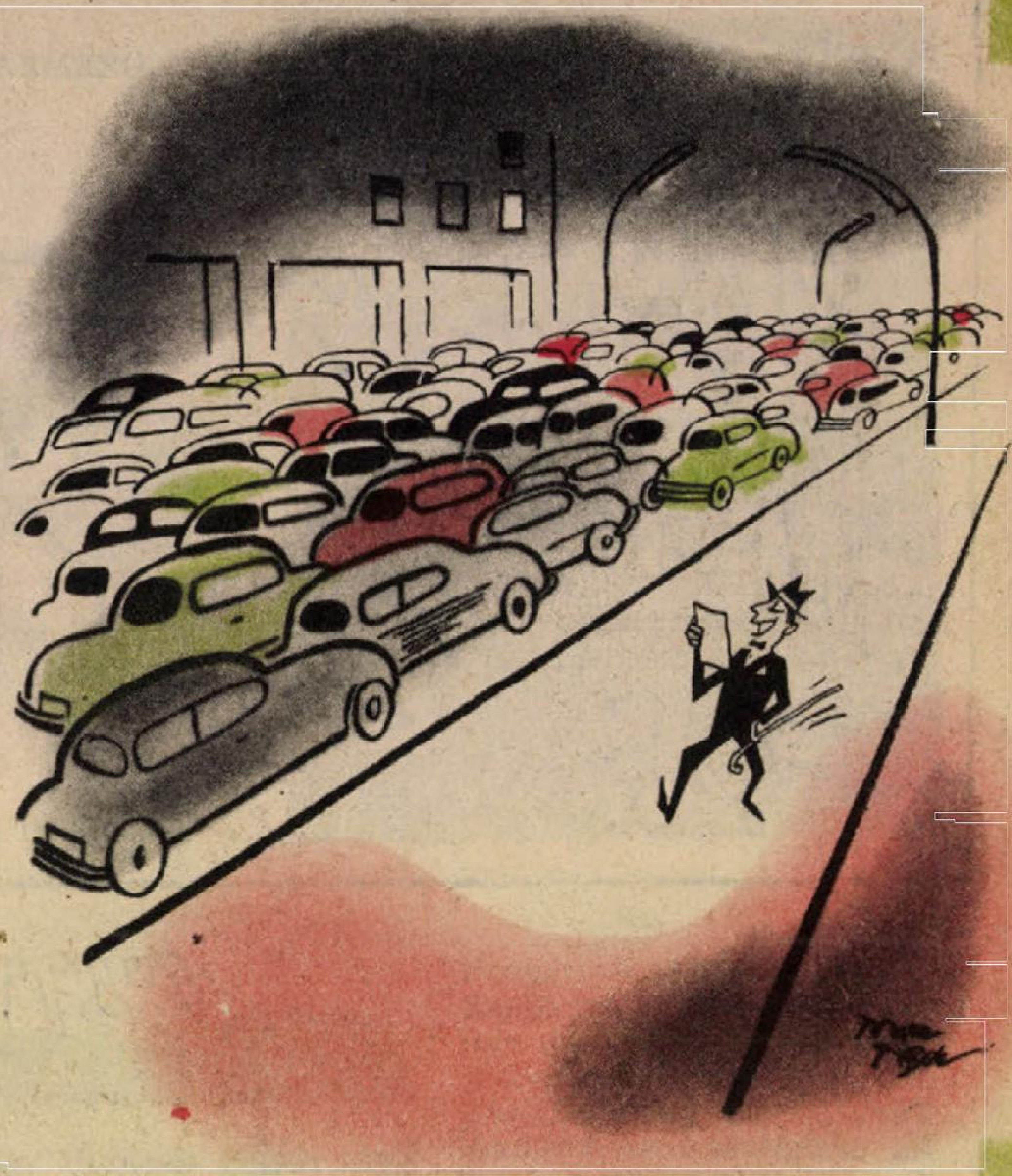

Párizs ítélete

Várnai György rajza

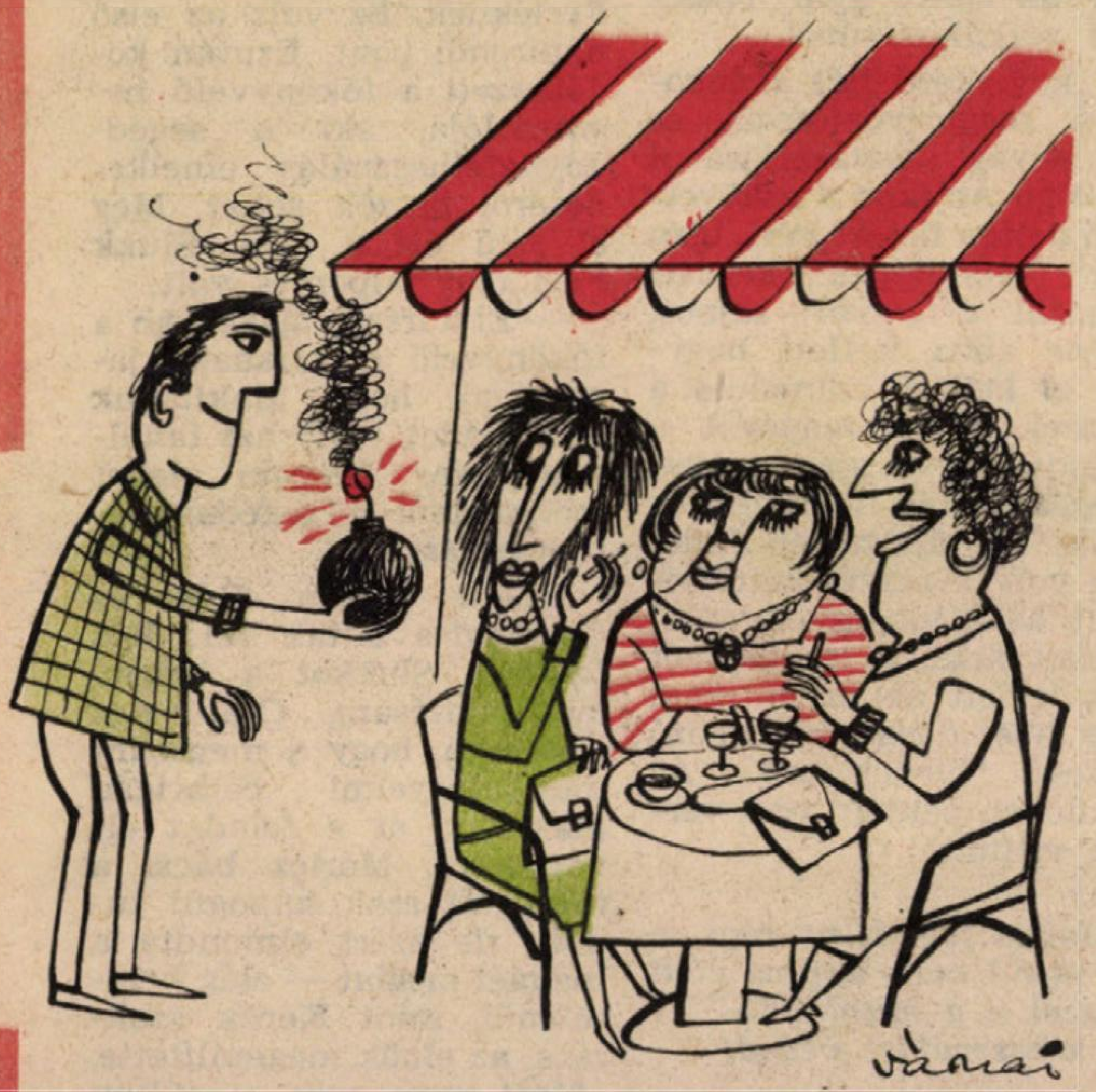

Már akkor is...

Vasvári Anna rajza

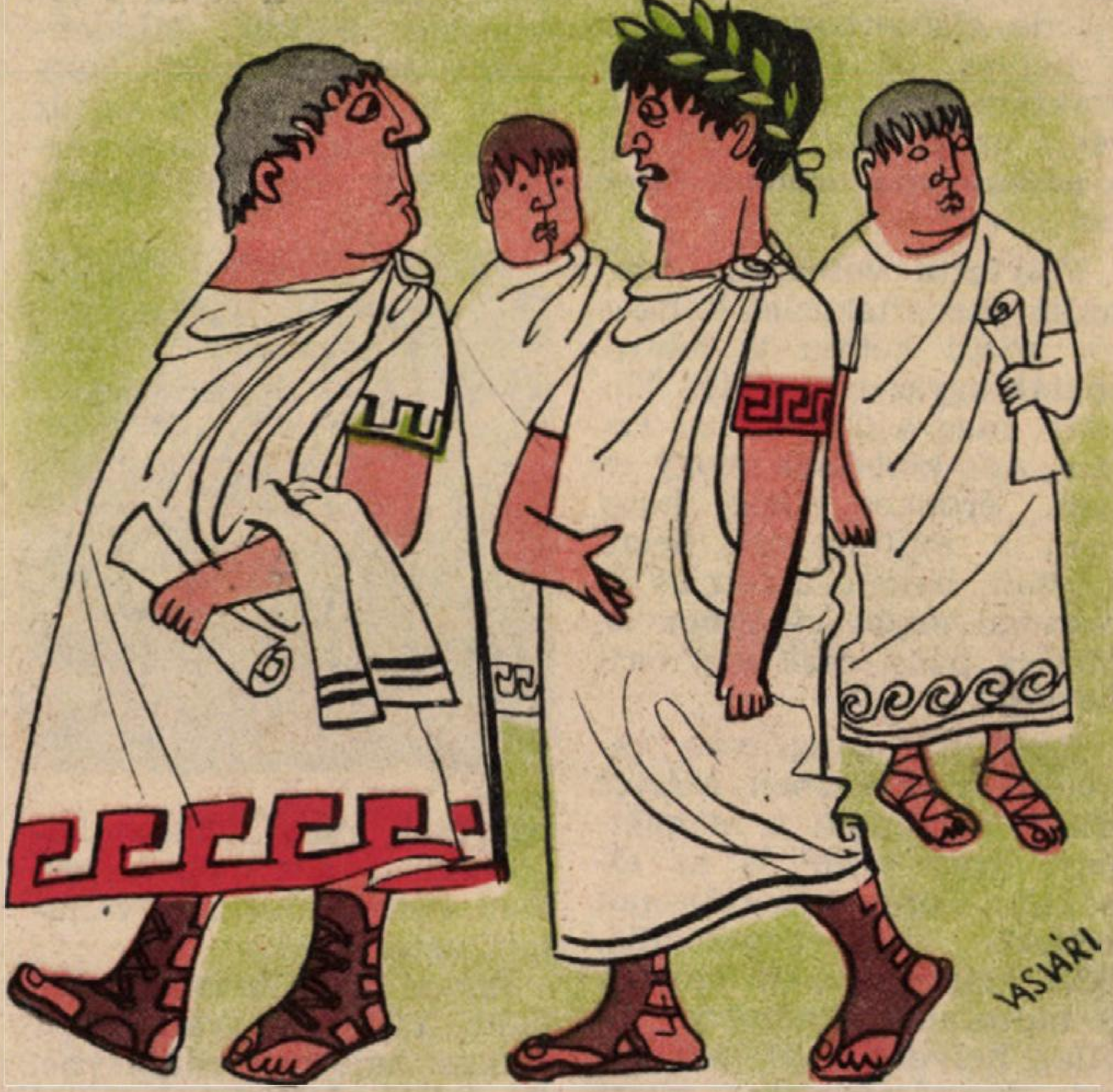

– Rémes, mindenki ezt a hülyegyerek-frizurát hordja...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.3308 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504